

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALL

Love, in Spanish

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aşk, İspanyolca

Bir Roman

Karina Halle tarafından

OceanofPDF.com

İlk baskı Metal Blonde Books
tarafından Kasım 2014'te yapılmıştır
Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.
Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Karina Halle
Smashwords Baskısı

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak
üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Najla Qamber

Düzenleme: Kara Malinczak

Fotoğrafçı: Scott Hoover

Mateo wrangler: Ellie @ Love N Boys Metal

Blonde Books

P.O. Kutu 845

Point Roberts, WA

98281 ABD

ABD'de üretilmiştir

Seri ve yazar hakkında daha fazla bilgi için: <http://authorkarinahalle.com/>

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Bunun imkânsız olduğunu duyan ve yine de bu yola başvuran herkes için.
Aşk her zaman buna değer.

OceanofPDF.com

Önsöz

Ben bir kötü adama aşığım.

En azından kendine kötü adam diyor. Çeviride anlamın kaybolup kaybolmadığından emin değilim -Vera çok fazla İngilizce argo ile konuşuyor-

ya da gerçekçi olup olmadığını. Ama ben onu kötü biri olarak görmüyorum. Onu bir kız, bir kadın, bir arkadaş ve bir sevgili olarak görüyorum. Onu benim yıldızım olarak görüyorum, ikimiz için de çok fazla yandığını düşündüğü bir yıldız.

O haksız değil. İkimiz de yandık, hem de bazı açılardan seve seve. Almaya değer pek çok risk aldık ve pek çok kez yanıldık, ama her zaman birlikte düştük. Yolculuğumuz hiç kolay olmadı. Tüm bunların içinde kolay olan tek şey ona olan aşkım. Saf, basit ve gerçek.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden, gözyaşından, işkenceden, cadı avından ve iftiradan sonra, bir noktada yolun açık, pürüzsüz ve eşit hale geleceğini düşünebiliriz.

Ama yol sadece kıvrılır ve döner. Sonsuza dek yokuş yukarıdır, sonsuza dek bizi sınar.

Her şeye rağmen birbirimize sahibiz, iki sürgün ruha... Her öpüşte günahlarımızın bedelini ödüyoruz, her dokunuşta hatalarımızı hissediyoruz.

Ve tüm bunlara rağmen, her şeyin kolaylaşacağı günden korkuyorum. Korkarım ki o gün onu alıp götürecekler.

Sevgilim, arkadaşım, yıldızım.

Sadece çok uzun süre
parlayabilir. Ta ki sonsuza dek
gidene kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Sevgili Estrella'm,

Bu mektubu bir gün okuyacağınızı umarak yazıyorum. Bunu senin eline verecek gücüm var mı, yoksa Kanada'daki evinden mi okuyacaksın, emin değilim. Orası senin evin, değil mi? Burada, benimle Madrid'de değil. Bunu hak etmiyorum. İngilizcemi bağışlamanızı isterdim ama şimdiye kadar beni yeterince bağışladığınıza inanıyorum.

Tek söyleyebileceğim üzgün olduğum. Lo siento, lo siento, lo siento. Ve bu yeterli değil. Biliyorum yeterli değil. Senin gidişinle kalbimin ne kadar kanadığını anlatmak yeterli değil. Senin benim yıldızım, ayım ve evrenim olduğunu söylemek. yeterli değil. Size yaşattığım acıyı geri almak için herhangi bir şeyin yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. İşleri yoluna koymak için herhangi bir şey yeterli olur mu bilmiyorum.

Ben yaralıyım, sevgili meleğim ve korkarım sen de yaralısın.

Mazeret üretmeyeceğim. Ama nerede yanlış yaptığımı ve bunun neden olduğunu açıklayacağım. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ama içinde bulunduğum durumu anlayabilerseniz, belki siz de anlarsınız...

Seni asla incitmek istemedim.

Beni ve Isabel'i sokakta gördüğünü biliyorum. Kafamı kaldırdığımda seni kaçarken gördüm. Madrid sokaklarında bir başparmak gibi göze çarpyıyorsunuz, ama bu kulağa pek de gurur verici gelmiyor, değil mi? Komik küçük bir deyim. Her zaman-

Bana. Sanki anlamaya bile başlayamayacağım şekillerde birbirimize bağlıymışız gibi hissediyorum ve sen yakınımıdayken biliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bu kalp tuhaf bir şey, değil mi?

Biliyorum, önceki geceden sonra beni onu öperken görmek göğsüne saplanan bir ok gibi acıtmış olmalı. Ama hiçbir şey senin gördüğün gibi değil. Ama cin olmadan önce, geri dönmeliyim. İpliklerin çözülmeye başladığını düşündüğüm yerden başlamalıyım.

Las Palabras'ta yollarımız ilk ayrıldığında, seni tekrar göreceğimi biliyordum.

n. Seni tekrar hayatıma sokmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

e. Şehirden yıldızları göremediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Buradaki kayaklar karanlık ve gri, kalbim de öyle, hayatım da öyle.

Chloe Ann günümün tek parlak noktasıydı ve o anda bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Kızımın iyiliği için Isabel'le kalacak mıydım? Yoksa senin için riske mi gireyim?

Bildiğin gibi, riske girdim. Belki de boş yere, Isabel'le mutsuz kalırsam Chloe Ann'in bunu öğrenebileceğini ve onun da mutsuz olacağını düşündüm. . Çocuklar onlara verdiğimiz değerden daha zekiler, değil mi? Ve ben de buna bir son vermeliydim. Mutlu değildim. Isabel'in mutlu olmadığını biliyordum. Siyah-beyaz dünyamda sadık kalmam gereken yoldan daha fazlası vardı.

Bana renkleri, yıldızları, evreni ve mucizeleri getirdin. Seni o kadar çok istedim, o kadar çok arzuladım ki, başıma gelecek her türlü kötü şeye katlanacağımı biliyordum. Eylemlerimin sonuçları olacaktı- Bunu biliyordum ve sizden başka kimsenin anlamayacağını da biliyordum.

Hayat zor seçimlerle doludur. Ben seni seçtim.

Isabel buna inanmadı. Onu suçlayamam. Bazı açılardan, ben de inanmadım. Bunu yaptığımı, bu adımı attığımı ve her şeyi senin için riske attığımı. Sen, Vera, bilinmeyen biriydin. Hâlâ öylesin. Ama sahip olduğumuz şeye inancım vardı.

Aramızdaki bağ şehvet ve romantizmden daha fazlasıydı... Bundan daha derin ve daha parlaktı.

Kimse bana inanmadı. Neden görsünler ki? Bunu her zaman görüyorlar, orta yaşa yaklaşan bir adam karısını daha genç biriyle değiştirdi. Aklımla düşündüğümü, sekse ve senin gibi parlak yeni bir şeye kapıldığımı söylediler. Tabii ki sana aşıktım, tabii ki seks hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Ama tüm bunların arkasındaki gerçeği anlamadılar. Sana aşık olduğuma inanmadılar.

Buna inandığını bile sanmıyorum. Ama tabii ki inanıyorum, şimdi her zamankinden daha fazla.

. Ve aşk insana aptalca şeyler yaptırır.

Geriye dönüp baktığımda, senden İspanya'ya taşınmanı istememin ne kadar düşüncesizce ve düşüncesizce olduğunu şimdi anlıyorum. Boşanmanın kesinleşmesini beklemeliydim. Sen okulu bitirene kadar beklemeliydim.

Aptaldım, çok bencildim ve çok korkmuştum. Sadece seni görüyordum, sadece seni düşünüyordum. Seni burada çok istiyordum ve beklersem beni terk edeceğinden korkuyordum. Daha iyi birini bulacaktın, daha az yükü olan kendi yaşında birini. Bazen beni isteyebilmen bile beni şaşırtıyor.

Ama sen kabul ettin. Buraya gelmeyi kabul ettin ve toz duman yatışana kadar beklemenin herkes için daha iyi olacağını bilmeme rağmen, kendimi riske attım.

t. Senin için yanan kömürlerin üzerinde yürüyebilirdim, sırf sen benim içimde olasın diye. Tekrar içinde olmak için tüm dünyayı tehlikeye atabilirdim.

Burada yetişkin olan ben olmalıydım. Daha iyi bilmeliydim. Ama sanatım beni alt etti. Seni buraya, alevlerin içine getirdim. Seni sıcaktan koruyabileceğimi, cehennemden kollarımın altında güvenle çıkabileceğini düşünüyordum.

Ama yanılmışım. Ve benim dikkatsizliğim yüzünden, sen acı çekmek zorunda kaldın. Acı çekmek zorundaydım. Kızım acı çekmek zorunda kaldı. Herkes acı çekiyor.

Ve sen gittin.

Geçen gece Isabel geldiğinde, hayatımın en zor gecesiydi, Las Palabras'ta seviştığımız geceden daha zordu, ertesi gün vedalaşmamız gerektiğini biliyorduk.

Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Isabel'in seni görmesini ya da senin onu görmeni hiç istemedim. Zaten suçluluk duygusu içinde olduğunu biliyordum ve Isabel'in sadece acı vereceğini biliyordum. O güzel bir kadın ve hala genç. Ama seni bu kadar taze ve ıslık ıslık görmek onu mahvederdi, yaşlı, zayıf ve işe yaramaz hissetmesine neden oluyordu. Bu duygular öfkeye dönüşür ve öfke keskin ve tehlikeli bir nesnedir.

Ama lobiye geldin. Merakında kusur bulamam. ve ikiniz tanıştınız. Isabel mahvolmuştu ve sarhoş öfkesi onu ele geçirmişti. Sen sadece izleyebildin.

Sadece izleyebildim.

Seni savunmak istedim. Kalbimde istedim. Ama senin gözlerinde yapamadım. Yapamadım.

Bir gün sen ve Chloe Ann arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı söylemiştim. Sanırım o anda, bu seçimi yapmak zorundaydım. Isa Bel'in sözünden çıkmamalıydım. Seni seçemezdim, çünkü eğer seçersem, Chloe Ann ile tüm bağlantımı kaybederdim. Isabel'in merhametine kalmıştım ve toplar onun elindeydi.

Karmaşık bir durum. Çok karmaşık. Hepimizin boynuna dolanan ipler ve düğümler bizi birbirimize bağlıyor. Biri kıpırdarsa, diğeri de kıpırdar, havasını kaybeder. Isabel'i savundum ve ip senin boğazını sıktı. Eğer seni savunsaydım, ip benimle kızım arasında kopacaktı.

Anlamanızı bekleyemem. Siz ebeveyn değilsiniz. Korkunç seçimler yapmak zorunda değilsin-

Belki de biliyorsundur. Belki de beni terk ederek kendi başına korkunç bir seçim yaptın. Söyleyebileceğim tek şey, bunun bir sonu olduğu. Kendi kanınız ve hayatınızın aşkı arasında nasıl bir seçim yaparsınız? Gerçekten yapamazsın.

Sadece Chloe Ann genç olduğu ve bana ihtiyacı olduğu için seçebilirdim. Seçimi anlamayacaktır. Ama sen, Vera, anlayabilirsin. Nereden geldiğimi anlayabilirsin. Beni affedebilirsin.

Lütfen beni affet.

O gece eve döndüm. Isabel'le aramızda hiçbir şey olmadığına dair sizi temin etmek zorunda hissetmiyorum. ama hiçbir şey olmadı. Chloe Ann ile konuştum. O sarhoş haliyle Isabel'le olabildiğince barışmaya çalıştım. En azından onu sakinleştirdim. Kanepede uyudum.

Ertesi sabah erkenden uyandım ve kahvaltı hazırladım. Üçümüz birlikte, bir aile olarak, son kez. Isabel çok akşamdan kalmaydı ama yumuşamıştı. Belki de sonunda her şeyin bittiğini ve artık ne bizim ne de geri dönüşün olmayacağını anlamıştı. Olan olmuştu.

Biz de hüznü gülümsemeler takınıp yemek yedik ve Chloe Ann tekrar bir araya geldiğimiz için çok sevindi. Gülümsemelerimiz daha da hüznünlendi.

Sonra Isabel beni eve bıraktı.

Gördüğünüz gibi, aşk tuhaf bir şeydir. Tamamen yok olabilir. Sizi terk edebilir, öyle ki ufukta sadece bir iz olarak kalır ve siz aşkı nasıl hissettiğinizi merak edersiniz. Ama o gitse bile, parçaları kalır. İzleri vardır. Bir evi yıkabilir ve yerle bir edebilirsiniz ama toprakta izler görürsünüz, bir zamanlar evin olduğu yerde toprağın farklı olduğunu görürsünüz.

Isabel ve ben uzun süre konuştuk. Hâlâ kızgın ve kırgındı, tahminimce uzun bir süre de öyle olacaktı. Onun yerinde olsaydım ben de öyle olurdu. Belki de her şeyi bu kadar zorlaştıran şey, başkalarının beni nasıl gördüğünü, yaptığının onlar için ayıp olduğunu bilmemdir. Ama o yeni gerçekliğe boyun eğmişti. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek hakkındaki konuşmalarımızda bir zamanlar olanın kalıntılarını, evliliğimizin hayaletini, birbirimiz için biraz umut beslediğimiz o zamanları görebiliyordum.

Isabel'e aşık değilim. Ben sana aşığım. Isa Bel'i bile sevmiyorum. Seni seviyorum. Ama o an için, onu uzun zamandır hiç olmadığı kadar önemsedim. Onun için endişelendim. Her ne kadar imkansız görünse de, işleri yoluna koymak istedim. Belki de bunun gerçekten bir son olduğunu bildiğim içindi ve ikimiz için de sonsuza kadar devam etme zamanı gelmişti.

Hiç düşünmeden ona veda öpücüğü verdim. Fiziksel olmak benim doğamda var. Bu benim doğamda var. Eski alışkanlıklara gömülmek ve vedalaşmanın acı tatlı düşüncesi dışında hiçbir anlamı yoktu. Gördüğünüz gibi Isabel'i artık sevmiyor olsam da, evliliğimizin hayaleti hâlâ içimdeydi. O hayalete veda ediyorum.

Elbette, tüm bunların sana nasıl göründüğünü biliyorum ve kaçtığın için seni suçlayamam, gittiğin için seni suçlayamam. İşler zorlaşmıştı ve ben çok fazla şeyi omuzluyordum, senin de omuzlayabileceğini umuyordum. Seni asla bu duruma sokmamalıydım ve işler bu kadar dengesizken seni buraya kadar sürüklememeliydim, ama aptallar aşık olanlardır ve ben bir aptaldım. Hâlâ da öyleyim. Ve sana yaşattığım her türlü keder ve acı için, sevgili Estrella, çok özür dilerim.

Tek söyleyebileceğim, eğer bir daha böyle bir şansım olursa, bunu mahvetmeyeceğim. Sana karşı iyi olacağım. Daha iyi olacağım. Ve savaşıacağım. Bir yolunu bulsan bile, seni geri çekeceğim. Umarım kalbinde, daha iyi bilmesi gerekirken hala hatalar yapan benim gibi yorgun ve yaşlı bir aptal için yeterince yer vardır.

Seni seviyorum.

Bana geri dön, Estrella'm. Mateo.

Her gece uyandığımda ve tekrar uyuyamadığımda yaptığım gibi elimdeki mektuba bakıyorum. Perdelerin arasından süzülen ışıktan zar zor görebiliyorum ama her kelimeyi, her cümleyi ezbere biliyorum. Bu bana ne için savaştığımı hatırlatıyor, Vera'nın yaklaşık bir yıl önce beni terk etmesinin ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor.

Mektubu ona hiç vermedim. İçimdeki duyguları yüz yüze açıkladım. Sürünerek geldiklerinde şüphelerini yok ettim. bazen onlardan çok fazla var. Ama ona hiç vermedim. Buna gerek yoktu. Mektubu yazdım ve dairemde oturdum, başım ellerimde, kalbim kırılıyordu ve bunun yeterli olmadığını fark ettim.

Vera bir mektuptan daha fazlasını hak ediyordu. Sahip olduğum her şeyi hak ediyordu. Biraz zorlukla Vera'nın erkek kardeşi ve annesiyle Vancouver'da konuşabildim ve ona eve dönüş biletini satın almayı teklif ettim. Annesine söyledim-

o huysuz şey-

Vera'nın ailesiyle, onu sevenlerle birlikte olması gerekiyordu.

Onu seviyorum. O benim ailem.

Bu bir kumardı. Bırakın beni affetmeyi, uçakta olup olmayacağını bile bilmiyordum. Bu yüzden her şeyin doğru olduğundan emin olmak için zaman ayırdım. Ben

Isabel'i birkaç kez dürttüm ve ona farklı bir bakış açısı kazandırmak için elimden geleni yaptım. Chloe Ann'in ortak velayetini kaybetmek istemiyordum; onun babasız büyümesini istemiyordum.

Isabel neredeyse razı oluyordu. Sonunda kabul etmesi için anlaşmayı fazladan parayla doldurmak gerekti. Tabii ki buna değdi. Kızıma sahip olmak için her şeyi öderdim.

Vera'yı geri almak için her şeyi yapardım.

Havaalanına vardığımda, uçağın kalkışını arka planda bekledim. d. Şüpheli görüldüğümünden emindim ama Vera'ya kaçması için bir neden vermek istemedim. Onu görmeden önce hissettim, aurası beni yerçekimi gibi kendine çekiyordu. Kesinlikle çok güzel görünüyordu, o kadar ki iki ayağımın üzerinde zar zor durabiliyor ve yanımdan geçip giderken onu izleyebiliyordum. Göğsümden parlak bir ağrı yayıldı ve kalp krizi geçirdiğimden emindim ama bu sadece onu görmenin etkisi ve sonunda onu kaybedebileceğimin acısıydı.

Ben normalde kendine güvenen bir adamım- Kariyerim bana bunu aşıladı. Ama o anda kendimi tükenmiş hissettim. Yüzüme su çarpmak için tuvalete gittim. Aynada kendime baktım ve şık bir takım elbise içinde kendine güvenen bir adam görmedim. Kalbi başkasının ellerinde olan küçük bir çocuk gördüm.

Uçağa son anda bindim ve koridorda ilerlerken kendimi hazırladım. Beni beklemek zorunda kalan insanların kızgın bakışlarını görmezden geldim ve onu görene kadar nefesimi tuttum.

Vera'nın vücudu pencereye doğru eğilmişti, saçları yüzünü örtüyordu. Hem küçük hem de vahşi görünüyordu ve sırtından aşağı doğru inen turuncu krem rengindeki parlak buklelerine dokunmak için can atıyordum. Koridordaki kadın bariz bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu.

Yolculuk boyunca yanında kimsenin oturmayacağını düşünmüştü. Uçuş boyunca tüm dikkatimin diğer koltukta olacağını çok az biliyordu. Sabrım sınanmıştı. Orada taş gibi hareketsiz oturdum, gözlerim sadece Vera'daydı, taksi sırasında, al- seyir yüksekliğine ulaştığında. Sırtının yükselişinden ve ara sıra çıkan sessiz iniltilerden ağladığını anladım. Kendimi tutabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. O gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmak istedim.

Ama onun beni keşfetmesini beklerdim.

Sonunda yaptı. Koltuğuna yerleşti ve beni selamladı. Hiç bu kadar geniş gülümsememiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı o harika dumanlı sesiyle, hâlâ arkasını dönmemişti.

Dudaklarımı yaladım ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben de özür dilerim," dedim.

Vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça başını çevirdi ve kızarmış gözlerini ve altlarındaki yaş izlerini görünce gülümsemem yumuşadı. Bir hayalet görmüş gibi inanılmaz derecede sersemlemiş görünüyordu. Sadece ben hayal değildim; gerçektim.

Mektubu ona vermek yerine, açtım ve her şeyi görmesi için ortaya koydum, taş üstünde taş bırakmadım. En çok korktuğum şey sanatımın, aşkımın reddedilmesi ve onun bana sırtını dönmesiydi. Bunu yapmak onun hakkıydı ve ben başka bir şanstın başka bir şey istemiyordum.

Ama Vera, böylesine cömert, istekli bir ruh, beni reddetmedi. Karşılığında bana sevgi verdi, onu hiç terk etmediğini söylediği sevgisini.

Annesini ve kardeşi Josh'u havaalanında görmek için Vancouver'a indik. Doğal olarak onlar beni görünce şaşırdı, ben de onları görünce şaşırdım.

-

En azından annesi. Telefonda sesi çok sert ve soğuk çıkmıştı ama işte oradaydı, kızının dönmesini bekliyordu, zina yapan kişinin yanında olması onu şoke etmişti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, havaalanının zemininde küle dönerdim.

Kolay bir kaç gün değildi. O mektubu çantamda taşıdığımı sevinmiştim. çünkü bana tutunmam gerektiğini hatırlattı. Annesi, kız kardeşi ve müstakbel İngiltere'den gelen avukatların hepsi benden nefret ediyor gibiydi, özellikle de Madrid'e geri döneceğimizi anladıklarında. Bir noktada, İngiliz pislik beni kenara çekti ve neden karıma geri dönemediğimi ve Vera gibi genç bir kızı yalnız bırakamadığımı sordu.

Neredeyse suratına bir yumruk atacaktım ama bunun devamıza yardımcı olmayacağını biliyordum. Vera ve ben bu noktada hor görülmeye alışmıştık ve Vera ailesinin ne düşündüğünü umursamadığını söylese de, ben yine de onun kendini taşıma şeklinden bunu görebiliyordum. Onunla tanıştığımın bu yana çok şey değişmiş olsa da, ailesinin onayına olan ihtiyacı hala devam ediyordu.

Tanrı'ya şükür Josh ailesindeki tek akıllı, nazik ve terbiyeli kişiydi. Siyah sivri saçları ve dövmeleriyle kesinlikle o tiplerden biriydi. Onları tanımadan önce yargılamak istediğiniz insanlar, ama o Vera'nın en büyük destekçisi ve kısa süreli kalışımızın kurtarıcı lütfuydu.

Yine de bu onları son görüşümüz değildi. Noel'den hemen sonra geri döndük ama bu sefer takviye kuvvetlerimiz vardı. arkadaşlarımız Claudia ve Ricardo. Öncelikle Vera'nın Las Palabras'ın ayarladığı çalışma izni başvurusunu gönderebilmesi için gitmiştik ama Josh da dahil olmak üzere herkesle birlikte Whistler'a yaptığımız kayak gezisinin de bir zararı olmadı. Bir hafta boyunca pistlerde kaydık ve arkadaşlarımızla dinlendik.

aile tam da ihtiyacımız olan şey gibi görünüyordu.

Ayrıldığımızda Vera'nın Temmuz ayında kız kardeşinin düğünü için Vancouver'a dönüp dönmeyeceği hâlâ belirsizdi. Ona, eğer isterse onunla gidebileceğimi, istemezse de onu destekleyeceğimi söyledim. Sonunda İspanya'da kalmayı tercih etti ve sanırım ailesini bir kez daha kızdırdı. Vera'nın Las Palabras'ta çalışma izni alıp alamayacağı da belirsizdi. Ancak ülkede kalmak ve çalışmak için kullanabileceği başka yollar da vardı ve sonunda İspanyol hükümeti ona LasPalabras'ta altı ay çalışma ve süresi dolduğunda tekrar başvurma izni verdi.

Yine de, o yanımda yatarken, gecenin puslu çivit rengine sessizce uyurken, göğsümün derinliklerinde huzursuz bir his var. Bütün ay boyunca beni ayakta tutan şey buydu, boğucu Ağustos sıcağından daha çok. Bizim için her şeyin değişmek üzere olduğu hissi.

Bu kısmen benim hatam, ancak değişimin daha iyi olmasını umuyorum. Son altı ay içinde istikrarlı ve rahat bir rutine oturduk.

. Vera haftanın çoğu günü sabah 9'dan öğleden sonra 2'ye kadar Las Palabras'ta çalışıyor ve sadece bir ofis işi olmasına rağmen bundan keyif alıyor gibi görünüyor. Salı akşamları İspanyolca dersi alıyor. Claudia ve Ricardo adında arkadaşları, programdan birkaç arkadaşı ve yeni işi var. Chloe Ann, Isabel ile birlikte yaşıyor ama Çarşamba ve Cumartesi ya da Pazar günleri onunla buluşuyorum. Isabel bana karşı soğuk ama nazik ve Vera'yla sadece bir ya da iki kez etkileşime girmek zorunda kaldı. Herkes için garip bir durum - her zaman öyledir- ama şimdilik işe yarıyor.

Vera'ya aşık olmak ve mutsuz bir evlilikten kaçmak zihnimi, ruhumu sayısız olasılığa açtı. Restoran işi artık bana göre değildi ve tutkumun yattığı yer değildi, bu yüzden onu ortağıma sattım. Asıl istediğim, gençken yaşadığım ve her şeyi yapabileceğime inandığım o heyecanı yeniden hissetmek. Hayatımda beni Vera ve ChloeAnn'ın aşkının tatmin ettiği gibi tatmin edecek başka bir şey istiyorum.

Bunun mümkün olabileceğini gerçekten düşünmemiştim ama paparazziler boşanmamın kokusunu aldıktan ve Vera ile ben magazin sayfalarında belirsiz bir şekilde görünmeye başladıktan sonra, yüzüm tekrar ortaya çıktı. Çirkin bir şeyden umut verici bir başlangıç doğdu.

Birkaç ay önce eski futbol takımım - Atlético Madrid - benimle temasa geçti.

ve artık takımla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Otuz yaşına girdiğim gerçeği Dokuz yaşındaydım ve dizimdeki sakatlık hâlâ devam ediyordu. Onlar için oynamamı istemiyorlardı -güneşteki zamanımın dolduğunu biliyorlardı- Ama bir şekilde kendimi organizasyona dahil edip edemeyeceğimi öğrenmek istediler. Belki de benim yeni keşfettiğim ilginin kendilerininkini destekleyeceğini düşündüler.

Bilmiyorum ama birdenbire onlar için bir değerim oldu.

İlk başlarda birkaç toplantı, birkaç sohbet vardı. Koçla, sonra genel müdürle, sonra da şirket sahibiyle. Belki biraz para bağışlamak, bir etkinliğe ev sahipliği yapmak, mentor olmak istiyordum. İlk başta fikirlerle doluydular. Sonra yardımcı koçluk hakkında konuşmaya başladılar ve bir süre sonra da bu konu kapandı.

Umutlanmamaya çalıştım ama hayattaki çoğu şey gibi umutlar da sinsice içeri giriyordu. Onlardan haber alamadığımda büyük bir hayal kırıklığı yaşadım ve zavallı Ver a günlerce apartmanda surat asmama katlanmak zorunda kaldı.

Ta ki Cuma günü öğleden sonra yönetimden gelen telefona kadar. Acil bir konuyu görüşmek üzere, teknik olarak şu anda olduğu gibi Pazartesi günü Fioris Café'de öğle yemeğinde onlarla buluşmamı istediler.

Uyuyamamama şaşmamalı. Sadece sinirlerimin benimle uğraşıyor olması, yaşadığım önsezi hissinin gerçek bir nedeni olmaması için dua ediyorum.

Vera yatağımızda dönüyor, saçları yüzüne dökülüyor, göğüsleri üstündeki zarif askılardan erken kurtuluyor. Teni beyaz ipekten, rengârenk sanat eserleriyle süslenmişti. Onunla tanışana kadar dövmeleleri hiç seksi bulmamıştım ve onu nasıl şekillendirdiklerini, milyonlarca hikayeyi, duyguyu, ifadeyi nasıl temsil ettiklerini fark etmişim.

Gözleri yavaşça aralanıyor ve puslu, uykulu bir bakışla bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor usulca.

Mektubu çekmeceye geri koyuyorum. Beni daha önce okurken gördüğünü biliyorum.

e. Ne olduğunu hiç sormadı ama benim için bir anlamı olduğunu bildiğini söyleyebilirim ve buna saygı duyuyorum. Ona mektubu memnuniyetle gösterirdim ama mektubu okumamın nedeni onun için sinir bozucu olabilir.

e birisi halıyı onun altından çekip almaya hazır ve ben de ona endişelenecek başka bir şey vermek istemiyorum.

Korkularım sadece *korkularım*. O bunları omuzlamak zorunda kalmamalı. "Uyuyamadım," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle.

Sandalyeden kalktım ve

Kollarım başımın üstünde, gözleri beni görünce takdirle açılıyor. Çıplak uyumayı bıraktım.

"Yarın için gergin misin?" diye soracak kadar gözlerini ayırıyor.

Başımı sallayıp küçük bir iç geçirdikten sonra yatağın yanına geliyorum ve bu sıcak Ağustos gecelerinde artık sadece bir çarşaftan ibaret olan yorganın altına giriyorum. Başımı yastığa koyup gözlerinin içine bakıyorum ve ipek saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum.

Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Bu konuda endişelenme. Seninle konuşmak istedikleri şeyin iyi bir şey olduğuna eminim."

"Umarım öyledir,"
diye itiraf ediyorum.

"Öyle olduğunu
biliyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Gecenin bir yarısı çok şey biliyor gibisin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyor muydun? Bu saatlerde en iyi halimdeyim. Sana göstermemi ister misin?"

Buna asla hayır diyemem. Göz kapakları ağırlaştı, ağzı doldu, ıslak ve beklentiyle durdu. Sertleşmek için ihtiyacım olan tek şey bu imalı bakış.

Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Dilim merak uyandırıcı bir şekilde ağzını keşfediyor, yavaşça aramızda sıcak bir ihtiyaç oluşturuyor. Elim boynunun arkasına doğru kayarak onu kendime doğru çekerken, parmakları çenemdeki sert kirli sakaldan göğsüme doğru iniyor, karnımın sert çıkıntılarına ulaşıyor ve sert sikimin etrafını sarıyor.

İnliyorum, gözlerimi kapatarak beni kavlıyor ve uzunluğumu hafifçe aşağı yukarı kaydırıyor.

"Böyle yapmaya devam edersen," demeyi başarıyorum ağzının içinden, "gösteri çabucak bitecek."

Kıkırdıyor ve dudakları çenemde, boynumda, göğsümde gezinerek uzaklaşıyor. "Sana iyi bir gösteri sunduğum sürece, umurumda değil."

Normalde birimiz gecenin bir yarısı uyandığında kendini am orous hissederse, uykulu, puslu bir seks şekli gerçekleşir. En iyi seks türlerinden biri. Ama eğer içiyor ve bana sakso çekmek istiyorsa, onu durdurmaya hiç niyetim yok. Gerçek bir centilmen, bir kadının arzuladığı şeyi yapmasına asla engel olmaz.

Dudakları karnımdan şaftımın ucuna doğru kayıyor ve beni bütünüyle ve derinlemesine ağzına alıyor. Vera'nın öldürmeyi nereden öğrendiğini bilmiyorum ve asla da bilmek istemiyorum.

Ama onlar için sonsuza dek minnettarım. Ağzı, dili ve eli birlikte çalışırken, duyularıma yenik düşüyorum, sıcaklık kalbimin derinliklerine doğru akıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, sıkıca kavıyor.

Diğer eli taşaklarıma gidip beni çıldırtmaya yetecek bir güçle onları kavradığında, saçlarını çekmekten başka bir şey yapamıyorum. "Siktir," diye inledim. "Siktir, Vera. Sikeyim evet. Daha fazla."

Hızını artırdı ve ben de kalçalarımı yukarı doğru itmeye başladım, sikim boğazının olabildiğince derinlerine giriyordu, dudakları beni kadife bir eldiven gibi sarıyordu.

. Sert boşalıyorum ve o geri çekilmiyor, içimde hiçbir şey kalmayana kadar durmuyor.

Yatağın üzerinde soluk soluğa kalıyorum, dalgalar beni mattede ss'e getiriyor, ellerim saçlarını bırakıyor. Yutkunduğunu ve dudaklarını sildiğini duyuyorum, olduğu gibi olağanüstü kötü bir kız gibi ve gözlerimi loş ışıktaki bana gülümsediğini görmek için açıyorum. Olması gerektiği gibi, kendinden son derece gururlu görünüyor.

"Sıra sende," diyorum, kalkmaya çalışıyorum ama elini göğsüme bastırıyor, ben de tekrar uzanıyorum.

"Benimle yarın ilgilenirsiniz," diyor bir yudum su alarak. "Çok yorulduğum. Aletin çok çalışıyor, koca oğlan."

Seçtiği gurur okşayıcı kelimeler karşısında sırtımdan kendimi alamıyorum. "Beni şımartıyorsun."

Bunun doğru olduğunu biliyormuş gibi gülümsüyor ve beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde yan dönüyor. Kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim, o kollarımda olmadan uykuya dalmak istemiyordum.

.
Birkaç dakika geçti ve nefesimiz uzadı. Dışarıda bir araba Sokağın aşağısında. Geri kalan her şey sessiz. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına. Sesim odada yankılanıyor gibi. Çoktan uyudu.

İkinci Bölüm

"Ee Mateo," diyor Pedro del Torro siyah kahvesine şeker atıp metodik bir şekilde karıştırırken. "Bugün seni neden buraya çağırmış olabileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Madrid'in en prestijli kafelerinden birinde onun ve ufak tefek Antonio Ramos'un karşısında oturuyorum. Antonio sadece üç yıldır genel menajerlik yapıyor olsa da bu ikisi için en iyisi bu. Pedro, Atletico'nun sahibi olarak, gücünü ve parasını kimseyi ilgilendirmemiş gibi sergiliyor, özellikle de takım iyi gittiği zamanlarda.

Onlara omuz silkip yarım bir gülümseme veriyorum. "Beni çekici bulduğunuz için mi?"

Pedro göstermelik olup olmadığını anlayamadığım kolay bir kahkaha atıyor. Kahvesinden bir yudum alıyor ve takdirle başını sallıyor. "Buradaki kahve beni hiç yarı yolda bırakmıyor. Bu yüzden daha fazlası için geri geliyorum."

Ona bakıyorum, kendi işine dönmeden önce onun hoşgörüsünü hoş görmem gerektiğini biliyorum.

"Sen, Mateo," diye devam etti, "aynı görünüyorsun. Güvenilir. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacak türden *birisin*."

İfademi nötr tutuyorum. Tanrı biliyor ki hayatım boyunca bunu yapan yeterince insan gördüm.

Öne doğru eğiliyor ve deri kaplı ellerini önünde kavuşturuyor. "Diego Ocak ayında takımdan ayrılıyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Diego Martinez koç, hem de çok iyi bir koç. Yıllar önce takımın uçurumun kenarından dönmesine yardım etmişti.

"Neden?" İçimdeki duyguyu görmezden gelmeye çalışarak soruyorum, sanki göğsüm

bir uçuş. Burada kendimi aşamam, bunun nereye varacağını hayal etmeye cesaret edemem.

Pedro, Antonio ile yorgun bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra keskin bakışlarını bana çeviriyor. "Onun yerine Arjantin takımına koçluk yapacak. Bunu bir süredir biliyorduk, sadece ne yapacağımızdan emin değildik."

Boğazımı temizliyorum ve kıvrılmış kollarımdaki kelepçeleri düzeltme isteğimle savaşıyorum. "Ya Warren?" Warren yardımcı antrenör, eskiden Arsenalway için çalışan bir İngiliz. Bir süredir, tüm bu toplantılar yüzünden, belki de onun pozisyonunu almak için hazırlandığımı düşünmüştüm. Şimdi bundan çok daha fazlası olma ihtimali var.

"Warren'ın öne çıkabileceğine dair umutlarımız vardı. Ama gerçek şu ki, hepimiz çocukların başında bir İspanyol ve *aileden* birinin olmasını isterdik." Pedro

kahvesinden bir yudum daha almak için duraklıyor ve bıyıklarını nazikçe silerek, "Seni istiyoruz Mateo," diyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ben mi?"

"Evet," diyor hızlı bir gülümsemeyle. "Doğal olarak sizinle iş yapmak istediğimizi fark ettiniz."

Sandalyemde arkama yaslandım, kalbimin kulaklarımda yüksek sesle çarptığının belli belirsiz farkındaydım. "Evet, ama bir iş var, bir de uluslararası bir futbol takımının koçu olmak var. Nankörlük etmek istemem ama bunun benim yapabileceğim bir şey olduğunu size düşündüren nedir? Uzun zamandır bu oyunun içinde değildim."

Pedro ve Antonio birbirlerine bir kez daha bakarlar ve bu kez Antonio yavaş ve ölçülü bir şekilde konuşur. "İyi iş çıkaracağınızı düşünüyoruz. Elbette Ocak ayına kadar vaktimiz var ve seni hemen Warren ve Diego'nun yanına vereceğiz. Geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın. İnan bana Mateo, eskiden seni dinsel olarak oynarken izlerdim ve senin gibi biri için bu doğal bir ilerleme."

"Ayrıca," diye ekliyor Pedro, "değişiklik yapmak her zaman iyidir. Diego'nun gidişiyle birlikte, oyuncuların ve seyircilerin her zamanki gibi ilgisini çekmek istiyoruz. Senin gibi bir oyuncunun tekrar sahalarda olması, tabiri caizse, takıma büyük ilgi çekecektir. Özellikle de geçtiğimiz yıl göz önünde olduğunuz için."

Yutkunuyorum ve ona huzursuz bir gülümseme veriyorum. Bu durumdan, paparazzilerin boşanmam üzerine nasıl çılgına döndüklerinden ve genç, yabancı bir kadınla çıkmamdan pek memnun görünmüyor. Pedro'nun konuyu Vera'ya getirmesini bekliyorum ama getirmiyor.

"Bize cevabınızı şimdi vermek zorunda değilsiniz," diyor yumuşak bir sesle, yüzü sert bir küçümsemeden kurnaz bir politikacıya dönüşüyor. "Daha çok vaktimiz var. Hafta sonuna kadar bize haber vermeye ne dersiniz, biz de sonraki adımları oradan atarız? Bu şüphesiz hayatını değiştirecek Mateo, ama sadece daha iyisi için."

Kısa bir süre sonra öğle yemeği servis edildi ve sohbetleri spora, filmlere, hava durumuna döndü. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum ama kafamın içinde hapsolmuş durumdayım. Bir yanımda mutluluktan, tatmin olma ihtimalinden patlamaya hazır hissederken, diğer yanımda tırnaklarıyla kazıyor, bırakmaktan korkuyor, daha fazla değişimden korkuyor.

Restorandan birlikte çıktık ve onlara Cuma günü onları arayacağımı söyledim. Cevabımı zaten biliyorlarmış gibi el sallıyorlar. Belki ben de biliyorum. Yine de, hayatımı Vera ile paylaşıyorum ve

Yüzde yüz emin olsam bile onunla konuşmadan hareket edemezdim.

Yüzümde bir flaş patlamadan önce çatlak beton merdivenlerden iki adım inmiştik. Uzun yeleli, zayıf bir fotoğrafçı çömelmiş, resmimizi çekiyordu. Onu daha önce de görmüştüm, Vera'yla çıktığımız gecelerde beni çekmişti ama bu aylar önceydi.

"Mateo Casalles neden Atletico ile görüşüyor?" diye soruyor fotoğrafçı ama Pedro sadece gülümsüyor ve sola dönmeden önce elini hafifçe sallıyor. Sağa dönüyorum ve fotoğrafçı beni takip ediyor, kolay bir hedef.

"Yine Atlético'ya mı katılıyorsun Mateo?" diye ısrar ediyor ve ben de ona bakmak için hafifçe dönüyorum.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Dedim ve yürümeye devam ettim. Beni köşeden öteye kadar takip etme zahmetine girmiyor.

Daireye geri döndüğümde güneş iyice yakıcı ve sokaklar, mahallemiz olan zarif Salamanca *varoşunda* bile çöp ve toz kokuyor. Bina serin bir soluklanma imkanı sunuyor ve dairemizin kapısını açtığımda Vera pırıl pırıl mutfakta duruyor, bir sürahi limonata karıştırıyor.

"Gözlerime inanamıyorum." Anahtarlarımı masanın üzerine koyarken, İngilizce bir cümleyi tekrarlayarak soruyorum.

Bana döndü ve kocaman bir gülümseme verdi. 1950'lerden kalma bir ev kadınına benziyor ve gözlerinde bir femme fatale var. Dolgun göğüslerini ve geniş kalçalarını ortaya çıkaran ince askılı sarı bir elbisenin içine sıkışmış ve ipek desenli bir eşarpla gür saçlarını alnından çekiştiriyor. Ama dövmeleri ve siyah

spor ayakkabıları bana onun tanıdığım diğer ev hanımlarına benzemediğini hatırlatıyor.

"Çok iyi," diyor, dilinin kendine has özelliklerini hatırladığımda her zaman memnun oluyor. Sürahiyi kaldırıyor. "Merak etme, içinde votka var."

Ona sırtıyorum ve kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Tabii ki var."

Limonatanın bir kısmı yan tarafa ve sürahinin üzerine sıçrayınca çığlık atıyor ama ben bırakmıyorum. Ben elimi boynuna gömmeden, narin tenini ısırp öpmeden önce sürahiyi yere bırakmayı başarıyor. Tadı güneş ve narenciye gibi.

"Yani," diyor nefes nefese ve dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Elimi kışının yamacında gezdiriyorum ve kendimi ona doğru bastırırken sertçe sıkıyorum. "Nasıl geçtiğini sormama gerek var mı?"

"Sana her şeyi anlatacağım," diye mırıldandım, "sonra. Ama bu sıcak günde o dr ess'i giyip bana sarhoş limonatası yapıyorsun ve korkarım önce seninle uğraşmam gerekecek."

Dudaklarımı kulağının arkasında, en yeni dövmesinin olduğu yere götürüyorum. İspanyolca "*Aşk, İspanyolca sensin*" yazıyor, Vera'ya L a Alberc'te ona ilk aşık olduğumda söylediğim bir şey. Bugün bile geçerliliğini koruyor. Dilimin ucunu kelimelerin üzerinde gezdiriyorum ve içim ürperiyor. Buna asla karşı koyamaz, gerçi o hiçbir şeye karşı koyamaz gibi görünür.

Bu yönünü seviyorum.

Elbisesinin arkasındaki fermuarı tutuyorum ve göğüsleri serbest kalana kadar yavaşça aşağı çekmeye başlıyorum. Onları içime çekiyorum, ağzım altımda büzüşen meme uçlarını sıyrıyor. Acele etmiyorum, bu parlak ışıktaki, bu serin mutfakta, bu sıcak şehirde onunla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyorum.

Dilimi kasıtlı daireler çizdirirken inliyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeye, hafifçe çekiştirmeye başlıyor. Bu doğrudan sikime giden sinirleri ateşliyor ama ben zaten çelik gibi sertim ve pantolonumu zorluyorum.

Yumuşak bir hareketle onu kucağıma aldım ve omzuma yerleştirdim. tarzı. Küçük bir kahkaha atıyor, ayak parmaklarını şakacı bir şekilde karnıma vuruyor ve yumruklarını sırtıma vuruyor. "İndir beni, seni kötü adam," diyor sahte bir sıkıntıyla.

Abartılı bir homurtu çıkarıp onu kanepeye bırakıyorum. Kendini ayarlayacak zamanı yoktu; bir saniye içinde onun üzerindeydim, elbisesini başından çekip sehpanın üzerine attım. Minderlere yaslanmış, solgun, yumuşak ve tamamen benim olan bedenine bakıyorum ve baldırlarından tutup, kıcı ve kalçaları koltuğa yaslanıp bacakları yanlardan sarkana kadar kendime doğru çekiyorum.

"Soyun," diye emrediyor ama ben sadece yarı soyunuyorum. Gülümse. İlk kursu bitirdikten sonra soyunacağım. O her zaman önce gelir. Kural bu, her ne kadar dün gece o karşı konulmaz dudaklarıyla kuralı bozmuş olsa da.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçalarını kendime doğru daha da yaklaştırıyorum, irini çıplak, ıslak ve bekliyor. Çok güzel. Dudaklarımı ve dilimi dizinin iç kısmından geçiriyorum -bu da ondan nefes nefese bir inilti çıkarıyor-

ve iç uyluklarının ipeksi yolundan yukarı. Sırtını kasıyor, açgözlülükle ağzıma doğru itiyor.

Tadı onun gibi güzel, okyanus ve gençlik gibi-
ve dilimi klitorisinin etrafında, kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirip içine sokmadan önce zaman ayırıyorum.

"Mateo," diyor inilti aralarında. "Tanrım, durma."

Sırıyorum ve tam tersini yaparak ondan uzaklaşıyorum. "Benimle İngilizce konuş, Estrella'm, ben de devam edeyim."

Gözlerini kapatışını ve boynunu büküşünü izliyorum. "Beni ağzınla becer, daha sert, daha derin," diyor kırık bir İspanyolca ile. Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. İspanyolca dersleri gerçekten işe yarıyor.

Doğal olarak ben de ona uyuyorum, parmaklarım da ona katılıyor ve saniyeler içinde sert bir şekilde boşalıyor. Orgazm onu şaşırtmış gibi çılgılık atıyor ve ben onun dudaklarımın altında ve parmaklarımın etrafında yarışan titremelerini hissediyorum.

Doğrudum ve gömleğimin düğmelerini açarken onun bitkin bedenine baktım. "

Şimdi soyunacağım."

Sadece ben ve ereksiyonum kalana kadar onu ve pantolonumu hızla çıkarıyorum. Başını kaldırıyor, vücuduma takdirle bakıyor, açlığı yeniden ortaya çıkıyor ve daha fazlası için hazır. Doymak bilmiyor.

"Arkamı dön," diyorum ve o da hemen elleri ve dizleri üzerinde kanepeye uzanarak karşılık veriyor, olgun, yuvarlak kıcı bana dönük. Yer açmak için öne doğru hareket ediyor ve ben de tam arkasına geçiyorum, bir bacağım yerde, ağırlığımı destekliyor, diğeri kanepede. Bir elimi beline doluyorum ve uzun, bronz parmaklarımın teninin kremi beyazına karşı öne çıktığını görmekten zevk alıyorum.

Belini, kıcını, kalçalarının yumuşak eğimini yoğuruyorum, acele etmeden, ikimiz için de beklenti yaratıyorum. Kıpırdanmaya başladığında, sabrı tükeniyor, parmaklarımı kayganlığının içinden yukarı çıkarıyorum, bir an için klitorisine hafifçe bastırıyorum, sonra elimi çekiyorum. Bunu istiyor, sırtı kavisli, kıcı bana doğru bastırılmış, bunun için yalvarıyor, ama şimdi yattığımız benim oyunum. Benim oyunumda, her şey golle ilgili değildir. Bir futbolcu için aptalca bir benzetme belki ama iş sekse gelince gerçek bu.

Onun ıslaklığını alıyorum ve kendimi okşarken elimi yağlamak için kullanıyorum. Yumruğumu sikimde yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve gözlerimi kapatıp içimdeki ateşi dikkatlice körüklüyorum. İniltilerini duyabiliyorum, görmek, dahil olmak istiyor. Hepsi yolculuğun sanatı.

Sonunda, kendi iyiliğim için orgazma çok yaklaştığımda, ucuyla kıcının çatlağına dokunmaya başlıyorum ve hafif baskı onu inletiyor.

"Tanrım, Mateo, lütfen."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Kulağa İngilizce gibi geliyor." "Por favor," diye yalvarıyor, aksanı mükemmel.

Ona doğru bastırıyorum, benim için açıldığını hissediyorum, ama henüz içeri itmiyorum. Rahatlamak çok eğlenceli.

"Por favor, Mateo," diye haykırıyor hayal kırıklığı içinde.

"Dios mio." Bana Tanrım diyor.

"Si, Estrella," diyorum ona ve hızlı bir hareketle içine giriyorum. Sıcak ve bal gibi hissediyor ve kendimi derinlere soktuğumda, nefesimin ve kalp atışlarımın boğazımın arkasında yakalandığını hissediyorum. Başım dönüyor, daha fazlası için yalvarıyor, ben daha sert, daha hızlı iterken taşaklarım kıcına çarpıyor-

Hezeyan halindeyken kulağıma melekler gibi geliyor-

ve onun içine girme ihtiyacı, tohumumu derinlere ekme, devralır.

Kalçalarını kavrayışım sıkılaşıyor ve onu tekrar tekrar yumruklarken dayanıyorum.

n. Haykırıyor, aynı çılgınlıkla sürükleniyor. Kanepe duvarda yüksek sesle sallanıyor ve itişlerim daha güçlü hale geldiğinde, santim santim zemin boyunca hareket etmeye başlıyor. Onu hiç bu kadar sert, bu kadar bütünlüklü bir şekilde becermek istememiştim, sanki biyolojik dürtüler ve anlamsız arzu tek bir itici yaşam gücüne dönüşmüş gibi.

Sanki onu bir yere çiviliyormuşum gibi hissediyorum-

Belki de bu dünya, bu an ve ben kendimden kalıcı bir hatıra bırakacak kadar derin olmaktan başka bir şey istemiyorum. O benim, tamamen benim; o şimdi ve sonsuza dek benim, hayallerimin ve kalbimin bu güzel, yumuşak, ıslak kadını ve adımını haykırana kadar onu becereceğim.

Çok uzun sürmüyor. Alçak sesle, gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor ve etrafımda zonklayarak, uzun memeleriyle sikimi sıkarken, kendimi bırakıyorum. Sertçe boşalıyorum ve uzun bir süre yüzüm buruşuyor, saçma sapan çığlıklarım kısa süreli acı dolu coşku patlamaları halinde ağzımdan tıslayarak çıkıyor

Sonunda sütüm kurduğunda, çekiliyorum ve onu göğsüme doğru çekerek kanepeye yığılıyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz ama yine de boynunun üst kısmını öpüyorum ve onu kendime yakın tutuyorum, böylece terlerimiz birbirine karışıyor ve uzuvlarımız birbirini sarıyor. Ben onun dışındayım ama biz biriz.

Duvardaki saat ilerliyor ve biz burada yirmi dakika uzanıyoruz, hiçbir şey söylemeden, sadece nefes alarak, sadece var olarak. Bilmiyorum neden bazen

beni böyle bir Neandertal'e dönüştürüyor, ama böyle bir deplasmanla sonuçlandığında, ikimizin de bundan şikayet ettiğini görmüyorum.

Sonunda başını kaldırıyor ve hem yorgun hem de parlak ela gözleriyle bana bakıyor. "Ee," diyor ellerini göğsüme sokarak, "artık beynini siktiğimin Yolumdan çekilirsen, bana gününden bahsedecek misin? Yoksa daha fazla cinsel ilişki için bu bilgiyi rehin mi tutuyorsun?"

Çünkü horozunla ilgili her şey için ne kadar hevesli olsam da, kukum o vuruştan dolayı biraz ağrıyor."

"Cooch?" Şaşkınlıkla soruyorum ama kelimenin dudaklarımda çıkardığı sese gülümsüyorum. Omuz silkiyor. "Coño."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Bunu sevdiğimden emin değilim. Kulağa çizgi film karakteri gibi geliyor, senin kukun gibi ciddi bir şey için fazla şirin bir isim."

Bana sırtlıyor ve yüzü kavak yelleri gibi parlıyor. "Ciddi bir rahatsızlığım mı var?"

"Şey, diyelim ki senin amını çok ciddiye alıyorum," diyorum. Elimi dudaklarında gezdiriyorum ve şöyle diyorum: "Bugün çok iyi geçti. Pedro, takımın sahibi ve Antonio, Ocak ayında Diego'nun yerine benim geçmemi istiyorlar. Koç olmamı istiyorlar."

Gözleri parlayan havuzlara dönüşüyor. "Ciddi misin?"

"Kukun kadar ciddiylim."

"Mateo," diye haykırıyor, kendini yukarı iterek. "Koç olmanı mı istiyorlar? Peki ya diğer adam, şu İngiliz olan?"

"Warren mı? Ondan pek emin değilim. Bir İspanyol'un ve daha eski bir takım arkadaşının bu işi yapmasını istiyorlar. Diego gelecek yıl Arjantin'i çalıştırmak için ayrılıyor, bu yüzden onun yerine ben geçeceğim. Öğrenmek ve işi yapıp yapamayacağımı görmek için bu kadar zamanım olacak."

"Elbette bu işi yapabilirsin," diyor Vera, beni sadece Las Palabras'ta oynarken gördüğünü, orada da dizim yüzünden başarısız olduğumu ve birilerinin YouTube'a yüklediği birkaç eski Atlético maçını düşünerek. "Her şeyi yapabilirsin."

Bunu düşünerek başımı eğiyorum. "Bilmiyorum," diyor Isay kararsızca. "Biraz paslanmışım. Hiç koçluk yapmadım. Nasıl liderlik edeceğimi bilmiyorum."

Onu asla hayal kırıklığına uğratamayacakmışım gibi bana bakıyor. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. "Oh, Mateo. Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne?"

"Nasıl liderlik edileceğini bilmiyorsun," diye tekrarlıyor, alay ederek. "Las Palabras'da

Sen her zaman liderdin. Herkes size yöneldi çünkü bunun farkındaydılar. Kendi kaderini yaratmakla ilgili kendi sunumunu hatırlamıyor musun? Yaptığın şey bu, Mateo. Yaratıyorsun. Liderlik ediyorsun. Herkes seni takip eder."

"Seni takip ediyorum," diyorum ona, burnunun ucunu öperek. "Sen benim coño'mu takip ediyorsun," diyor.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum ve gözlerinin derinliklerine bakarken onu tutuyorum. "Senin her parçanı takip ediyorum, her yerde. Benden önce gidiyorsun, Vera . Her zaman olacaksın."

Özellikle dürüst davrandığımda bazen yaptığı gibi, utangaç bir şekilde bana bakıyor. Bu çok sevimli, sanki onun hakkında böyle hissedebileceğime inanamıyormuş gibi. Ama bazen, çoğu zaman, sadece buna inanmasını, sahiplenmesini istiyorum.

"Her neyse," diyor Isaid'in söylediklerini hızla geçirirerek, "sende gereken her şey var Mateo. Bence bu başına gelebilecek en iyi şey olabilir. . Yine sevdiğin şeyin bir parçası olacaksın, olabildiğince içinde olacaksın. Ama bu benim ne düşündüğümle ilgili değil."

"Bu sizin ne düşündüğünüzle ilgili."

"Bu *senin* ne düşündüğünle ilgili" diyor. "Peki onlara ne söyledin?"

Başımı kanepenin minderlerine yasladım ve tavana baktım. "Düşünmem için bana Cuma gününe kadar süre verdiler."

"Güzel," diyor. "O zamana kadar ne istediğini öğrenmiş olursun, hatta daha da erken." Ama aslında tek istediğim o.

OceanofPDF.com

Nedense gece gündüzden daha sıcakmış gibi görünüyor. Vera ve ben el ele arkadaşlarımızın kapısına doğru yürürken hava kaynayan bir çorba gibi yoğun ve bunaltıcıydı. Klimaları yoktu.

İçeride takım elbise giydiğim için şimdiden kendimi azarlıyorum ama kırkıma merdiven dayamış olsam da anne babam için giyinmemek çok zor. Annem bunu bana küçük yaşta aşlamıştı, babam için olmasa da onun için her zaman güzel görünmemi istemişti, şimdi de üvey annem Carmen için bunu yapıyorum.

Ön merdivenlerde duruyoruz ve Vera'nın elini takdirle sıkıyorum. Genellikle ayda bir kez, kız kardeşim Luciac'ın sosyal takviminde hangi güne denk gelirse o gün evlerinde akşam yemeği yiyoruz. Vera eşlerimle çok iyi anlaşıyor, özellikle de artık biraz İspanyolca öğrendiği ve benimle aynı dili konuşmayanlarla daha fazla sohbet edebildiği için.

İngilizce konuşan bir baba. Başlangıçta ona İngilizce öğretmeyi deneyecekti ama babam bir kedinin sabrına sahipti ve bu hiçbir zaman bir şey ifade etmedi.

Carmen yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıyı açıyor, arkasından içeriye ançuez ve fesleğen kokusu yayılıyor. Babamdan biraz daha genç, ama yaşı ne olursa olsun, bir canlılık havası yayıyor gibi görünüyor. Sanırım babamı genç tutuyor. Yaşlı huysuzu kesinlikle ayakta tutuyor. "Mateo," diye haykırıyor ve beni sert bir kucaklamanın içine çekiyor. Mis gibi kokuyor. adaçayı ve toprak, ve uzaklaşırken büyük küpeleri takırdıyor, beni kol mesafesinde tutarken, sanki bir erkek değil de sadece bir çocukmuşum gibi bana bakıyor. Aldırmıyorum.

Gözlerini Vera'ya diker ve onu soğuk bir bardak su gibi içine çeker. Vera'nın üzerinde, 1960'ların fütüristik versiyonlarında görebileceğiniz türden, metalik gümüş rengi bir elbise vardır.

"Vera," diyor, "çok güzel görünüyorsun. Elbisen, gerçekten çok şık olmuşsun."

Vera, yanaklarının elmaları pembeye boyanırken iltifatı elinin tersiyle itiyor. "Suçu İspanya'ya atıyorum," diyor gülümseyerek. Doğru, arkadaşı Claudia ile Madrid'in dolambaçlı yollarında alışveriş yapmak en sevdiği aktivitelerden biri haline geldi ve her geçen gün stil anlayışı ve iyi varlık çiçek açıyor gibi görünüyor.

Carmen yanağını hızla çimdikleyip İspanyolca, "Hâlâ ilk seferki gibi aşıksın," dediğinde Vera'ya gururla baktığının farkındayım. Bu beni mutlu ediyor, Mateo."

Vera bana meraklı bir bakış fırlattı ama ben sadece elimi sırtına bastırdım ve onu evin içine soktum.

Her odada bir vantilatör var, sürekli vınlamaları pikaptaki Ella Fitzgerald'ın boğucu sesleriyle yarışıyor. Babam oturma odasında, açık bir şişenin yanında bir kadeh şarapla oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri kapalı.

"Aldırmayın ona," diyor Carmen, oturmamızı işaret ederken, şişenin yanına iki bardak daha koyuyor. "Uyuyormuş gibi yapıyor. Sosun içine fazladan ançuez koymasına izin vermediğim için bana kızgın."

Elbette, dönüp mutfığa yöneldiği anda, babam oldukça komik bir hareketle tek gözünü açıyor.

Ben kendimize biraz şarap koyarken Vera İspanyolca, "Merak etme, gitti," diyor.

Babam ona takdirle sırtıyor ve göğsüm ısınıyor. İlişkimiz söz konusu olduğunda hiçbir zaman şüphe duymadım, ama çoğu insanın duyduğunu biliyorum. Neden onunla birlikte olduğumu, onun neden benimle birlikte olduğunu, karımı neden terk ettiğimi, böyle bir şeyi nasıl yapabildiğimi açıklamak zorunda kalmak yorucu.

Annem ve babam beni asla yargılamadılar. Hayatın size her zaman her şeyi düzgün bir paket içinde sunmadığını bir şekilde anladılar. Onları dağınık, kafa karıştırıcı sıçramalar halinde oraya buraya saçar ve harika bir şey gördüğünüzde, yaptığınız şeyi bırakıp iki elinizle tutunsanız iyi edersiniz. Vera ile karşılaştığımda ona neden tutunduğumu ve neden hala bırakmadığımı biliyorlar. Gerçek aşkın sadece bir ya da iki kez, eğer gerçekten şanslıysanız, karşınıza çıkacağını biliyorlar.

Babam özellikle şanslı olanlardan biriydi. Hayatının aşkını -annemi- ve on yıl geçmesine rağmen sonunda Carmen'i buldu. Kendisi için başka birini bulacağına dair umudunu ya da inancını asla yitirmedi.

Televizyon kanallarından birindeki yeni işinden doğruca gelen Lucia da bize katıldı. O canlı ve konuşkan, içkinin çoğunu da içiyor ama ben kendimi tutamayıp içime kapanıyorum, düşüncelere dalıyorum. Ailemle geçirdiğim bu gibi zamanlar beni, Vera'yla seçtiğimiz yolun kolay bir yol olduğuna inandırıyor. Bir evin, bir geleceğin, kendi kanımın ve canımın sıcaklığını özlememe neden oluyor.

Masanın karşısındaki Vera'ya bakıyorum, saçının bir tutamını kulağının arkasına atmış, diğer elini çenesinin altında tutuyor, gülümsemesi ve nazik gözleri Lucia'ya odaklanmış, çılgın el hareketleriyle bize gününü anlatıyor. Ben

Gençleşmiyorum, ama Vera da öyle. Onunla sadece bir süreliğine birlikte değilim, o sadece geçici bir heves değil. Vera'yı hayatımın sonuna kadar yanımda istiyorum.

Düşünmesi bile korkutucu. Bağlılık değil. Bir evlilik ve acı bir boşanmadan sonra, evlilik kavramından tamamen vazgeçmiş olacağımı düşünürdünüz ama Isabel'le olan durumum bu kurumu benim için asla lekelemedi.

e. Bu hala inandığım bir şey. Hatta daha da fazla inanıyorum.

Vera ile her şeyi doğru yapmak istiyorum. Bu benim nadiren düşünmeme izin verdiğim bir lüks çünkü çok fazla bilinmeyen, çok fazla değişken var.

Korkutucu olan da bu. Vera ne istiyor? O sadece 24 yaşında.

Bir kez bile evlilikten ya da çocuklardan bahsetmedi, hatta gelecekle ilgili bile konuşmadı. Bazı zamanlar kendini bu kadar geçici hissetmesinin nedeni muhtemelen bu.

Ama artık bunu istemiyorum. Onu burada, benimle, kalıcı olarak istiyorum. Etrafta olup olmayacağı, ülkede kalmasına izin verilip verilmeyeceği ya da başka türlü bir korku olmasını istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum.

Geleceğimi düşündüğümde şüphelerim var. Kalbime şarkı söyleten o bulaşıcı kahkahasıyla, benimkine meydan okuyan ve yüzümü ışığa dönmemi sağlayan dünya görüşüyle yanımda olacağını bilmek istiyorum.

Tüm bunlar bir yana, tüm ihtiyaçlarım ve isteklerim ve hakkında konuşmaya cesaret edemediğim şeyler, onu korkutmak istemediğim gerçeğidir. Açık olmayabileceği hiçbir şeyi ona dayatmak istemiyorum. Bazen benimkinden farklı bir yolda olduğunu hissediyor. Bunun kendi başına istediği bir şey olduğundan emin olmak istiyorum.

Onu izlediğimi fark ediyor ve gözlerinden bir anlayış süzülüyor. Bir an için belki de bunu o istiyordur diye düşünüyorum ama sonra onun bir zihin okuyucu olmadığını fark ediyorum.

"Mateo bugün ilginç bir haber aldı," dedi, sanki onu ben yönlendirmişim gibi.

Herkesin gözlerini üzerimde hissediyorum. Vera'ya kaşlarımı kaldırıyorum. Onlara Atletico'nun teklifinden bahsedeceğim doğrudur, ama şimdi önceki düşüncelerime kıyasla önemsiz görünüyor. Bakımımı geri kazanma, tutku için çalışma şansı olsa da, bu sadece istediğim şeyi sağlamlaştırıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bugün Atlético'nun sahibi ve genel menajeriyle bir görüşmem vardı."

Herkes dikkat kesildi. Onlarla daha önceki buluşmalarımnda bir şey çıkmaz diye bahsetmemiştim, o yüzden bu biraz beklenmedik bir durum. Lucia'nın bakımlı kaşlarının başının ortasında nasıl göründüğünü açıklıyor.

"Ne hakkında?" Carmen, ses tonu yüksek ve çekingen bir şekilde soruyor.

Rahatça omuz silkiyorum. "Ocak ayında Diego'nun yerine teknik direktör olup olmayacağımı sordular. O Arjantin'e gidiyor. Karar vermek için Cuma gününe kadar vaktim var."

Şaşırdılar. Onlara boşanacağımı ilk söylediğim zamankinden daha çok şaşırdılar. Sonunda babam dedi ki, "Aptallar yeterince uzun sürdü."

Hepsi benim bir fark yaratabileceğimi, mükemmel bir iş çıkaracağımı ve bu görev için yaratıldığımı düşünüyor. Bunların hiçbirinde haksız değiller.

Vera bana bakıyor, kırmızı dudakları yana doğru kıvrılmış, gözleri parlıyor. Bir kız ve bir kadın gibi görünüyor ve ben onu gururlandırmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu değişimi kucaklamak istiyorum ama her adımda yanımda olursa.

Daha sonra, hepimiz Carmen'in tatlı olarak hazırladığı muhallebi şekerlemesini yedikten ve babamın en sevdiği konyaktan küçük kadehlerle oturduktan sonra, Lucia beni bir kenara çekti. Beni arka bahçedeki bahçelere ve balık havuzuna bakan balkona götürdü ve bir sigara çıkardı.

"Bıraktığını sanıyordum," diye not ediyorum, o yakarken küçümseyerek bakıyorum. Yine de, yorgun sıcağın ve gecenin içinde vızıldayan mahalle fiskiyelerinin taze kokusu içinde kaybolmadan önce yanan tütün kağıdının o ilk kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Kendisini ergen gibi gösteren bir şekilde gözlerini deviriyor. "Alvarez beni aldattıktan sonra tekrar başladım."

Ah evet, son erkek arkadaşıyla işler pek iyi gitmedi. Şaşırdığımdan değil, çünkü adam benim yaşlarıma yakın, ünlü bir oyuncuydu. milyonlar. Lucia'nın da pek umurunda değil gibi görünüyor, belki de sorunun bir parçası buydu.

"Ne zaman iyi bir adam bulacaksın, yuva kuracağın birini?"

Bunun üzerine alaycı bir şekilde gülüyor ve beklentiyle bana bakarken dudaklarını büzüyor. "Ne zaman yerleşeceksin?"

Gözlerimi kısıyorum. "Yeni boşandım, Lucia."

Başını yana eğiyor ama ifadesi değişmiyor. "Bunu hepimiz biliyoruz. Ve yeni boşanmış olmanın sebebi, Mateo."

Bu gece ona nasıl baktığını gördüm. Seni her gördüğümde, hep aynı şekilde bakıyorum."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ve arka sokağın karanlık yapraklarına ve en yakın evlerin ışıklarına bakıyorum. "Bunu yemekle kıyaslama çünkü bunu daha önce de duydum."

"Ona aşıksın," diyor.

Başımı sallıyorum. "Tümdengelim gücün etkileyici."

"Hayır, Mateo," diyor ve sesi birden ciddileşiyor. "Yani, gerçekten aşık. Ona evlenme teklif edeceksin, değil mi?"

Sözleri beni şok ediyor ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızla eve bakıyorum. "Bunu yüksek sesle söyleyemez misin?" Bu kadar açık sözlü olmasından çok beni anlamış olmasına sinirlenerek soruyorum.

"Ama bu doğru," diyor nefesler arasında. "Öyle değil mi?"

İçimi çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Vera buna hazır değil." "Nereden biliyorsun, ona sordun mu?"

"O çok genç."

"O aşağı yukarı benim yaşımda ama yine de az önce aynı soruyu bana yönelttiniz. Nasıl oluyor da bu benim için düşünülebilir bir şeyken onun için düşünülemiyor?"

"Çünkü," diyorum yavaşça, "umutlanmak istemiyorum."

Parmaklıklara yaslanmış, bir süre daha beni izliyor.

g. Çıkardığı tüm sonuçları hissedebiliyorum. "Ama umutların yüksek, değil mi? Bak, Vera'yı seviyorum. Keşke onu daha iyi tanısaydım, birbirimizi daha sık görebilseydik, ama sevgili kardeşim zaman konusunda çok bencil. Bu yüzden onu gerektiği gibi tanıyamıyorum. Ama korkudan senden kaçacağını sanmıyorum, Mateo. O bu ülkede bir yabancı, belirsiz bir gelecekle karşı karşıya, dilini zar zor konuşuyor. Tüm bunları senin için yapıyor. Belki de biraz daha inançlı olmalısın."

Ona bir bakış attım. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

Tek omzuyla omuz silkiyor ve ağır havada asılı kalan bir duman bulutu üflüyor. "Sadece merak ediyordum. Düşündüm ki, eğer yaparsan, belki de sana taş seçmende yardımcı olabilirim. Bir şekilde dahil olabilirim."

Bu beni şaşırttı. Lucia ve ben yakınız ama aramızdaki yaş farkı nedeniyle hiç *bu kadar* yakın olmamıştık. "Anlıyorum. Ben Atlético'ya geri döndüm ve şimdi sen büyük ağabeyinle arkadaş olmak istiyorsun."

Bana gülümsüyor. "Yani işi kabul ediyorsun?"

Burnumdan yavaşça nefes veriyorum, ama daha önce hissettiğim şüphe, sözlerimi engelleyen şey artık yok. "Bilmiyorum. Ama ben öyle düşünüyorum. Ben de

Yine de emin olmak için Cuma günü
alacağım." "Neden almadınız?" diye
soruyor.

"Bilemiyorum. Bu her şeyi değiştirebilir, değil mi? Tekrar halkın gözü
önünde olurdum. Artık takımın bir parçası olmadıgımda bizi taciz etmekten
çok hoşlanıyor gibiydiler. Koç olduğumda benden nasıl hoşlanacaklar?"

Dudağını ısıırıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Haklısın," diyor ve
sigarasına vurarak külünün yere düşmesini sağlıyor. Carmen'in kalp krizi
geçirmesini önlemek için külü ayağıyla balkonun kenarına fırçalıyor. "Ama
bence bu sevdiğin işi yapmak için ödenecek küçük bir bedel, değil mi?"

Tek umudum fiyatın düşük kalması.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Perşembe öğleden sonra geldiğinde, Atletico'ya katılma kararım konusunda yüzde yüz daha olumlu hissediyorum. Belki de başlangıçta bu fırsatla ilgili hiçbir zaman olumsuz bir şey yoktu ama son zamanlarda hayata bir tuz tanesiyle yaklaştığımı hissediyorum. Değerli bir şey bulduğunuzda ve onu elde etmek için çok şey yaşadığınızda, her şeye şüpheyile bakmamak zor oluyor.

Vera'nın içeri girdiğini duyduğumda yatak odasıdaydım ve açık mavi ipek Prada gömleğimi giyiyordum. Kilidin tıkırtısı, kapının kapanması, ayakkabılarının tekmelenmesi, anahtarların masanın üzerine konması gibi sesler geliyordu. Kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir dizi ses.

Ancak bugün, bir yılı aşkın süredir görmediğim arkadaşım Bon ile akşam yemeği için giyinirken, Vera'nın girişinde farklı bir şeyler var. Seslerde bir ağırlık var ve ayakkabısı yere çarptığında sert bir şekilde yere düşüyor.

"Vera?" Gömleğimin paçalarını pantolonumun içine sokup yatak odasından çıkıyorum ve koridordan aşağı iniyorum. Mutfağın ve oturma odasının girişinde duruyorum. Kanepenin koluna oturmuş, başı öne eğik, dağınık saçları yüzüne dökülmüş, elleri kucağında, yenilmiş görünüyor. Bir an için onu aşağı çeken şeyin sıcak olup olmadığını merak ediyorum. Klima olsa bile, burası bunaltıcı.

Elimi nazikçe omzuna koyuyorum. "Vera?"

Yavaşça bana bakıyor. Ağlamıyordu -gözleri kuruydu- ama yüzü çok solgun görünüyordu ve ağzındaki tüm ruj ısırlmıştı.

"Neyin var?" Yanına çömelip ellerimi koluna ve kalçasına koyarak sordum.

İç çekiyor ve burnu utançla hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. "Sanırım kovuluyorum."

"Ne?" Soruyorum, belli ki şok olmuşum. "Neden? Nasıl? Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyor yorgun bir şekilde. "Patronum Patrice bugün beni yanına çağırdı ve çalışma vizemin Eylül ayında dolacağını söyledi. Şu anda yeni bir vize başvurusu yapıp yapmayacaklarından emin olmadığını söyledi. Geçen hafta işe başlayan bir kişi daha var, Amy, İrlandalı ve akıcı İspanyolca konuşuyor. Haftada sadece bir gün çalışıyor ama sanırım benim yerimi alması için onu yetiştiriyorlar."

"Bu çok saçma," diyorum, sıcak bir paçavra yatağıma doğru ilerliyor ve kelimelerimi bulanıklaştırıyor. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Sen şirket için mükemmelsin. İnsanlara hoş karşılandıklarını hissettiriyorsun. Seni orada gördüm, bunu biliyorum. İspanyolcan da gayet iyi gidiyor- Başladığınız zamana kıyasla gelişiminizi görmeliler."

Tüm umudunu yitirmiş gibi omuz silkiyor. "Sanmıyorum. Patrice vizenin geçmesi için gereken süre hakkında bir şeyler söyledi- geçen sefer bir ya da iki ay sürdüğünü hatırla- ve AB'den insanları işe almaya alışkın olduklarını söyledi. Daha az evrak işi."

Kendimden geçmiş durumdayım. Doğrulup kollarımı kavuşturuyorum ve sanki cevap verecekmiş gibi odaya bakıyorum. "Seni böyle asılı bırakamazlar. Resmi olarak işten çıkarıldın mı?"

"Hayır," diyor. "Patrice birkaç hafta içinde bana haber vereceğini söyledi. Sanırım bu konuyu biraz daha araştıracaklar. İzin başlangıçta sadece altı ay için verildiğinde şüphelenmem gerektiğini biliyordum. Beni deneme süresinden daha fazla isteyip istemediklerini bilmiyorum."

"Ama Vera, neredeyse bir yıldır onlarla birliktesin, sadece bu süre zarfında el altından çalıştım. Zincirini koparmayı göze alamazlar, ne dersin?"

"Ya da seni sikerim."

"Aletini falan çekemezler," der ve kapıya doğru yürümeye başlar.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırarak hızla ayağa kalkıyor.

Tezgâhın üzerindeki kâsedan telefonumu alıyorum ve cebime koymadan önce hızlıca bir göz atıyorum. "Patrice'le konuşmaya gidiyorum."

"Hayır, Mateo," diyor çıplak ayaklarını sürüyerek bana doğru gelirken. Kolumu tutuyor ve yaşlı gözlerle bana bakıyor. "Lütfen yapma. Bu senin sorunun değil."

İnanılmaz bir şekilde gözlerimi açtım. "Bu benim sorunun değil mi? Evet öyle, Vera. Sen benim sevgilim, arkadaşım, her şeyimsin. Ama şu anda burada olman onlara bağlı. Bunu benden almalarına izin vermeyeceğim."

Sempatik bir gülümsemeyle idare ediyor. "Biliyorum. Ama başka yollar da var. Başka bir iş bulacağım."

"İzin resmi olarak ne zaman sona eriyor?" "5

Eylülth."

"İki hafta içinde başka bir iş mi bulacaksın? O kadar işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum. şekilde. Apermit'i bir şirketten diğerine transfer edemezsiniz."

Ellerini havaya kaldırır. "O zaman bana yeni bir tane verene kadar birileri için masanın altında çalışacağım."

Elimde değil ama başımı sallıyorum. İçimde kötü bir his var, sanki biri oraya taş koymuş gibi. "Bu riskli. Yakalanırsanız, sınır dışı edilirsiniz. "

"O zaman yakalanmam."

Elini tuttu. "Seninle ilgilenmekten çok mutlu olacağımı biliyorsun." Ona bunu defalarca söyledim, çalışmak zorunda olmadığını, ne isterse yapabileceğini ve benim her şeyle ilgileneceğimi söyledim. Bu sadece onun sırtındaki tüyleri diken diken ediyor.

"Ama sen yapsaydın ben yine de yasadışı olarak burada olurum" diyor. "En azından bu şekilde bir şansım var. Her neyse, belki de gitmeme izin vermezler. Onlar için daha çok çalışırım. Daha iyi olduğumu kanıtlayacağım."

Onun azmine hayranım ve sadece bu kadar kolay olmasını umabilirim. Yine de Patrice'le konuşmak istiyorum. Ama belki de şu anda, sinirlerim tepemdeyken ve pişman olacağım şeyler söyleme ihtimalim varken, bunun için uygun bir zaman değil. Las Palabras bizi bir araya getirmiş olabilir ama bizi ayıracak tek kişi onlarsa lanetleneyeceğim.

"Bu gece evde kalmamı ister misin?" Ona soruyorum. "Şarap içeriz, sinemaya gideriz?"

Dudaklarını birbirine sürter ve hızla başını sallar. "Hayır. Bu Bon denen adamı uzun zamandır görmedin. Claudia'yı arayacağım ve bir yerlere gideceğiz. Bon nasıl bir isim bu arada?"

"Bonaventure'un kısaltması," diyorum. "Annesi Fransız'dı. Ve çok sertti. Bon'a göre yüzünü mavi mısır nişastasıyla pudralıyormuş." Bon'un Madrid'de benimle aynı sokakta oturduğunu öğrendim, ancak bugünlerde sadece ara sıra geliyor. Geri kalan zamanlarda serbest fotoğrafçı olarak çalışıyor. Kar amacı gütmeyen kuruluşlar onu ormanlarda ya da uzak köylerde gezdiriyor.

"Seni bu şekilde bırakıp gitmek istemiyorum," diyerek onu göğsüme çektim ve kollarımla sardım. "Hemen çözemeyeceğim bir sorunla karşılaşmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor içime doğru. "Belki Pazartesi günü geldiğinde her şey yoluna girer. Yani, belki yeni işine başlarsın."

Belki de. Ne zaman başlayacağımdan emin değildim ama evrenin bir şeyi verip diğerini alması hiç de adil görünmüyordu.

er. Bunun bir denge kanunu olduğunu biliyordum ama ikimizin de mutlu olduğu işlere sahip olmamızın çok fazla şey istemediğini düşünüyordum.

Belki de öyleydi.

Bon'la Plaza Mayor'un dışındaki bir tapas barda buluşuyorum. Arnavut kaldırımlı sokaklar turistler ve hafta sonuna erken başlayan sarhoş üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor. Aralarından sıyrılıyorum ama onların coşkusu yakalayamıyorum. Vera'nın haberi her şeye gölge düşürdü ve beynim bu endişeye kilitlenerek kontrolsüzce büyümesine izin verdi.

Onu arka tarafta, karanlık bir köşedeki kabinde, bir kase almonds çiğnerken buluyorum. Bon muhtemelen kırk yaşlarında, bana kıyasla kısa boylu bir adam ama kendini daha uzun gösterme gibi bir huyu var. Annesi ona küçük bir çocukken pr oper duruşu aşılamıştı ve şimdi, sadece siyah giydiği gerçeğiyle birleştğinde, tüm farkı yaratıyor.

"Bon," diyorum içtenlikle, tanıdık yüzüne bakınca içimdeki endişenin azaldığını hissediyorum. Koyu renk saçları tepesinde biraz seyrelemiş ama onun dışında aynı görünüyor.

Kabinden kayarak çıkıyor ve elimi sıkıyor, ben de onun sırtına şefkatli bir tokat atıyorum.

"Mateo," diye selamlıyor beni, "hiç değişmemişsin." Duraklıyor, gözleri parlıyor. "Belki de değişmişsinizdir. Bir şekilde daha hafif görünüyorsunuz."

Karın kaslarımın hiç değişmediğini bildiğim halde karnımı tutuyorum. "Daha çok yiyorum, sanırım."

Pırıltı artar ve sırtır. "Eminim öyledir. Gel otur."

Hemen garsona el sallıyor ve bize iki bira sipariş ediyor. Bon her zaman konuşkan biri olmuştur ve son bir buçuk yıldır yaptığı ilginç şeylerden bahsederken onu durduruyorum.

Sonunda, üç biradan sonra, sohbet yavaşlıyor ve bana aceleyle bakıyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter," diyor. "Chloe Ann nasıl?"

Onun adı beni hep gülümsetir. "Durumu iyi. Eylül ayında okula gitmeye başlayacak. Bu konuda oldukça heyecanlı."

"Peki ya Isabel?"

Yüzüm düştü. "Eminim boşandığınızı biliyordur."

Başını sallıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Biliyorum. Ama bunu senden duymak isterim. Artık pek konuşmuyoruz Mateo, bu yüzden sadece diğer insanlardan duyduklarımı biliyorum. Ya da internette gazetelerde okuduklarımı."

"Anlıyorum." Bon'a bakıyorum, ne diyeceğini, anlayıp anlamayacağını merak ediyorum. Gördüklerinin ve duyduklarının gerçekten farklı bir şey olup olmadığından emin değilim.

Boğazımı temizliyorum. "Şey, Isabel ve ben artık boşandık. Başka bir kadınla tanıştım.

."

"Daha genç bir kadın. Bir Kanadalı."

"Evet," diyorum ona. "O hem bunlar hem de bunlardan daha fazlası. Adı Vera."

Sanki onu tanıyormuş gibi, "Bir sürü dövmesi var," diyor. Bu beni rahatsız ediyor.

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Ben onları seviyorum."

Bon neşesiz bir şekilde güler. "Sen, Mateo Casalles, tüm tarzın ve zarafetinle, dövmelerle kaplı bir kadını seviyorsun. Senin için değersiz olduğunu düşünürdüm. "

"Buradaki barın değersiz olduğunu düşünebilirdim, ama burada seninleyim Bon."

Başını öne eğiyor. "Beni aşışılamaya mı çalışıyorsun?" "Beni aşışılamaya mı çalışıyorsun?"

Birasını boşaltır. "Gel, gel, bu sadece bir gözlem, başka bir şey değil. Merak ediyorum. Kim merak etmiyor ki? Hepimiz büyük Mateo'ya skandallarla dolu bir hayat yaşatan ve güzel, klas karısından vazgeçmesine neden olan kadını bilmek istiyoruz."

Sözlerinde bir keskinlik var. Bon hiçbir zaman Isabel'den hoşlanmamıştı, bu yüzden haberin başlangıçta onu sevindirdiğinden eminim. Öne doğru eğildi, ellerinin arasında saçını döndürdü. "Sadece yirmi üç yaşında olduğu doğru mu?"

Bu dedikodudan, insanların onun hakkında başka kaynaklardan bilgi sahibi olmasından nefret ederek kıllanıyorum. "Yirmi dört yaşında."

"Ve neredeyse kırk yaşındasınız, değil mi? Oldukça yaşlı bir fark." "Kıskanıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Olabilir. Dünyanın farklı yerlerinde kendi payıma düşeni görmüş olsam da kadınlardaki dövmelerin hayranı değilim. Söyle bana Mateo, mutlu musun?"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bir yudum daha almadan önce beni dikkatle değerlendiriyor. Biraz başım ağrımaya başladı. "Mutlu görünüyorsun. İtiraf etmeliyim ki bunu ilk duyduğumda doğru olmadığını düşünmüştüm. Sizi arayacaktım ama muhtemelen ilgilenmemem gereken bir şey olduğuna karar verdim. Eğer orta yaş krizine girmek istiyorsanız, bu beni ilgilendirmez. Bu her erkeğin başına gelir."

"Bu bir kriz değil," diye dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum.

"Bunu görebiliyorum," diyor, "ve beni şaşırtan da bu. Onunla birliktesiniz, değil mi?"

Sadece başımı sallayabiliyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor.

"Şaşırdığımı söylemeliyim. Genelde böyle bir kaçamak uzun sürmez." "Bu asla bir kaçamak değildi."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Oh, tabii ya. İş gezisinde genç bir kadın bulursun, onunla yatağa girersin, karın bunu öğrenir ve seni boşar, ama bu asla bir kaçamak değildir."

Yumruklarımı masaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Öyle olmadı."

"Hayır mı?" diye sorar. "Söyle."

O bir pislik gibi davranıyor ve ben nedenini anlayamıyorum. Her zaman beni sinirlendirmeyi ve sinirlerimi bozmayı severdi, ama bu sefer daha kişisel geliyor. Belki de ilk defa kişisel olduğu içindir.

"Vera ile dil daldırma programındayken tanıştım. Ona aşık olduğumu hissediyorum. Hiçbir şey olmadı... "Ve bu doğru değil, bir şeyler oldu. Onunla yattım. Zina yaptım, asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. Ama bunu ona itiraf etmekten çok utanıyorum, bunu bana karşı kullanacağını hissettiğimde değil. "Ama Isabel'le yaşadığım şeyin doğru olmadığını, istediğimiz şey olmadığını ve evliliğimizin bittiğini fark ettim. Verawouwer'a döndüğünde, her şeyi bitirdim."

"Ama Vera boşanmanız kesinleşmeden önce dönmüş olmalı."

Başımı salladım. "Evet. Belki biraz sabırsız davrandım. Ama onun benden bu kadar uzakta olmasına dayanamadım."

"Seni suçlamıyorum," diyor. "Resimleri gördüm. Es'teki üstsüzleri bile. O göğüsleri bırakamazdım."

Gözlerim sıcak yarıklara dönüşüyor. "Eğer bir şey daha söylersen, sakın elimi uzatıp seni boğmayacağımı sanma."

"İşte yaşlı çocuk," diyor gülerek. "Öfkeli Mateo. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

"Kendine dikkat etsen iyi olur," diye uyarıyorum onu, hiç eğlenmeden.

Parmağımı ona doğru uzattım.

m. "Vera'yı çok ciddiye alırım. Bahsettiğin kişi müstakbel eşim olabilir."

Gözleri şaşkınlıkla büyüyor ve sonra pi ty'e benzer bir şeyle bulutlanıyor. "Ah canım. Ciddi olamazsın."

Keşke hiçbir şey söylememiş olsaydım. Bu sadece benim kafamda olan bir şeydi, şimdi Lucia'nın ve şimdi de Bon'un kafasındaydı.

"Mateo, Mateo, Mateo," diyor Bon iç çekerek. "Gençliğine tutunmayı bırak, ihtiyar delikanlı. Bu tip kadınlar çuvalın içinde birkaç tur atmak için iyidir. Belki

Seni bir on yıl daha becerecek gibi görünüyor. Senin için harikalar yaratmış, harika görünüyorsun. Ama hepsi bu. Bu tip kızların hepsi bu. Yapman gereken onunla eğlenmek ve Isabel'e söylememektir. Şimdi bir hiç uğruna boşandın. Gerçekten gidip bu Vera'yla evlenebileceğini mi sanıyorsun? Yapamazsın. Kendini kandırmayı bırak. Böyle bir şeyin uzun sürmeyeceğini biliyorsun. Kendine yalan söylemeyi bırakmalı ve her şeyi olurlarına bırakmalısın."

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim yanıldığı. Yanıldığını biliyorum. O zaman neden içimde bir şüphe var?

Devam ediyor, artık yorgun görünüyor. "Seni tanıyorum Mateo. Her zaman doğru olanı yapmayı beklersin. O kadar asilsin ki bazen sıkıcı olabiliyorsun. İşte bu yüzden senin bu küçük olayın ilgimi çekti. Sen böyle değilsin, benim tanıdığım sen değilsin. Ama şimdi, gençliğin mükemmel bir evliliği bitirdiği için bu kıza tutunmak, onu olmadığı bir şeye dönüştürmek, şekillendirmek zorunda olduğunu hissediyorsun. Bırakmayı öğrenmelisin. Dövmeli, yirmi dört yaşında bir kızla evlenemezsin.

yaşlı Kanadalı kız. İşe yaramayacak ve ilkinden bile daha kötü bir mutsuzluk dünyasına hapsolacaksın." Elini masaya vuruyor. "Aletinle daha az, aklınla daha çok düşünmeye başlamalısın. Onu bırak ve kendi yaşında, kendi sınıfından başka biriyle birlikte ol."

Ben bir şey söyleyemeden kalkıp tualete gitti.

g. Bon bir zamanlar arkadaşımdaydı, ama şimdi bunun doğru olduğundan emin değilim. Bu sadece endişeden daha fazlası gibi. Isabel ile konuşuyor muydu? Kıskanıyor mu yoksa onaylamıyor mu?

Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, onu dinlemeye ihtiyacım yok.

Garsonun yanına gidip hesabı ödemesi için yüz avro uzattım. Barı ve Bon'u geride bırakıyorum.

Daireye döndüğümde Vera henüz dönmemişti. Uzun yürüyüş sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı-

Aslında sıcaklık durumu daha da kötüleştirilmiş gibi görünüyor.

Bu yüzden kendime Isave'in nadir durumlar için ayırdığı büyük bir bardak viski dolduruyorum ve dışarıda balkona oturuyorum. Burada hafif bir esinti var ve aşağıdaki sokağın koşuşturması dikkatimi dağıtıyor.

Bon yanılıyor. Hepsi bu kadar. Yine de bazı gerçekler var. Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştığım doğru- Muhtemelen bu yüzden uzun süre Isabel'e bağlı kaldım.

ve ailemin ya da kendimin itibarına çok önem verdiğimi

Ama işler değişir. Bazen bir insanın kendini kaybetmesi için gereken tek şey bir başkasını bulmaktır. Belki de her zaman asil olmak, ilk kaygının görünüş olması o kadar da iyi bir şey değildi. Belki de Vera'yı bulmak, olmak için çok çabaladığım kişiyi bırakıp sonunda kendi elfim olabilmek için Ineed'in ihtiyacı olan şey buydu.

Keşke bu kadar zor olmasaydı.

Uzun bir süre orada oturup sokaktaki insanların sohbetlerini, arabaların vızır vızır geçişlerini dinliyorum ve viski beni uykunun yapışkanlığına çekmeye başladığında kalkıp Vera'nın ön kapıdan girdiğini görmek için tam zamanında içeri giriyorum.

Sarhoş, göğüsleri neredeyse dışarı taşıyor.

Kesilmiş bir elbise, saçları yarı yukarı yarı aşağı, yüzünü çevreliyordu.

"Eğlendin mi?" Tezgâha gelişigüzel yaslanıp ayakkabılarını boş yere tekmelemeye çalışırken soruyorum. "Dayan," diyorum ona nazikçe ve yanına çömeliyorum. Ayakkabılarını çıkarıp benimkilerin yanına, askılıkların altındaki ayakkabılığa yerleştirirken destek için bana yaslanıyor.

"Teşekkürler bebeğim," diye mırıldanıyor ve sırtımda onun ağırlığını hissediyorum. Doğrulduğumda ellerimi beline doluyor ve onu sabit tutuyorum. Makyajı dağılmıştı ve bana çarpık bir gülümseme veriyordu.

"Sorun değil," dedim, ona yakından bakarak. "Nereye gittiniz?"

"

Omuz silkiyor. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ricardo ile bir barda buluştuk. ar. Bir grup arkadaşıyla birlikte oradaydı."

Midemde bir huzursuzluk yumağı açıldı. Claudia'nın erkek arkadaşı Ricardo'dan çok hoşlanıyorum ama arkadaşlarıyla iki kez karşılaştığımda beni etkilemeyi başaramadılar. Genç ve küstahtılar, vicdanları yoktu, bir grup modern-

Sid Vicious'u diriltmeye çalışan İspanyollar. Vera'nın onlarla çıkmasından hoşlanmazdım ama yine de giderdim diyemem. Barlara gitmek ve kulüplerde takılmak artık benim tarzım değildi ama kesinlikle Vera'nın tarzıydı.

"Anlıyorum," diyorum. "İyi vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "Bir sürü içki ve dans. Her zamanki gibi. "Elbisesini çıkarmaya çalışıyor, ben de fermuarını indirerek ona yardım ediyorum. Alt tarafı çırılçıplak ama bu sefer onu becermek gibi bir niyetim yok. Bunun yerine endişem artıyor gibi görünüyor ve onun vücuduna bakarak neden böyle birinin

Onunla ve arkadaşlarıyla dışarı çıkma isteğim bile yoksa bunu hak ediyorum.

"Beni yatağa götüreceksin?" diye soruyor, gözlerini kırıştırarak ve dudaklarını ısırarak.

Doğal olarak onu götüreceğim ama onun düşündüğü şekilde değil, sarhoşken değil. Dersimi daha önce birkaç kez almıştım.

Çarşafın içine girip başını yastığa koyduğu anda gözlerini kapatıyor ve kendinden geçiyor. Hafif bir horlama başladı. İçimi çekip onu yatırıyorum, sonra bir bardak su doldurup iki ibuprofen çıkarıyorum. İçkiyle geçen bir gecenin ardından sabahları pek iyi olmazdı ve sabah Las Palabras'ta işi olduğu için de

en iyi davranışıyla.

Ben de çırılçıplak soyunup yatağa giriyorum. Önünde büyük bir gün olan tek kişi o değil. Yarın her şey değişecek.

Yine de her şey çoktan değişmiş gibi geliyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Cuma günü ve hafta sonu neredeyse her zamanki gibi geçti. Tabii Pedro'yu arayıp görevi kabul etmekten memnuniyet duyacağımı bildirme olayı da vardı. Bunu kahveme biraz brendi katarak kutladım.

. Vera işteydi, akşamdan kalmaydı, yoksa o ana katılırdı.

Cumartesi günü Chloe Ann'i aldık ve bir açık hava çocuk konserine götürdük. Normalden biraz daha huysuzdu, belki de sıcak hiç dinmediği için, ama sonunda eğlenmiş görünüyordu. Çocukken pamuk şeker hayatın tüm sorunlarını çözer.

Pazar günü tembellik etmek, gazete okumak ve sarhoş limonatası içmekle geçti. Her şeyin yolunda olduğunu düşünerek kendimizi kandırmak kolaydı.

Ama bugün, her şeyin yolunda olmadığını biliyorum. Uyandığımdaya bunu hissediyorum, bir şeylerin beni yiyip bitirdiğini hissediyorum. Mutlu olmalıyım, bulutların üzerinde-

Giyinip stadyumdaki ofise gitmek üzereydim, takıma geri döndüğümde hayalini kurduğum işteki ilk resmi günüme başlamak üzereydim.

Yine de içim içimi yiyor.

Birlikte duş alırken Vera bile bunu hissediyor; kaşları rahatsızlık ve endişe karışımı bir şekilde birbirine dolanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Uzak görünüyorsun."

"Sanki başka bir galaksideymişim gibi mi?" Sırtına sabun sürmek için onu döndürerek cevap veriyorum.

Bana erişim sağlamak için saçlarını omuzlarından kaldırıyor. "Bunun gibi bir şey

.."

"Sanırım ilk günüm için gerginim," diyorum ona. O da başını salladı. "Ben de bu son günüm olacağı için gerginim."

Duraklıyorum ve omzunun üzerinden bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor.

"Ben çok

"Üzgünüm, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum."

"Belki de her şey seninle ilgilidir," diye fısıldıyorum. "Bizim için korkmadığımı söyleyemem."

Yüzü hafifçe düşüyor. "Merak etme," diyor ve ben neredeyse merak etmediğine inanıyorum. "Cuma günü kıcıımı yırtarak çalıştım. Gitmeme izin vermeyecekler. Onları bırakmayacağım."

Eğilip omuzlarını öpüyorum, sabunun ve teninin tazeliğinin tadına bakıyorum. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Ama bu endişelenmeyeceğim anlamına gelmez."

Arkasını döndü, gözleri kararlıydı. "İyi olacağımızı biliyorsun, değil mi? Her şey yoluna girecek. Bu sadece bir hıçkırık, hepsi bu."

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımda bir türlü oluşmuyor. "Sadece evrenin bana bir şey verip başka bir şeyi almasından bıktım."

"Evren siktir olup gitsin, umurumda değil," diyor. "Bu işi hak ediyorsun. Ben de benimkini hak ediyorum. İkisine birden sahip olmamamız için hiçbir neden yok."

O haklı. Ortada bir sebep yok. Ama belki de çok kolay kurtulduğumuzdan, yaptıklarımızın hala bir cezası olduğundan korkuyorum. Bon bana boşanma kağıtlarındaki mürekkebin kurumuş olmasına rağmen, yaraların ilgili herkes için hala taze olduğunu hatırlattı.

İşe, nehir kenarındaki stadyuma giderken aklımda hala bu düşünce var. Yıllardır oraya gitmemiştim, maç izlemek için bile. Garip ama aynı zamanda da doğru.

Çoğu ilk gün gibi bu da kolaydı. Takımla tanışmadım bile, sadece idari personel, artı Diego ve Warren'la tanıştım. Her ne kadar Warren'dan kendi işi olması gereken bir işi devraldığı için özür dilemesini beklesem de, yeterince arkadaş canlısı ve Diego da ekip konusunda biraz saldırgan olmasa da onunla ilk tanıştığım zamanki kadar samimi. Onu suçlamıyorum. Gözleri ve kalbi Arjantin'de olsa da, bu takımın geri gelmesine yardımcı olan kişi o. Bu onun için kişisel bir mesele, bu yüzden ona ve görüşlerine saygıyla yaklaşıyorum.

Günün sonunda, geçici olarak çalışacağım Warren'inkiyle aynı odadaki küçük masayı gösterdikten sonra Pedro beni ofisine çağırıyor. Elinde ahşap bir puro kutusuyla Lucite masanın üzerinde oturuyor. Duvarları beyaz ve takımın zengin siyah-beyaz fotoğraflarıyla kaplı; pencereleri büyük ve geniş ve çimenli sahaya ve stadyumdaki koltuk sıralarına bakıyor.

"Otur," diye emrediyor ve ben de rahatsız edecek kadar ılımlı plastik bir sandalyeye oturuyorum. Puro kutusunu açıyor, ağzına bir tane atıyor ve bana doğru eğerek ikram ediyor.

Elimi kaldırıyorum, silkeliyorum. İyi tanımadığım insanların yanında puro içmemeye özen gösteririm.

Pape r'in yanmasını beklerken biriyle sıkışıp kalma fikrinden nefret ediyorum.

"Keyfin bilir," diye mırıldanıyor ağzının kenarından, sonra bir tane yakıyor. Birkaç dakika boyunca üfler, gri kaşları tam kıvamında yanana kadar konsantrasyonla çatılır.

şekilde. Sonunda tatmin olduğunda "İlk günün nasıldı?" diye soruyor.

"Çok iyi," dedim. "Diego çok misafirperver davrandı ve Warren'la geçinmek kolay görünüyor."

"Öyle, öyle," diyor başını sallayarak. "İspanyol olmaması çok kötü. Onun için çok kötü olan senin için harika."

Ona sakın bir şekilde gülümsüyorum, sanki konuşmasında daha ciddi bir ton varmış gibi hissediyorum.

Şöyle devam ediyor: "Bu elbette sizin için yavaş bir başlangıç olacak. Ama bence bu en iyisi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca sadece gözlemlemek senin için iyi olacak. Yapmaktan çok izleyerek ve dinleyerek çok daha fazla şey öğrenebileceğine inanıyorum."

"Katılıyorum."

"Güzel," diyor hafifçe öne eğilerek. "Ama her ne kadar sizi işlere alıştırarak olsak da, bu sabah sözleşmeleri imzaladığınız an ekibin bir parçası, bu yönetimin bir parçası, İspanya'nın bu uluslararası sembolü haline geldiğiniz andır."

Başımı sallıyorum. Hı-hı.

"Ve bu takımın bir parçası olarak, korumanız gereken belli bir itibarınız var. Senin özel hayatın beni ilgilendirmez. Aslında, geçen yılın sonlarında yüzün magazin basınında yer almasaydı, seninle ilgili her şeyi unutmuş olabilirdik.

u. Kasıtlı olmadığından eminim ama yardımı oldu. Ama artık burada olduğunuza göre, Atlético'yu temsil ederken bir saygı ve klas havası olması gerektiğini düşünüyorum. Katılıyor musun?"

Sanırım evet diyorum. Zar zor söyleyebiliyorum, kan kafamın içinde çok yüksek sesle uğulduyor. Korkunç bir şeye hazırlandım ve ne olduğunu bilmiyorum.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "özel hayatınız beni ilgilendirmez. Ama eğer yapabilirsiniz, bunun artık gazetelerde yer almamasını tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Olmadı."

Bana keskin bir gülümseme veriyor. "Oh, ama var. Onları okumuyor musun, Mateo?"

Belki de yapmalısınız."

Pedro çekmecesine uzanıyor ve en nefret ettiğim dergi olan Diez Minutos'un bir kopyasını çıkarıyor. Ucuz, bayağı ve pejmürde, ben ve Vera hakkında yalanlar yayan ilk gazete oldu ve hemen aklıma bir hafta önce Fiorisover'ın dışında fotoğrafımı çeken fotoğrafçı geldi. Ama bir fotoğraf nasıl olur da

restoranı yalnız bırakmam, Pedro'nun endişelenmesine neden oldu.
?

Bana gösterdi. Birkaç sayfa çevirdi ve orada Vera'nın bulanık bir fotoğrafını gördüm. Perşembe gecesi giydiği aynı seksi kıyafetleri giyiyor. Benim olmadığım bir adamla yakın dans ediyor ve gülüyor.

Sanırım hasta olacağım. Yüzümü olabildiğince nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum ve ona bakarak, "Demek Vera bu. Ne olmuş ona?"

Ama sorunun ne olduğunu biliyorum çünkü bu benim için de bir sorun. Fotoğrafları daha yakından incelemek istemiyorum, o beni izlerken, ona vermeyi reddettiğim bir eylemi beklerken değil.

"Manşeti okudun mu?" diye sordu, parmağıyla manşeti göstererek. Okumamıştım. Şimdi hızlıca bakıyorum.

Mateo Casalles'in Yeni Rakibi Var.

Yutkunuyorum ve Pedro'ya bakıyorum. "Hepsi yalan," diyorum.

"Eğer okursan," diyor Pedro, "kız arkadaşının geçen Perşembe gecesi yerel bir mekanda parti yaptığını ve genç bir adamla yakınlaştığını söylüyor. Sonra da senin Atletico'ya yönetici olarak katılacağına dair söylentiler olduğunu söylüyor. "Nasıl olur da biri doğru diğeri yanlış olabilir?"

Bir an için çenemi ileri geri oynatıyor, içimi parçalamakla tehdit eden utanç ve öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. "Son görüşmemizden sonra restoranın dışında duran fotoğraf grafiğini hatırlamıyor musun?

Benim yeniden Atletico'ya bulaştığımı anlaması kolay olurdu." "Aptal paparazziler," diye mırıldanıyor, ama ben yine de bunun kameraya el sallayan kişi olarak.

"Evet," diyorum, kalkıp gitmek için bir hareket yaparak, "aptallar. Benim hakkımda yarı yarıya doğru olduğu ortaya çıkan varsayımlarda bulundular-Koçluk pek de yönetici pozisyonu sayılmaz. Vera hakkında varsayımlarda bulunuyorlar, dans ettiği bu çocuğun bir arkadaştan öte biri olduğunu düşünüyorlar. Bütün işleri varsayım satmak üzerine kurulu. Bunu herkes biliyor."

"Kötü görünüyor Mateo," diyor Pedro ben ayağa kalkarken. "Sen gençken bu normaldi, oyuncular için de normal, özellikle de birkaçı için ama bunu koçlarından görmek istemiyorum. Eğer uslu durmuyorsa kız arkadaşına tasma takman gerekebilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Affedersiniz?" Sesim sert ve soğuk.

Pedro hafifçe özür diler gibi görünüyor. "Özür dilerim. Onu ya da seni aşağılamak istemem ama bundan sonra imajının farkında olmanı istiyorum. Artık kendin için çalışmıyorsun. Restoran artık

çoktan gitti. Benim için, Atlético için, Madrid için çalışıyorsun. Halka gösterecek bir yüzün var. Onu koru."

Dönüp odadan çıkmadan önce sadece başımı sallayarak cevap verebildim. Her nasılsa daha fazla dayanamayana kadar kendimi tutmayı başarıyorum. Bir gazete bayiiinin yanında durup hemen bir kopya alıyorum. Binamın kapalı otoparkındayken tekrar okudum.

Yakından bakınca resimler daha da kötü. İki tane var. İkisinde de dans ediyorlar; birinde Vera gülüyor ve çocuk ona doğru eğiliyor. Diğerinde ise ellerini kızın beline dolamıştı. Bulanık detaylardan onun Ricardo'nun arkadaşlarından biri olduğunu çıkarabiliyorum-

Çivili saçlar, deri, çiviler ve dövmele. Verawoul'un birlikte olacağı birine benziyor. Benim tam tersim gibi görünüyor.

Dergiyi ikiye bölme, kafamı direksiyona vurma, Claudia'yı bulma, sonra Ricardo'yu bulma ve sırf bu yüzden suratını yumruklama isteğiyle savaşıyorum. Izero'nun ellerine, Claudia'yı sahiplenici bir şekilde tutuşuna bakıyorum ve aklımı kaybedebileceğimi düşünüyorum.

O benim, onun değil. Neden bunun olmasına izin veriyor?

Sertçe yutkunuyorum ve öfkemle nefes almaya çalışıyorum. Kendime fotoğrafların bir şey ifade etmediğini söylüyorum. Vera'nın bir ilişkisi olduğu anlamına gelmiyor. Bu adamla yattığı, onunla birlikte olduğu anlamına gelmiyor. Daha iyi bir çift oldukları anlamına gelmez. Bildiğim kadarıyla, adam onu güldürmüş, ellerini onun üzerinde tutmuş ve bir sonraki anda yüzünde bir pist oluşmuş olabilir. Vera da böyle alıngandır. Fotoğraflar tüm hikayeyi anlatmıyor.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bunu olduğundan daha büyük hale getirmeden önce onunla hemen yüzleşmeliyim. Zihnim her zaman işleri daha da kötüleştirmeye heveslidir. Dergiyi ceketimin cebine tıktırıyorum ve katımıza çıkan son derece yavaş asansöre biniyorum. Saat öğleden sonra dört ve onun evde olması gerekiyor.

Kapıda duraksadım, ona nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Vera, suçlu olsun ya da olmasın, bazı konularda çok savunmacı olabiliyor ve Ineed'in isteyeceği son şey, benim kızgın olmama kızdığı için kavga etmek. İşlerin genelde bu şekilde yürümesi komik.

Nefesimi tutup kapıyı açtım. Balkonda, Starbucks'tan aldığı buzlu kahveyi karıştırıyor, gölgede ciltli bir kitap okuyor. Bir an için onu rahat bırakmam gerektiğini düşündüm ama sonra bu şekilde rahat edemeyeceğimi anladım.

"Selam yakışıklı," diyor, büyük boy güneş gözlüklerini gözlerinden çekerek ve ben kapıda dururken bana bakarak. "İlk günün nasıl geçti?"

Daha fazla yaklaşmadığımda, gözleri ceketimden çıkan dergiye takılıyor. Daha önce görmediğini söyleyebilirim. Meraklı görünüyor ama utanmıyor.

"İyiymi," diyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama kaşlarının birbirine dolanışından bunun sahte olduğunu anlayabiliyorum.

"Hafif bir şeyler mi okuyorsun?" diye soruyor, gözlerini dergiye çevirerek.
e.

"Bana Perşembe gecesini tekrar anlat."

Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor.

Burnunda yeni çiller var. Öğle yemeği saatinde biraz güneş almış olmalı. Çok şirin ama şimdilik sevgimi bir kenara itiyorum.

"Perşembe gecesini mi?"

"Evet, Vera. Claudia ile dışarı çıktın. Sarhoş döndün. Nereye gittin? Orada kim vardı? Ne yaptın?"

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra alnını ovuşturuyor. "Sana söyledim. Bilmiyorum, her zamanki gibi. Üniversiteye yakın bir yere gittik, adını hatırlamıyorum. İspanyol bir yerdi, belli ki. İçtik, dans ettik ve shot attık."

"Kim vardı orada?"

Kaşlarını çatıyor. "Claudia. Ricardo. Onun arkadaşları." "Onun arkadaşları senin arkadaşların mı?"

"Tabii, neden olmasın?"

"İçlerinde özellikle dikkatinizi çeken biri var mı?"

"Mateo. . . neden bahsediyorsun? Neler oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, Vera. Yine de bazı cevaplar istiyorum." Dergiyi alıp masanın üzerine fırlatıyorum. "Birkaç sayfa çevir ve bana ver."

Birkaç dakika bana baktı ve şimdi kızardı. Dudağını ısırtıyor ve dergiyi ters çevirip karıştırıyor. Sayfa ellerimden çoktan yıpranmış ve kırıkmıştı. Nefesi kesiliyor, eli ağzının yanında titriyor. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor, benimle aynı dehşetle bakarken.

"Evet. Ne oluyor lan?"

Yavaşça bana bakıyor. "Mateo, yapamazsın... Bu Paulo, Ricar do'nun iyi arkadaşlarından biri. Onunla tanıştın. Tanımıyorum. Sadece onunla dans ediyordum."

Sessiz kalıyorum. En büyük güç onda.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan korkuya dönüştü. "Bunun için kızgın mısın?"

Gözlerim onunkileri yakıyor. "Ben deli miyim? Biraz kızgınlım, Vera. Biraz üzgünüm. Biraz kafam karışık. Ve çok utandım. Bunu nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Çünkü yeni patronum, Atlético'nun sahibi Pedro del Torro bana gösterdi, kız arkadaşımın başka adamların peşinden gittiğini ve bunun haberlere konu olduğunu söyledi."

Yüzü kızararak ayağa kalkıyor ve kollarını yana doğru açıyor. "Peki, ne yapmam gerekiyor? Hiç dışarı çıkmayacak mısın? Hiç dans etmeyeyim mi?"

"Neden sana böyle dokunuyor? Neden onunla bu şekilde birliktesin?"

Başını çılgınca sallıyor. "Hayır, hayır, hayır. Mateo, bu senin bildiğin gibi değil."

Keşke kalbim bu kadar hızlı, bu kadar gürültülü atmaya bıraksa, sanki uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi. "O zaman bana ne düşündüğümü ve nasıl yanıldığımı söyle. Lütfen."

Bana doğru yürüdü ve koluma uzandı. Sıkı ve çaresiz bir şekilde tutuyor. Ağzından çıkacak her şeye inanmayı o kadar çok istiyorum ki. "Ricardo'nun arkadaşıyla dans ediyordum. Sanırım o benim de arkadaşım. "O biraz huysuz, ama sen de öylesin."

Söylediği şey yanılttı ve o da bunu biliyordu. Dudakları bir an için kenetlendi ve gözlerini kaçırdı.

"Ben bu dokunaklı-

Çünkü sen benim dokunuşumsun," diyorum sesimi ölçülü ve sabit tutmaya çalışarak. "Onun değil. Başkasının değil."

Gözleri bir an için büyüdü. "Mateo, biri bana dokundu diye sinirlenemezsin."

Onun bakışına uyuyorum. Söylediklerine inanabileceğimden emin değilim. "Elbette kızabilirim. Buna hakkım var."

"Benim geldiğim yerde böyle şeyler hiçbir şey ifade etmez."

"Geldiğin yer buradan çok farklı, insanlar benden çok farklı. Beni aptal gibi gösterdin, Vera."

Sözlerimdeki vahşet ikimizi de yakaladı.

gardiyan. "Birin fotoğrafımı çekeceğini bilmiyordum" diyor.

"Yani tek sorun," diyorum, "yakalanman mı?"

"Ben bir şey yapmadım!" diye haykırıyor, şimdi öfkeli, yumrukları sıkılı ve gözleri alev alev. "Sadece lanet bir danstı. Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

Peki o zaman, herkes bu saçmalıkları okuyor ve bunlara inanıyor mu, yoksa ben sensiz dışarı çıkıp eğleniyorum, başka erkekler beni çekici buluyor mu?"

Gözlerimi kırpttırıyorum ve şaşkınlıkla ellerimi kaldırıyorum. "Dur, dur, sen neden bahsediyorsun? Bu neden kızgın *olduğın* bir şey?"

"Kızgınlım," diyor, "çünkü bazen bana bir malmışım gibi davranıyorsun."

Dehşete kapıldım. Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde çarpıyor ve dışarıda balkonda çok gürültülü bir tartışma yaptığımızı fark etmiyorum.

"Sen benim malımsın," diyorum ona, tamamen içten. Söylemek istediğim tam olarak bu değil - sahip olmak istediğim onun kalbi ve ruhu - ama bana en yakın kelime çevirisi bu. Onunla pek iyi gitmiyor.

"Sen bir mağara adamısın."

Soğukça gülümsüyorum. "Mağara adamları da aşık olur."

Kollarını kavuşturarak, "Ben bundan hoşlanmıyorum," diye alay ediyor.

"Ve bana hiç saygı duymuyor gibi görünmenden de hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim.

sonra sesimi alçaltmayı unutma. Önemli değil, suratına bir tokat atmışım gibi görünüyor.

"Saygı yok mu?" diye fısıldıyor.

"Başka erkeklerle takılmak, dışarı çıkmak, sarhoş olmak," diye devam ediyorum.

"Her şeyden önce, ben başka erkeklere asılmıyorum," diyor, elindeki silahı havaya kaldırarak. "Bu yanlış zamanda çekilmiş bir fotoğraftı."

Hem dilimi ısııyorum hem de kaşlarımı kaldırıyorum.

"İkincisi, dışarı çıkmak, sarhoş olmak? Bu sadece benim yaptığım şey. Bunun sana olan saygımla bir ilgisi yok Mateo. Böyle şeyleri eğlenceli buluyorum. Tanrım Chri st, beni dairene kapatıp bütün gece viski içebileceğini mi sanıyorsun, ya da belki beni ailene ya da bana sürtük bir yuva yıkıcıdan başka bir şey değilmişim gibi bakan ve çok sıkıcı olan sözde arkadaşlarına götürebileceğini mi? Benim hâlâ genç olmam ve senin genç olmaman benim suçum değil. artık."

Şimdi vurulan benmişim gibi hissediyorum. Bir tokat değil, göğsüme doğru bir yıkım topu.

Vera bunu görüyor. Yüzü hafifçe düşüyor, savaştık istemekle sempati duymak arasında kalıyor. "Özür dilerim," diyor çabucak, "öyle demek istememiştim."

"Bunu söyleyecek kadar ciddiydin," diyorum sessizce, gözlerimi ondan ayırarak. İronik olan şu ki, Vera her zaman bana yaşlı olmadığımı, hala otuzlu yaşlarımda olduğumu, kırkıma geldiğimde kırklı yaşların yeni

otuzlu yaşlarında. Ama bunu nasıl bilebilir ki? Otuz yaşına gelmesine daha altı yıl var. Tamamen farklı dalga boylarındayız.

Beni bulduğunda kendini bulduğunu sanmıştım. Şimdi o kadar emin değilim. "İkimiz de sinirlendiğimizde istemediğimiz şeyler söylüyoruz," diye açıklıyor.

Hâlâ gözlerini kaçırıyorum. "Peki neden yine kızgınsın?"

"Çünkü yapmamam gereken bir şeye karşı kendimi savunmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Hayatımı bildiğim tek şekilde yaşamaya çalıştığım için kendimi suçlu hissetmekten hoşlanmıyorum. Sanki gerçekten birlikte olduğumuz, gerçekten bir çift olduğumuz tek zaman ikimizin de burada olduğu zamanlarmış gibi. Bunun dışında hayatlarımız birbirine hiç uymuyor ve ben nasıl yaşıyorsam sana tamamen yanlış geliyor."

Sesinin tonu hoşuma gitmiyor, aylardır söylenmemiş şeylerin pişmanlığı ve teslimiyetiyle dolu. Bunca zamandır öyle ya da böyle acı çektiğini, gerçek duygularını kendine sakladığını düşünmek içimi kanatıyor, beni mahvediyor.

"Peki ne diyorsun?" Ona soruyorum, sesim şaşırtıcı derecede düz. "Sadece buradayken benim olduğunu mu?" Ona bakıyorum, parmaklarını birbirine vuruyor, bir ayağından diğerine eğiliyor. "Ve dışarıda orada kime ait olursanız olun özgürsünüz?"

Birkaç dakika bana bakıyor, hâlâ kıpırdanıyor. "Ben her zaman kendime aitim."

"Ve bana ikinci ..." Elimi enseme gezdiriyorum ve sadece ter ve sıcaklık hissediyorum. Her yerde nefes almak çok zorlaşıyor. Ay bizi boğuyor.

"Aynı anda ikimize de ait olabilirim," diyor ama sanki kabul ediyormuş gibi bir hali var. Onu dikkatle izliyorum. Omuzları biraz gevşemiş gibi görünüyor.

"Sadece kendine dikkat edeceğine söz ver," diyorum temkinli bir şekilde.

Bana hançer fırlatıyor, tekrar savunmaya geçiyor. "Ben on iki yaşında değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana çocuksun demiyorum, Vera. Sadece dışarıdayken bana biraz saygı göster, o zaman her şey bitecek diyorum. Bunu bir daha tartışmak zorunda kalmayacağız."

"Hayır, bitmeyecek," diyor. "Çünkü sana saygı duyuyorum. Sana aşığım, seni koca aptal."

Sözleri istediği etkiyi yaratmadı. Aniden döndüm ve dergiyi masadan kaldırıp yüzüne doğru itti. "Bu bana aşık olan bir kadının resmi değil. Bu bir ... resmi." Ve haklıydı.

Kızgın olduğumuzda istemediğimiz şeyler söyleriz. Ben en azından sözlerimi tutmayı başarıyorum. Ama o esrarengiz bir şekilde içimi görebiliyor.

Gözbebekleri iğne deliğine dönüştü. "Sarhoş bir fahişe, söyleyeceğin şey buydu."

Bunu söylemeyecektim, tam olarak değil. Düşüncelerim daha kıbardı ama bu da yakındı.

"Bir şey olmak ile bir şey gibi davranmak arasında fark vardır," diyorum dikkatle.

"Var mı?" diye soruyor. "Çünkü şu anda şovenist bir pislik gibi davranıyorsun ve öyle de davranıyorsun."

"Neden bana yine yaşlı demiyorsun, yoksa içinde hiç zehir kalmadı mı?"

"Oh, bol miktarda zehir var."

Masaya sırtını dayayana kadar ona doğru yaklaşıyorum. Elini tutup kalbime bastırıyana kadar bir an için tedirgin görünüyor. Bakışlarımı sabit tutarak ona bakıyorum.

"Bu benim. Ben buyum. Benimle tanıştığında bunu biliyordun." Gözlerindeki altın rengi beneklere gömüldüğümü hissedene kadar daha da yaklaşıyorum. "Biliyorsun önemseydiğim şeyler. Gurur, evet. Saygı. Kendim için. Aile için. İlişkiler için. Eğer bunlar beni, ne demiştiniz? şovenist pislik, o zaman bu senin için sürpriz olamaz."

Bana bakışında bir şey var -köşeye sıkışmış bir kurt gibi vahşi ve kurnazca vahşi- bu beni tahrik ediyor. Sıcaklık artık sadece tozlu havadan, tenimdeki terden ya da kalbimde kaynayan öfkeden kaynaklanmıyor; bu, merkezime doğru ilerleyen sıcak bir gelgit dalgası. Farkına bile varmadan sertleşiyorum ve nefes alışım ağırlaşıyor.

Gözlerindeki vahşiliği azaltacak hiçbir şey yapmıyor. Etmesi de gerekmiyor. "Beni her gün şaşırtıyorsun," diyor, sesi sert ama uzun. Onun bakışlarım ağızıma düşüyor.

İçimdeki basınç artıyor, göz kapaklarım kurşuni bir hal alıyor. Elimi ensesine koyuyorum ve onu orada kavıyorum. Nasıl hissettiğimi anlayamaması beni çileden çıkarıyor. Bazen ilişkimizde onun benden daha az çıkarı olduğunu hissediyorum, ancak bunun her zaman doğru olmadığını biliyorum.

"Benim olduğunu anlamalısın," diyorum ona. Sesim artık daha çok tıslama şeklinde çıkıyor ve dudaklarım kulağının dibinde, teninin neminden birkaç santim uzakta. "Bunu sana sadece ben yapabilirim. Başka kimse yapamaz. Başka kimse değil."

Aşağı uzanıp fermuarımı açıyorum. Bu hareket karşısında hafifçe sertleşiyor ve ben de tepkilerinin beni işaret etmesine izin vererek duraklıyorum. Rahatlıyor ve onu kaldırıp kıcını ferforje masanın kenarına yerleştirmem için gereken tek şey bu. Ağırlığının altında biraz sallanıyor ama dayanıyor.

Gözleri şimdi şehvet ve dövüş karışımı. Hâlâ kızgın, hâlâ savaşmaya hazır. Ben de öyle. Ama şimdi farklı bir şekilde ortaya çıkıyor. Normalde öfkeyi seksle bağdaştırmam, o yüzden bu benim için yeni bir şey. Gözlerinin içine bakarken, elimi eteğinin ve bacaklarının arasından geçirip iç çamaşırını kenara iterken, bunun onu da şaşırttığını görebiliyorum. Sanırım onu her gün şaşırtıyorum.

"Bu hiçbir şeyi düzeltmez," diyor meydan okurcasına, ama bunu söylerken bacaklarını bana doluyor, beni kendine doğru çekiyor. Masa sallanıyor.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum ve aynı anda sikimi ona doğru yönlendirirken dudaklarımı ve dişlerimi boynunun kenarına yerleştiriyorum. Şu anda, bunun benim için her şeyi düzeltebileceğini hissediyorum. Diğer tüm erkekleri ondan uzaklaştırabileceğimi, kendimi onun geçici dünyasında kalıcı kılabilirim hissediyorum. Dışarıdayız, bizi görmek için bölmenin arkasından bakmaları yeterli olan komşuların duyabileceği mesafedeyiz; sokağın karşısındaki apartmanların görüş alanındayız.

Keşke fotoğrafçı da orada olup bunun fotoğrafını çekseydi. Onlara gerçekte kime ait olduğunu gösterirdim. Onlara bu göreve hazır olduğumu gösterirdim.

Kendimi onun içine itiyorum. Nefes nefese kalıyor, yüzü acıyla doluyor. Benim için yeterince ıslak değil ve taşaklarımdan boynuma kadar yayılan zevk başka hiçbir şeye benzemese de tereddüt ediyorum, geri çekilmek üzereyim. Bunun sert, hızlı ve sert olmasını istiyorum ama ona acı çekirtmeyeceğim.

Ama bacaklarını kalçalarımın doluyor ve beni sahiplenerek kendine çekiyor. Bu sefer daha yavaş giriyorum, dudaklarım boynunda, bir iz bırakmak istiyorum. Isırıyorum, kemiriyorum ve kanı yüzeye doğru emiyorum. İtişlerim artık keskin ve kasıtlı. Masa gürültüyle sallanıyor ve onun nefesi kesiliyor. nefes nefese inlemelere dönüşür.

İçimde yanan ateşi söndürmek imkânsız gibi geliyor ama deniyorum, daha hızlı, daha sert, daha çaresiz, daha öfkeli, daha kaybolmuş. Günün sıcaklığında, dokunulamayacak kadar ıslığım ve o beni sımsıkı sarıyor ve hava nemli bir yün battaniye gibi hissettiriyor; bu sadece çılgınlığı körüklüyor.

O benim, o benim, o benim. Ben onunum.

Bu kaynayan hayal kırıklığı içinde bile, bir centilmen olmayı hatırlıyorum. Bir elimle bacaklarının arasından parmaklarımı geçirirken diğer elimle de diğeriyle boynunu. Onun gerildiğini, nefesinin kesildiğini hissettiğim an

boğazında, kendimi onun içine bırakıyorum. Zorlanıyorum, ona tutunuyorum, kendi çılgınlıklarımın aşağıdaki işlek caddede yükseldiğini umursamıyorum.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve ona bakmak için geri çekiliyorum. Seksten uyuşmuş durumda ama gözlerinde hâlâ isyankâr bir şeyler var. Bedenim boşaldığı için rahatlamış olsa da kalbim rahatlamadı. İçinden çıkıyorum, fermuarımı çekiyorum ve masanın kenarından kalkmasına yardım ediyorum. Sonra kafam karışmış bir şekilde arkamı dönüyorum. Haklıydı, hiçbir şeyi düzeltmemişti.

Onu balkonda bırakıp eve giriyorum. Alışkanlığımın dışında, cüzdanımın pantolonumun içinde olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve anahtarlarımı alıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor arkamdan. Sesi sertleşmiş ama biraz da paniklemişti.

"Kafamı boşaltmam lazım" dedim ve kapıyı arkamdan kapatarak çıktım. Ben.

Tabii ki, benim gidebileceğim bir yer yok. Vera, Claudia ve birlikte çalıştığı insanlar. Benim kimsem yok. Belki ailem, kız kardeşim. Isabel'den ayrıldığımda sahip olduğum diğer tüm arkadaşlarımı kaybettim. En iyi arkadaşlarım bile o kadar iyi olmadıkları ortaya çıktı ve benden ustaca uzaklaştılar, Belki bir skandalın içine çekilmekten korkuyor, belki de davranışlarımın onlara da bulaşmasından endişe ediyorlardı. Eminim birçoğunun karısı bu işin arkasındaydı ve kocalarını, genç bir kız için karısını bir kenara atacak bir adamla takılırlarsa kendilerinin de aynısını yapabilecekleri konusunda tehdit ediyorlardı.

Sırf aşık olmamanız gereken birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak istemedikleri için kaybettiğim o kadar çok arkadaşım vardı ki. Beni sevmek yerine yargılamayı seçen o kadar çok arkadaşım vardı ki.

Bunun yerine sokaklara çıkıyorum, güneş batana kadar yürüyorum ve bir şeyler içmek için küçük, sessiz bir bar buluyorum. Sıcakla başa çıkmak için bir cin tonik, kalbimle başa çıkmak için ekstra cin sipariş ediyorum. Şu anda her şey çok ağır, omuzlarıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Bir Vera vardır, bir de yalnızlık. Bazen ikisine de sahibim ama şimdi sadece ikincisi var.

Mektubumu okumayı o kadar çok istiyorum ki, ama o evde onunla birlikte ve ben buradayım. Bana mesaj atmadı. "Neredesin?" diye sormadı.

"Sen?" ve "Ne zaman döneceksin?" ya da "Konuşmamız gerek", hatta "Şovenist pislikler"- bu yüzden geri dönmek için bir dürtü hissetmiyorum. Dışarıda kalmak istiyorum.

güneş doğana kadar Madrid sokaklarında dolaşmak istiyorum. İçmek ve yürümek istiyorum

Beni rahatsız eden gömülü soruya bir cevap bulduğumu hissedene kadar şüpheli insanlarla dolu dar sokaklar.

Değişmeden bir şeye uyum sağlayabilir misiniz? Tüm benliğinizi kaybetmeden verebilir misiniz?

Emin değilim.

Sonunda ayaklarım ağrımaya başladı -iş ayakkabılarım yepyeni ve tek seferde kırılmaları gerekmiyor- ve kemiklerim yoruldu. Yaşlılıkla birlikte geliyor olmalı.

Daireye geri dönüyorum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde içeri giriyorum. Buzdolabının uğultusu dışında karanlık ve sessiz.

Vera yatakta ama uyumuyor. Oturuyor, omuzları öne doğru çökmüş ve üzerinde benim tişörtlerimden biri var. Perde açık ve ışık içeri doluyor, onun bir tarafını aydınlatıyor ve geri kalanını karanlıkta bırakıyor.

Gölge. Yanakları parlıyor. Ağlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ben kapı aralığında dururken. Bir anda öfkem kayboluyor, yerini bu korkmuş küçük kıza duyduğum sevgiden başka bir şey almıyor.

Yatağa geldim ve onu kollarıma çektim. Başının üstünü öpebildiğim kadar sert öpüyorum. "Özür dilerim."

"Sadece inatçılık yapıyorum," diye burnunu çekerek bana bakıyor. "Nedenini bilmiyorum. Sanırım korkuyorum, hayal kırıklığına uğradım ve kendimi kapana kısılmış hissediyorum."

Kaskatı kesildim. "Tuzağa mı düştün?"

"Senin tarafından değil," diyor kararlılıkla. "Asla sen değil. Bu Buradaki yerimi henüz bilmiyorum ve nereye dönsem beni uzaklaştırmaya çalışan bir şey varmış gibi hissediyorum. Vancouver'a ait değilim ama yine de kendimi

Ben de buraya aitmişim gibi."

"Sen bana aitsin," diyorum ona, sesim tutkuyla, özlemle titriyor.

"Biliyorum," diyor başını sallayarak, "biliyorum. Ama bazen bu yeterli olmuyor. Senden daha fazlasına ihtiyacım var Mateo. Sana ve kendimi güvende hissedeceğim kendime ait bir hayata ihtiyacım var. Köklerimi salabileceğim bir yere ihtiyacım var."

"Burada olamaz mı?"

"Umarım öyle olur. Sadece İspanya'nın kalmamı istememesinden korkuyorum."

Elimi başının arkasında gezdirdim. "Patronunla konuşacağım. Kalabilirsin."

"Mateo, sorun değil." Öyle olmasa bile, elimden geleni yapacağımı söylüyor.

Yine de onu öperken, kendimi içine gömerken, onunla birlikte uykuya dalarken, sadece daha fazla soruyla baş başa kalıyorum.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Hafta sonunda yeni pozisyonuma iyice alışmıştım. Bu noktada bir koç değil, sadece bir gözlemci olmak kolay geliyor. Oyuncular benden memnun, bu da uzun vadede işleri daha sorunsuz hale getirecek. En azından, Ocak ayında gerçekten adım atana kadar daha sorunsuz olacak. Eminim ki Onlara patronluk tasladığımda tavırları değişecek. Bu işe girmeden önce kimin en çok çalışmaya ihtiyaç duyacağını ve kimin en çok sorun çıkaracağını zaten biliyordum. Neyse ki aynı oyuncu değiller.

Perşembe akşamı Vera, Claudia ve Ricardo ile yemeğe çıktık. I Vera'nın beni diğer hayatına dahil etmek için çaba sarf ettiğini biliyorum ve ben de bunun bir parçası olmak için çaba sarf ediyorum. Tek düşünebildiğim onun sahipsiz arkadaşı iken Ricardo ile masanın karşısında oturmak biraz garip. Neyse ki

Biri dergideki resmi gündeme getiriyor, gerçi şimdiye kadar herkesin gördüğünü biliyorum.

Ancak restorandan çıktığımızda, geç kalmış ve üç şişe grenache ile çakırkeyif bir haldeyken, yüzümüzde flaşlar patlıyor. Bu kez iki fotoğrafçı var - artık Diego'nun yerine geçtiğim herkesin malumu - ve ilk içgüdüm Vera'yı korumak ve paparazzilere parmağımı göstermek olsa da, bir an durup işleri yoluna koymaya karar veriyorum.

Kolumu Vera'nın beline doladım ve onu kendime çektim, kameralara genişçe gülümsedim. Eskiden de gülümsememe bayılırlardı, şimdi de bayılıyor olmalılar.

"Sizi tekrar bir arada görmek güzel," diyor fotoğrafçılardan biri, tekir saçlı, rahatsız edici olanı.

"Biz hiç ayrı kalmadık," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum ve ona merdivenlerden inip kaldırımında şaşkın ve patlak gözlerle duran Claudia ve Ricardo'ya doğru eşlik ediyorum.

"Geçen hafta kiminleydin Vera?" diye soruyor.

Onun yerine cevap vermeden önce gözlerimi kısa bir süre kısıyorum. "Arkadaş edinmeye izni var, değil mi? İyi akşamlar beyler." Elimi onlara karşı küçümseyerek kaldırıyorum, sonra da Claudia ve Ricardo'ya yürümeye devam etmeleri için başımı sallıyorum. Dördümüz hızla caddede gözden kayboluyor ve fotoğrafçıların görüş alanından çıkıyoruz.

"Tanrım," diye yemin ediyor Claudia, uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına tararken. "Yine ünlü olmuşsun."

Omuz silkiyorum. "Sanırım artık geleceğin koçu ben olduğum için her şeyin üstesinden geliyorlar. Yavaş haber ayı belki de." Hem destek hem de hatırlatma amacıyla Vera'nın belini sıkıyorum.

Ertesi gün, Vera ve benim fotoğrafımız derginin online versiyonunda yer aldı. Belki ikimizin birlikte mutlu görünmesi Vera'nın bir serseriyle dans etmesi kadar basılmaya değer değil ama yine de orada. Dışarıda kimler okuyor ve birlikte yaşamımız hakkında yanlış varsayımlarda bulunuyor bilmiyorum ama umarım her kimlerse bunu görürler. Belki de binlerce yabancıнын ne düşündüğünü bu kadar önemsemek önemsiz bir şey, ama bu benim yaptığım gerçeği değiştirmez.

Pedro gördüyse bile bundan bahsetmiyor ve iş bittiğinde oyun alanında yürürken onunla hızlıca bir sigara içiyorum. O en azından Artık bir sigara boyu tahammül edebileceğim biri. Daha sonra Vera'nın bugünlük eve gittiğini öğrendiğimde Las Palabras ofisine gidiyorum.

Geçen Nisan ayında o otobüse ilk bindiğimden beri buraya gelmedim ama her şey dün gibi aklımda.

Uzun zamandır ilk kez heyecanlandığımı hatırlıyorum. Bu duygu garipti, hissetmek garipti. Sinirlerim gerilmişti ve otobüse bindiğimde utandım çünkü tüm bu yabancı yüzler bana bakıyordu ve binen son kişi ben olmalıydım, her şeyi bekletiyordum. Ama koridorda ilerleyip bir çift boş koltuk bulduğumda ve hala kalkmamışken rahatladım. Son kişi ben değildim.

Geç kalmak istememiştim, kasıtlı olarak yavaş davranan Isabel'di, sanki geziyi kaçırmamı istiyordu. Gitmemi istememişti, diye düşündüm. Zaten yeterince bildiğim için İngilizcemi geliştirmenin bir anlamı yoktu. Ama asıl mesele bu değildi. Daha iyisine ulaşmak bu kadar kolayken, yeterince iyi benim için hiçbir zaman yeterince iyi olmadı.

Tarif etmeme rağmen mekânı bulmak için çok zaman harcadı ve beni ofise bıraktığında ayrılışıma üzülmekten çok kızdı.

Bazen o böyle davranmasaydı, Las Palabras ofisine erken gitseydim ne olurdu diye merak ediyorum. Herkesle birlikte otobüse binerdim. Belki Ricardo, Jose Carlos ya da Nerea'nın yanına otururdum.

Vera'nın otobüse binip yanıma oturduğunu asla göremezdim. Tenimin her bir zerresinin şok geçirmiş gibi uğuldadığını asla hissetmezdim.

Kızarmış, seksi, dövmele, genç ve inanılmaz, inanılmaz derecede güzel görünerek koridorda yürümesini izledim. Dik dik bakan gözlerimi ondan asla çevirmezdim ve sanki onu hiç fark etmemiş gibi pencereden dışarı bakardım.

Birkaç dakika bekleyip kendimi toparlamam, İngilizcemi ve sesimi bulmaya çalışmam, sonra da ona dönüp canlı sesiyle tanışmam asla mümkün olmazdı.

"Merhaba, ben Mateo." demek için bakışları ve tuhaf, emin olmayan dudakları.

Benim için tek gereken buydu, gerçekten. Elini sıktım ve kalbimin derinliklerinde bir dalgalanma hissettim, sanki çok uzun zaman sonra bir şey gün yüzüne çıkıyordu. Geri dönüşü yoktu. O zamanlar onun başının belada olduğunu, benim de başımın belada olduğunu ve hayatımın geri kalanının farklı olacağını biliyordum. Ne kadar farklı olduğunu fark etmemiştim ama o zaman aynı kalamayacağını biliyordum. Hayatına devam edemezsin.

Yıldızların güzelliğini gördükten sonra gözlerinizi yere dakin.

Anıların üzerimde katlanmasına izin veriyorum ve ofise yaklaşırken onları kendime yakın tutuyorum. Tabela KAPALI'ya çevrilmiş ama pencereden bir ışığın yandığını görebiliyorum.

cam ve yanımdan geçen birinin gölgesi. Parmak eklemlerimi yüksek sesle kapıya vuruyorum ve bekliyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve kapının diğer tarafında bir hareket oluyor. Bir çift kedi gözlü gözlüğün bana baktığını görüyorum ve sonra bir şey kilit açılır ve kapı açılır.

"Bay Casalles," diyor Patrice, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Las Palabras'ta müdürlük görevini devraldığından beri onunla sadece bir kez, küçük bir partide karşılaşmıştım.

tamamen aynı görünüyor. Kısacık kesilmiş saçlar, keskin bir burun, daha da keskin gözlüklerin altında keskin gözler.

"Bana Mateo deyin lütfen," diyorum ona en sevimli gülümsememle.

Kuş gibi başını sallıyor. "Elbette, Mateo. İçeri gel."

Eliyle işaret ediyor ve ben de küçük ofise giriyorum. Dağınık ve Vera'nın nerede oturduğunu söyleyebilirim çünkü o bölüm daha da dağınık. Bilgisayar monitörünün altına dağılmış küçük bir ruj cephaneliği ve görünüşe göre boş iki kutu diyet kola var.

"Sanırım buraya Vera'nın durumunu konuşmaya geldiniz," diyor Patrice, özel ofisi olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısına yaslanarak.

Başımı sallıyorum ve sanki bir veli-öğretmen toplantısındaymışım gibi sinir bozucu bir duyguya kapılıyorum. "Burada olduğumu bilmiyor tabii ki," diyorum hızlıca bu fikirden uzaklaşmak için. "Ve öğrenirse benden nefret edecek. Ama ben sadece senden gerçek hikayeyi öğrenmek istedim. Bazen bana her şeyi anlatmayarak beni biraz koruduğunu düşünüyorum."

Bu tam olarak doğru değil. Bence Vera başından beri dürüsttü ama Patrice'in bunu bilmesine gerek yok.

Bana gergin bir gülümseme sunuyor. "Pekâlâ. Mesele şu ki Mateo, Vera'nın gitmesine izin vermek zorundayız."

Aptal aptal ona bakıyorum çünkü onu doğru duyduğumu sanmıyorum. "Pardon?"

İ çekiyor ve duvardaki bok gibi mutlu İspanyolların posterlerine bakarak ellerini sıkıyor. Eğer doğru duyduysam, bu pi şirketle ilgili her şeye kızmak üzereyim.

"Vera için sadece altı aylık çalışma vizesi aldık çünkü onu uzun vadede işe almanın mümkün olup olmadığından emin değildik. Bir kere, İspanyolca konuşamıyor."

Ona ters ters baktım. "ğreniyor. Deniyor." Sözlerim onun yüzü kadar keskin.

"Ve bu iyi bir şey. Ama yeterince iyi değil. Biz bir İspanyol şirketiyiz ve hem İspanyolca hem de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşabilen birine ihtiyaımız var."

"Ama o sadece bir yönetici."

"Evet, ama ne kadar süre için? Büyüme ve ilerleme hakkında en çok sizin bilginiz olmalı. Rezervasyon temsilcimiz ayrılırsa ne olacak? Vera onun yerini alır. Bu haliyle onun yerini alamaz. Kabul et, bu iş için biçilmiş kaftan değil. Ne bileyim, bir müzik mağazasında CD satıyor olması lazım."

"Onlar artık yok," diyorum gıcırdayan dişlerimin arasından.

Kollarını apraz bir şekilde kavuşturuyor. "Biliyorum o senin ... senin için her neyse, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Dahası, bu iş onu ilgilendirmiyor. Bu sadece bir iş. Bunu kariyer yapmayacak ve biz de yapmayacağız. şimdiden yardım etmeye başlayan biri var. AB'nin bir parçası, evrak işi ya da yasallık yok, hkmetle uğraşmak yok ve akıcı bir şekilde İspanyolca konuşabiliyor. Bu herkes için daha iyi bir eşleşme."

Ciğerlerimde hava kalmadı ama "Vera hariç herkes" demeyi başardım.

"zr dilerim Mateo," diyor ve sesi biraz zgn geliyor. Ama yeterince zgn değil.

"O biliyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Ona Pazartesi günü söyleyecektim ve son hafta çalışmasına izin verecektim."

"Bunu yaparsan ona ne olacağının farkında mısın?" diyorum bir elimi saçlarımda gezdirerek. Ofis çok küçük gelmeye başladı. I Vera'nın masanın üzerindeki rujlarına bakıyorum, dudaklarını hayal ediyorum ve içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyorum. Böyle bir şey olamaz.

Sivri kaşları birbirine yaklaşp yukarı kalkıyor. "Tekrar özür dilerim Mateo. Vera'dan hoşlanıyorum. Komik bir kız ve çok tatlı. Ama o benim evime ait değil. burada."

Patrice'e söyleyecek başka bir şeyim yok. Belli ki cüzdanımı gösterip Las Palabras'ın yeni ofis ekipmanları için bağışa ihtiyacı olduğunu ima etsem bile bunu kabul etmeyecekti. Oradan ayrıldım ve tekrar SUV, ne yapmam gerektiğini düşünmek için biraz zaman harcıyorum. Bir şeyler yapmalıyım. Düşünmek zorundayım. Eğer yapmazsam, kaçınılmaz olanı düşüneceğim. Dağılacağım.

Çözümü olmayan bir adam olmaya alışık değilim. Vera'ya aşık olduğumda çözüm belliydi. Isabel'i terk etmek zorundaydım. Kolay değildi ama netti. Şimdi ise hiçbir çözümüm yok ve hiçbir şey net değil.

Vera'nın çalışmasına gerek yok. Ona kolayca bakabilirim. Ancak çalışmak istiyor ve ülkede yasal olarak kalabilmek için çalışması gerekiyor. Burada

Her zaman üniversite seçeneği vardı ama bana yabancı öğrenci ücretlerinin kendisinin ya da ailesinin karşılayabileceğinin ya da vermek isteyeceğinin çok ötesinde olduğunu söylemişti ve iyi bir öğrenci olmasına rağmen herhangi bir yardım almaya hak kazanacak kadar iyi olmadığı konusunda kararlıydı. Kendi ülkesinde Kanada'daki bir okul için bu yardımı veriyorlardı ama burada vermiyorlardı.

Üniversite seçeneğini daha önce de gündeme getirmiş, parasını ödeyebileceğimi söylemişim ama o bunu bir hayalmiş gibi geçiştirdi. Parasını ödememe izin vermedi ve bu konudaki ileri geri konuşmalarımız kavgaya dönüştü.

Şimdi sınır dışı edilme tehlikesi varken onu tekrar ikna edebilir miyim merak ediyorum. Önümüzdeki ay okul yılına katılması için muhtemelen çok geç ama her zaman Ocak dönemi var. Tek sorun o zamana kadar yasa dışı olacak olması.

Belki de büyük bir mesele olmayacaktır. İspanya'da el altından çalışan Somalili, Nijeryalı, Meksikalı, El Salvadorlu binlerce kaçak göçmen var. Yakalanmıyorlar. Vera'nın da yakalanmasına gerek yok. Her şeyi doğru yaparsak, bu işi atlatabiliriz.

Bu düşünceye bir cankurtaran halatı gibi tutunarak hızla eve dönüyorum, bu fikri sağlamlaştırmak için sabırsızlanıyorum.

Geldiğimde Vera evde değildi, bu da endişemi daha da artırıyor. Neyse ki kendime bir viski doldurup huzursuzca kanepeye yerleştiğimde, elinde küçük bir poşetle ön kapıda belirdi.

"Hola," diyor neşeyle. "Yemeğimiz bitmişti ve ben de açlıktan ölüyordum."

Çantayı tezgâhın üzerine bırakıyor ve sonra yanıma gelip bana bir öpücük veriyor. Keyfi yerinde görünüyor. Bunu mahvetmek üzere olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, kocaman gözlerle bana bakarak. "Üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyorum. Ne oldu?"

Dudaklarımdaki viskiyi yalıyorum ve bakışlarını sabit tutarak koltuğa geri oturuyorum. "Geçen gün ne dediğini hatırlıyor musun, her şeyin yoluna gireceğini?"

Yüzü ağarıyor, süten daha solgun bir hal alıyor.

"Peki," diye devam ediyorum, "bunu aklınızda tutun. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Benim zaten bir çözümüm var."

"Mateo. . ."

"Bugün Las Palabras'a gittim. Az önce. İşten sonra." Bana dehşet içinde baktı. "Hayır."

"Evet," dedim. "Evet," dedim. Patrice'le kendim konuşmak, yapabileceğim bir şey olup olmadığını, bir tür anlaşmaya varıp varamayacağımızı anlamak istedim."

"Mateo," diye sızlanıyor. "Tanrım, ne yaptın sen?"

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Artık çok geçti Vera. İspanyolca konuşan İrlandalı kız konusunda haklıydın.

Patrice gitmene izin vermeyi planlıyor. Pazartesi günü sana söyleyecek. Gelecek hafta son haftan olacak."

Ağzı küçük bir O şekli alıyor ve aklıma hemen masasının üzerindeki rujlar geliyor. Bu görüntünün beni neden bu kadar etkilediğini anladım. O rujlar onun küçük bir parçasıydı, ofise ve etrafındaki dünyaya uyum sağlamaya çalışıyor ve başarısız oluyordu.

"Özür dilerim," diyorum ve gerçekten, içtenlikle özür diliyorum. Sanırım hiçbir fikri yok. "Denedim ama ... hiçbirini kabul etmedi. Kafasına koymuş."

"Şey," diyor, doğruluyor, bir eli kalçasında, diğeri ağzında, parmaklarını ağzında gezdiriyor. "Lanet olsun, bir hafta kalacağım. Maaşı da onu da sikeyim. Tüm programın canı cehenneme."

"Bu şekilde tanışmış olsak bile mi?"

"Buluşmamıza izin veriyor ama kalmamıza izin vermiyorsa ne işe yarar?"

"Katılıyorum," diyorum. "Ayrıca, o sırada zaten yetkili değildi. Bu sayılmaz."

Yanımdaki kanepeye oturuyor ve başını omzuma yaslıyor. Tüm ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum ve bunu benim ellerime bıraktığını biliyorum. Onun için bunu halletmeye çok hevesliyim, umarım bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı biliyorumdur.

"Ne halt edeceğim ben?" diye soruyor, sesi artık yorgun.

"Ocak ayına kadar burada kaçak olarak yaşayacaksın. Sonra okula gideceksin."

"Ne?"

"Tek yolu bu. Ama o kadar da zor değil, Vera. Göreceksin."

Ayağa kalkıyor ve bana kuşkuyla bakıyor. "O kadar zor değil mi? Nereden biliyorsunuz? Normalde yasadışı göçmenleri barındırır mısınız?"

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Hepsi sana benzeseydi ben de öyle yapardım." "Bu hiç komik değil."

İçimi çektim. "Hayır, değil. Ama dürüst olmak gerekirse, bu bizim en iyi şansımız. Zaten öyle olması gerekecek. Gidip başka bir iş bulsan ve onları sana sponsor olmaya ikna etsen bile, bu biraz zaman alacak, bu yüzden bu şekilde olması gerekecek. Öyle olmak zorunda."

"Peki şu okul meselesi hakkında ne diyordun?"

"Astronomi diploman. Buradaki üniversitelerde bitirmemeniz için hiçbir neden yok."

"Evet, var. Ona para deniyor. Bende o yok." "Ama benim var."

"Mateo, bunu konuşmuştuk. Benim için ödeme yapmanı istemiyorum."

"Fark etmez," diyorum. "Ya öyle yapacaksın ya da ortaya çıkma korkusuyla yaşamaya devam edeceksin ya da gideceksin. Burada fazla seçeneğimiz yok, Vera. Yok. Keşke olsaydı. Keşke bu daha kolay olsaydı."

Birkaç kez dudağını çiğnedikten sonra gözlerini yere diyor. "Ortak hukuk. En az altı aydır birlikte yaşıyoruz. Bunun üzerinden bir şey yapabilir miyiz? Kanada'da bu yasal olarak bağlayıcı bir şey."

"Kanada'da insanların biriyle birlikte oldukları için uzun süreli vize ya da izin alabildiklerinden şüpheliyim. Aksi takdirde denizaşırı aşklarda pek trajedi yaşanmazdı, değil mi?"

"Trajedi mi?" diye soruyor.

"Diyelim ki tüm yollar arasından seçtiğimiz yol en kolayı değil." "Hadi canım, Sherlock."

Ona baktım. "Sherlock Holmes?"

Bana alaycı ama yorgun bir gülümseme verdi. "Başka bir ifade." "Tabii ki." Ellerimi birbirine kenetliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

o." Bir süre düşündükten sonra şöyle der: "Lütfen takdir etmediğimi düşünmeyin.

Cevap olarak sadece homurdanıyorum.

"Bu sadece çok para. Çok para. Bir kişi için on beş bin avro.

yıl. Böyle bir suçluluğu asla üzerimde taşıyamam."

"Zaten üzerinde çok fazla suçluluk duygusu taşıyorsun," diyorum ona, gözlerim hâlâ kapalı. "Hak ettiğimden fazlasını değil."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona sertçe baktım. "Vera. Kes şunu. Mutluluktan başka bir şey hak etmiyorsun. O aptal kafandan bunun borçlu olduğun bir şey. Öyle değil. Sen hiç yanlış bir şey yapmadın. Asla evli olan sen değildin."

Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "Ben bir yuva yıkıcıyım," diyor sessizce. "Ben kötü adamım."

"Hayır," diyorum, sesim sert çıkıyor. Sözcüklerimi mızraklıyorum. "Ben kötü adamım. Bu asla değişmeyecek. Ama sen, sen başka bir şeysin. Sen saf, harika, sıcak, tatlı ve-"

"Bir fahişe."

"Vera," diyorum, içimdeki öfke ve hayal kırıklığı yıldırım hızıyla yükseliyor.

Elini tuttum. "Sakın kendine öyle demeye cüret etme. Sen yuva yıkan biri değilsin. Fahişe değilsin. Kovulmayı hak etmiyorsun. Ayrılmayı hak etmiyorsun. Beni bile hak etmiyorsun, ama şimdi buradayım ve bizi bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Sadece bana izin verirsen iyi olabiliriz. Lütfen Estrella, bırak deneyeyim. Bu senin için olduğu kadar benim için de önemli." Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

Bana dikkatle bakıyor, belki benim yüz ifademle eşleşmeye çalışıyor, belki de gerçeği arıyor. "Yapmayacaksın."

"O zaman ben deneyeyim."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam."

Sırıtmaya başladım. Birdenbire hiçbir şey imkânsız görünmüyor.

"Pazartesi günü Las Palabras'a gideceksin ve onları buna pişman ederek çıkacaksın. Rujlarını, her şeyini al. Asla arkana bakma. Bir yıldız gibi başını dik tut. Sonra okul eşyalarına bakmaya başlayacağız, tam da ihtiyacımız olan şeylere."

Kıpırdanıyor. "Burada yasadışı olarak kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

"Vera. Seni götürmek için cesedimi çiğnemeleri gerekecek," diyorum. "Ayrıca, her zaman bir uzaylıyı barındırmak istemişimdir. Gerçi ben gençken, tabii ki gerçek bir uzaylıydı. Bilirsiniz, E.T. gibi, değil mi?"

"Bu çok demode," diyor.

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Ben yaşlı bir adamım."

Yüzü düşer ve hızla gözlerini kaçırır. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum."

Serin parmak uçlarını yanaklarımdaki, çenemdeki kirli sakalların üzerinde gezdiriyor, sanki beni ilk kez hissediyormuş gibi. "Sen yaşlı değilsin. Sen mükemmelsin. Daha da ötesi, benim için mükemmelsin. Seni şu anki halinden başka bir şekilde isteyemezdim, istemezdim."

"Yaşlı bir adam mı?"

Sabırsızlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Güzel bir adam."

Sanırım bununla yaşayabilirim.

Altıncı Bölüm

Ertesi Çarşamba öğleden sonra, Warren'ın ailevi bir acil durum için İngiltere'ye geri dönmesi gerektiğinden geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım. Çarşamba günü Chloe Ann'in olduğu gün olması ve Pedro'nun şimdiye kadar erken ayrılmama izin vermesine rağmen - sonuçta sadece bir gözlemciyim - bu normalde büyük bir sorun olmazdı.

-Bugün gelmiyor. Isabel'i arayıp gelemeyeceğimi söylemek geliyor içimden ama Isabel'in bunu bana karşı kullanabileceği fikrine kapılıyorum. Benim güvenilirmez ve iyi bir baba olmadığımı düşünebilir, her ne kadar bunun tam tersi olmak için elimden geleni yapsam da.

Yine de Vera bana endişelenmememi, kendisinin halledeceğini söyleyene kadar bu konuyu düşündüm. Chloe Ann'in Çarşamba sabahları bir tür yaz günü kampı var, böylece Isabel tüm gün izinli olabiliyor ve Vera birçok kez öğlen onu almak için benimle bu kampa geldi.

Hatta bir ya da iki kez oraya gitti, bu yüzden Madrid'in sıkışık trafiğinde ve değişken sürücülerinde SUV'u kullanması konusunda endişem yok.

Nihayet akşam altı sularında eve vardığımda, apartmanda beklediğimden farklı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Chloe Ann televizyonun önünde oturmuş, iri, buğulu gözlerle televizyona bakıyor. Vera balkonda bira içiyor.

İtiraf etmeliyim ki, ilk düşüncem iyi bir düşünce değildi. Vera'nın bir bebek bakıcısı, çocuğumu televizyonun karşısına oturtup içki içmesini sağlayacak biri olmaması gerekiyordu. Chloe Ann ile birlikte kaliteli zaman geçirmeleri gerekiyor. Bu benim için önemli, ikisinden de daha önemli.

"Merhaba hayatım," diyorum Chloe Ann'in yanına çömelirken. Gözlerim Vera'nın beni fark ettiğini gördüğüm pencereye kayıyor. Kızımı başından öpüyorum. "Nasılsın?"

Bana tatlı bir gülümseme veriyor ve sonra iğrenç bir çizgi filmin oynadığı televizyona bakıyor. Artık eskisi gibi yapmıyorlar.

"Peki, baba," diyor.

Başımı salladım ve onun yanında yere oturdum. "İyi misin?" Kollarımı dizlerime dayayıp onunla televizyon arasına bakarak soruyorum. "Vera neden dışarıda?"

"Bilmiyorum," diyor biraz omuz silkerek.

"Bugün kamp nasıldı?" diye soruyorum.

"Peki baba," diyor ve bir an televizyonun ruhunu çaldığını düşünüyorum ama sonra bana bakıyor ve daha içten gülümsüyor. "Hayvanat bahçesi taklidi yapmalıyız."

"Bahse girerim sen bir pandaydın."

"Denedim," diyor suratını asarak. "Ama bu hayvanat bahçesinde buna izin verilmediğini söylediler. Ben bir keçiydim. Eğlenceliydi."

"Bu harika, sevgilim," diyorum ona ve ayağa kalkıyorum. Birkaç dakika ona, sırtından aşağı dökülen açık kahverengi saçlarına, Isabel'in bu sabah onun için yaptığı bir zamanlar düzgün olan örgülerin şimdi dağınık ve pürüzlü olmasına bakıyorum, sonra balkona doğru ilerliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sürgülü kapıdan geçerken Vera'ya soruyorum.

Bana bakmıyor; dikkati sokağın karşısındaki apartmanda, ama yutkunuyor, çenesi gergin. "Sorun yok."

"İyi olmadığı sürece," diyorum karşısındaki koltuğa oturarak. "O zaman tıpkı Chloe Ann gibi konuşursun."

Vera gözlerini benimkilere çeviriyor ve gözleri endişe dolu. O da bitkin görünüyor, yüzü solgun.

"Ne oldu?" Chloe Ann'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için gözlerim oturma odasında gezinirken soruyorum.

"Pek çok şey," diyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Kötü bir gün geçirdim."

"Chloe Ann iyi mi?"

Başını sallıyor. "Evet. O iyi. Sanırım kavga ediyorduk." Kaşlarını kaldırıyorum. "Kavga mı?"

"Fiziksel olarak değil."

"Şey, hayır, ama sen neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes veriyor ve omuzları öne doğru çöküyor. "Her şey onu kucağıma aldığımda başladı. Diğerleriyle birlikte duruyordum. Bilirsiniz, diğer ebeveynler. Erken geldim, o yüzden bitmesini bekliyordum. Çocukların hepsi bir çember oluşturmuş konuşuyorlardı, biz de öylece duruyorduk. Herkes birbirini tanıyordu. Ama bir kız yanıma geldi ve İspanyolca konuşmaya başladı.

Ve gerçekten anlamadım. Yani özünü anladım ama ona İspanyolca'yı çok iyi konuşmadığımı, öğrenmekte olduğumu söyledim. Neden orada olduğumu sordu. Ne de olsa İngilizce konuşuyordu. Chloe'yi almak için orada olduğumu söyledim.

Ann." Derin bir nefes alıyor ve nedense bu hikayenin nereye gittiğini bildiğim için kalbim şimdiden acıyor.

"Ve kız diyor ki, oh, ilginç, ve benim gibi İspanyolca bilmeyen birinin neden çocuğumu bu kampa getirdiğini anlamaya çalıştığını biliyorum, ben de diyorum ki

O benim çocuğum değil. Ve o zaman bile iyiydi çünkü kız başını salladı, anladı falan. Ama sonra her şeyi dinleyen o kaltak Balenciaga çantası, Louboutin ayakkabıları ve bronzlaşmış yoga vücuduyla yanıma geldi ve kızla hızlı hızlı İspanyolca konuşmaya başladı, o da bana beyaz bir pislikmişim gibi baktı."

"Özür dilerim," derken buluyorum kendimi ama Vera devam ediyor.

"Ve sanırım bu iyi olurdu, yani bu kadının ne söylediğini sadece hayal edebiliyorum, ama en azından aptalı oynayıp yüzümü kurtarabilirim. Yüzümde donmuş bir gülümsemeyle orada duruyordum, sonra çocuklar dağıldı ve Chloe Ann geldi, tam o sırada kadın hala iğrenç saçmalıklarını kusuyordu. Belki kafasından geçer diye düşündüm ama geçmedi çünkü daha sonra arabadaydık ve Chloe Ann bana dönüp 'neden annemmiş gibi davranıyorsun' ya da 'sen benim annem değilsin' gibi bir şey söyledi ve ..."

Vera'nın gözünden bir damla yaş kaçtı ve ben

Fırçayla uzaklaştırmaya çalıştım ama beni tutmak için elini kaldırdı. "Chloe'ye annesi olmadığımı ama onun arkadaşı ve babasının arkadaşı olduğumu söylemeye çalıştım. Ama benim İspanyolcamı anladığından emin değilim. Sonra ağlamaya başladı, babasını ve annesini istediğini ve benden nefret ettiğini söyledi."

"Oh, Vera. Estrella," diyorum

ona. "Ama hepsi bu değil."

"Bu değil mi? Nasıl daha fazlası olabilir?"

"Her şey için o kadar kötü hissediyordum ki eve dönerken bir dondurmacıda durdum ve Chloe Ann'e ne isterse alabileceğini söyledim. Bu onun ağlamasını durdurmadı ama yine de benimle dükkana geldi ve ona naneli çikolata parçacıklı dondurma aldım, sonra da ..." Gözlerini silmek için duraklar. "Sonra

Tam çıkıyorduk ki, bu herif ortaya çıktı ve fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Chloe Ann daha fazla ağlamaya başladı ve ben de adamı parmakladım, adama gitmesi için bağıırıyordum."

"Güzel," diyorum ona, elimi çıplak dizine koyup sıkarak. "Bunu yaptığına sevindim."

"Evet, ama şimdi bu gazetelere çıkacak."

Omuz silkiyorum, anlamı yokmuş gibi davranıyorum. Vera'nın suçluluk kompleksine katkıda bulunmak istemiyorum. "Belki, belki de değil. Ama bu onların

seni takip ediyordu?"

"Bilmiyorum," diyor güçsüzce. "Senin arabandı, belki ne arayacaklarını biliyorlardır."

"Fotoğrafçı size hiçbir şey söylemedi mi?"

Kadın başını sallıyor. "Hayır, sadece fotoğrafı çekti. Ben bağırmaya başlayınca, istediğim gibi siktirip gitti. Ama yine de Chloe Ann'in travma geçirdiğini düşünüyorum."

"O iyi, Vera. İçeride çizgi film izliyor. Bana bugün kampta keçi olması gerektiğini söyledi. Kafasındaki tek şey bu."

"Benden nefret ediyor," diye yenilgiyle tükürüyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum Vera'nın güzel yüzünü ellerimin arasına alarak. "Senden nefret etmiyor. O benim kızım ve sen de benim sevgilimsin.

İkinizin arasında sadece aşk var. O sadece genç, hepsi bu. O iyi. Benim endişelenmem gereken günlük kamptaki kadınlar. Onlarla konuşacağım, merak etmeyin."

Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Mateo, lütfen," diyor acı içinde. "Başka bir sorunu çözmeye çalışma. Bırak öyle kalsınlar. Bırak o sürtükler ne istiyorlarsa söylesinler."

"Onların istediklerini söylemekle kızımın önünde söylemek arasında fark var. Chloe Ann'in senin ve benim hakkımda yalanlarla beslenmesine izin vermeyeceğim. Bu ne ona, ne bize, hatta ne de Isabel'e haksızlık olur." Onu bıraktım ve ayağa kalktım. "Şimdi içeri gel ve bu akşam yemek siparişi verelim. Chloe Ann'e ne isterse sipariş edebileceğini söyleyebilirsin."

Vera emin görünmüyor ama kollarından tutup ayağa kaldırıyorum. "Burada saklanmayı bırak ve içeri gir. Chloe Ann iyi, göreceksin."

Bir an için Vera'nın sonsuza kadar dışarıda kamp kuracağını düşünüyorum ama sonra saçlarını geriye tarıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve yanımdan geçip daireye giriyor. Küçük kızımı etkilemeye çalışırken böyle davranıyor olması kalbimde tuhaf şeyler uyandırıyor. Tüm gençliğine ve güvensizliğine rağmen Vera'nın harika bir şefkatli ve iyi bir eş olacağını düşünmeden edemiyorum.

Bir gün şefkatli bir anne.

Chloe Ann Vera'ya yeniden ısınırken ve hepimiz pizza ve çizgi filmle dolu bir geceye hazırlanırken, bu düşünce giderek artıyor, artıyor ve artıyor, ta ki düşünebildiğim tek şey bu olana kadar.

Ancak şimdilik, öncelikle halledilmesi gereken başka şeyler var.

Perşembe ve Cuma günleri boyunca Vera ve ben dedikodu dergilerinden en son haberleri aramak için tetikteyiz. Söylemesek de, onun da Chloe Ann ile fotoğrafının bir yerlerde çıkacağına benim kadar inandığını biliyorum.

Cuma günü öğleden sonra bir derginin web sitesinde görüldüğünde neredeyse rahatlıyorum. Arayış sona erdi. İşte orada, her şeyin kanlı gerçeği.

Neyse ki bunu ofisimde değil de evde Vera ile birlikteyken buluyorum. Pedro bu yüzden aklını kaçırmış olabilir çünkü derginin söyledikleri Atlético'nun imajı için iyi değil, özellikle de benim için.

Bu sadece bir resim ama bu resim binlerce yarım gerçeği anlatıyor: Chloe Ann gözyaşları içinde, elini sıkıca tutan Vera'dan uzaklaşmaya çalışıyor, diğer elini de bulanıklaştırılmamış orta parmağına doğru uzatmış. Vera'nın yüzü kızgın, kaşları çatık, dudakları alaycı. Bir an için her zamanki gibi pin-up elbiseleri içinde değil de kapri pantolon ve muhafazakar bir atlet içinde olduğu için şükrediyorum, yoksa basının bu konuda söyleyecek korkunç bir şeyi olurdu. Onu almaya gittiğinde nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu.

Makale, kızımın yuva yıkan Kanadalı kız Vera ile ne kadar mutsuz olduğundan ve boşanmanın ebeveynlerden çok daha fazlasını nasıl etkilediğinden bahsediyor. Her zamanki gibi, bir sürü ünlem işareti ve Bu dergilerdeki çöplerin çoğuna eşlik eden abartılı ve cesur ifadeler.

Orada oturmuş Macbook'umda buna bakarken, Vera dehşete düşmüş ve omzumun üzerinden okurken, o kadar çok öfke hissediyorum ki içinde ölebileceğimi hissediyorum. Şöyle bir baktım. Makaleyi yazan adamın adını -aynı zamanda fotoğrafçı olan Carlos Cruz, sanırım kefalli olan- öğrendiğimde hemen onu nasıl avlayacağımı ve öldüresiye döveceğimi planlıyorum.

Vera bir kez daha özür diliyor ve ben bir kez daha bunun onun hatası olmadığına onu ikna etmek zorunda kalıyorum. O doğru şeyi yaptı -en tatlı şeyi- ve paparazziler onu kötü bir zamanda yakaladı, ki bu onlar için her zaman en iyi zamandır. Ona bunun geçeceğini, daha önce görmediğimiz bir şey söylemediğini söylüyorum.

Ben de hepsine inanıyorum,
gerçekten. Ve sonra bir telefon
aldım.
Isabel'den.

Elimde duran telefonun ekranına bakıyorum ve biliyorum ki Neden aradığını biliyor. Aynı şeyi o da görmüş. Ya arıyordu, kendi buldu ya da biri ona haber verdi ama gördü. Bilgisayarı Vera'nın kucağına bırakıp kalkıyorum. Telefonu kulağıma götürürken elim hafifçe titriyor.

"Alo?" Cevap veriyorum.

Dişlerin arasından hava emildiğini duyuyorum.

"Mateo," diyor Isabel, sesi buz ve kardan oyulmuş. "Konuşmamız gerek."

Boğazımı temizliyorum. "Konuşuyoruz."

"Hayır," diyor ve o zaman kendini ne kadar kötü dizginlediğini fark ediyorum. Sesinde tüm o çeliğin altında bir tını var. Kendini kaybetmek üzere. "Sen buraya gel. Sonra konuşuruz."

Bana bakmakta olan Vera'ya bakıyorum, sanki biliyormuş gibi şaşırmış. Isabel'in ne hakkında konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmanın bir yararı olup olmadığını merak ediyorum, ama bunun bir anlamı olmadığına karar veriyorum. Nasıl olsa her şey ortaya çıkacak.

"Pekâlâ," diyorum. "Ne zaman?"

Pazartesi mi?" "Tamam. Şimdi."

Ben ölü bir adamım. Isabel makaleyi gördüyse kendinden geçmiş olmalı. Kimse eski karısından korktuğunu itiraf etmek istemez ama ben

korkuyorum. "Tamam," dedim. "Şimdi gidiyorum."

"O serseriye evde bırak," diye emrediyor ve ben bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor.

Yutkunuyorum ve Vera'ya temkinli bir gülümseme göndermeden önce bir süre telefona bakıyorum. "Isabel. Sanırım biliyor. Gitmem gerekiyor."

Vera itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sadece başını sallıyor, bilgisayarı dalgınca kavrarken parmak eklemleri geriliyor. "Tamam," diyor kısık bir sesle. "Özür dilerim."

"Vera, dur," diyorum elimi kaldırarak. "Daha fazla şey duymak istemiyorum.

senden özür dilerim." İçimi çektim. "Neden internetten daha önce denemediğimiz bir restoran aramıyorsun? Döndüğümde dışarıda yemek yeriz, sarhoş oluruz, seks yaparız. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Yemek, alkol ve seks en sevdiği üç şeydir ama bu öneri yüzüne bir gülümseme bile getirmez, sadece omuzlarını silkmekle yetinir. Gerçekten acı çekiyor. Kalıp onu teselli etmek istiyorum ama bu daha sonra olacak ve o noktada beni teselli edenin o olabileceğini hissediyorum.

Isabel ve Chloe Ann'e olan yolculuğumuz olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Cuma akşamı trafiği bugün daha da kızışmış gibi görünüyor, hatta iki kişinin tıkanmış arabalarının yanında yumruk yumruğa kavga ettiklerini görüyorum. Sıcak herkesi etkiliyor ve SUV'deki klima tam güçte olmasına rağmen, aniden patlarsa ne olacağını hayal ediyorum. Muhtemelen ben de arabadan atlar ve çatıya çıkıp yumruklarımı göğsüme vurarak dünyaya meydan okumaya başlardım.

Bu ay tam bir çılgınlıktı.

Sonunda eve -eski evime- ulaştığımda kendimi kötü kurulmuş bir saat gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Küçük ön bahçe parçası her zamanki gibi tertemiz; burada küçük bir çocuğun yaşadığını asla tahmin edemezsiniz. Bu tamamen Isabel'e ait elbette.

Kapıyı çalmak yerine zili çalıyorum. Eskiden elimi kolumu sallayarak içeri girerken ikisini birden yapmak bile garip geliyor. Burası yedi yıl boyunca benim evimdi. Şimdi bir yabancınnın evi.

Isabel kapıyı açtığında, kaynayan bir öfkenin resmidir. Kısa sarı saçlarını yandan ayırmış ve yıllarca yoga ve pilates yaptığını gösteren sade bir elbise giymiş olsa da

Omuzları kaskatı, yüzü kıpkırmızı ve gözleri jilet gibi keskin, kan almaya hazır. Ağzını açtığında dilinin de aynı olacağından eminim.

"Isabel," diyorum içtenlikle, ama ben de gülümsemiyorum.

"Geç kaldın," diye öfkeleniyor.

Saatime baktım ve omuz silktim. "Trafik. Zamanlandığının farkında değildim."

Gözleri kısıldı. "Bir şeylerin farkında olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Ve böylece çift anlamlı cümlelere doğru yol almaya başladık bile.

Bununla yüzleşme zamanı geldi.

"Beni neden buraya çağırdın, Isabel?"

Hâlâ limon ve ahşap cilasası kokan antreye adımımı atıyorum ve o da kapıyı arkamdan çarpıyor. "Neden burada olduğunu çok iyi biliyorsun."

Ve sonra, her biri bana bir silah gibi ateşlenen, şimdiye kadar duyduğum en ilginç grafik hakaretler ve küfürlerden oluşan bir telaş patlak verdi. Her zamanki gibi cildimden sızıyorlar. Neredeyse etkileniyordum.

Bana taktığı isimler, "kötü baba" gibi genel ifadeler ve

"orta yaş krizi" ve "kızımızı tehlikeye atmak", ama Vera'nın adını bu işe karıştırana kadar canıma tak etti.

"Bunu o istemedi ki," diye karşılık veriyorum ona, öfkemi kontrol etmeye çalışarak. "Chloe Ann'i dondurma almaya götürüyordu sadece."

"Kızımın laktoz intoleransı var!" diye bağıyor, dehşete düşmüş bir halde. Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır, değil."

"Evet, öyle! Dondurmanın içinde ne kadar şeker olduğunu biliyor musun? Liseye gitmeden önce şeker hastalığına yakalanan şişman bir kızım olmayacak."

Kaşlarımı göklere kaldırıyorum. "Isabel, ciddi. O bir çocuk, çocuklar dondurma yer ve laktoz intoleransı yok ve hiç olmadı. Onu sürekli peynirle besliyorsun. Buna mı yoksa resme mi daha çok üzülüyorsun?"

Bana doğru bir adım atıyor, tırnaklarını çıkarıyor ve her zamanki tokadını atıp atmayacağından emin değilim. Yerimde duruyorum ve başka tarafa bakmıyorum. "Beni yeniden aptal durumuna düşürüyorsun. Biliyorsun, herkes Geçen hafta Vera'dan bahsediyordu, kulüpteki o çocukla dans etmesinden ve ben mutluydum. Gerçekten mutluydum çünkü seni bir kez olsun aptal durumuna düşürüyordu. Ama sonra başka fotoğraflar çıktı, ikiniz yemeğe çıkmıştınız, yürüyüşe çıkmıştınız, sonra kızımın o sefil küçük sürtükle fotoğrafları çıktı ve dergiler ne zaman boşanmamızdan bahsetse, ne zaman şişman bir yabancı sürtüğün genç dudaklarını sikine dolamak için beni bir kenara attığını hatırlatsalar-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Ona bağıyorum, sert bir adım atıyorum, böylece tam yüzüne geliyorum, onun üzerinde duruyorum. "Lanet çeneni kapat ve iğrenç yoksa bu iş gerçekten çirkinleşecek."

Geri adım atmıyor. "Zaten çirkin!" Ellerini tavana doğru kaldırıyor. "Kızımı bu pisliğe bulaştırdınız!"

"O benim de kızım!" Kükreyerek karşılık verdim. "Sence bu beni rahatsız etmiyor mu?" Bana küçümseyen bir bakış attı. "Bence sen her seferinde Tanrı'ya şükrediyorsun."

Aptal gibi görünmek zorunda bırakıldım. Sanırım son zamanlarda ona çok teşekkür ediyorsun."

Yüzümü ellerime gömerek arkamı dönüyorum ve çaresiz bir inilti çıkarıyorum. "Isabel, lütfen. Sadece beni dinle. Bunların hiçbirini bilerek yapılmadı, sadece talihsizlikti. Atlético'ya geri dönmenin dikkatleri tekrar üzerime çekeceğini biliyorsun ama hepsi geçecek."

"Bunca zamandır," diyor usulca. Ses tonundaki değişiklik sarsıcı oldu ve ona bakmak zorunda kaldım. "Bunca zaman kendin için bir şeyler yapabiliirdin."

ve sen yapmadın. Sen beni terk edene kadar. Şu ana kadar da."

Kaşlarımı çatıyorum, şaşırıyorum. "Isabel. Yakın zamana kadar bir restoranım vardı, son derece başarılı bir restorandı ve beni buna sen ittin. Bunun kendimle bir şeyler yapmak sayılacağından oldukça eminim."

Bana dikkatle bakıyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Ve biliyorum. Ama Vera'yla tanışmamın bana yanlış bir hayat yaşadığımı fark ettirdiğini nasıl açıklayabilirim? Isabel'e bir şey ifade etmez ve sadece yangına körükle gider.

"Chloe Ann nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Üst katta."

"Ne? O üst kattayken beni buraya kavga için mi çağırdın?" Boğazım düğümleniyor ve merdivenden yukarısını görebilmek için boynumu eğiyorum. Neyse ki Chloe Ann orada değildi. "Ne cüretle onun buna maruz kalmasına izin verirsin? Zaten yeterince şey yaşamadı mı sence?"

Omuz silkiyor ve manikürlü tırnaklarını ince dudaklarına vuruyor. "Şey, ben

Eminim şimdiye kadar alışmıştır. Bu, tüm ulusa aptal yerine konmakla kıyaslanamaz bile. Tanrım, Mateo. Ne tür bir kızla görüşüyorsun, Huh? Küçük kızımı böyle ağlatıyorsun."

Ellerim kıvrılıyor ve açılıyor. "Küçük kızlar her zaman ağlar. Vera'nın yaptığı bir şey değildi."

"Babasını ondan çalmak dışında. Yaptığı şey buydu."

"Anlamıyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Ve buna sevindim. Eğer seni ve motivasyonlarını anlayabilseydim, bu bir yılanın beynine sahip olduğum anlamına gelirdi."

"İstemediğine emin misin?"

"Kendine dikkat et, Mateo. Ciddiyim." Bana odaklanışından, tıpkı olmadığını söylediği sürüngen gibi, ciddi olduğunu anlıyorum. "Senin için bir şeyleri değiştirmemi isteme, çünkü değiştireceğim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Sivri uçlu ayakkabılarına bakıyor. "Hayır, değilim. Ve Chloe Ann'i senden almak isteseydim sana karşı gerçekten iyi bir dava açmam gerektiğini biliyorum. Haklarınızı adil bir şekilde kazandınız, değil mi?" Kafasını kaldırdı ve ona ödediğim paradan bahsettiğini anladık. "Ama bir daha böyle bir şey görürsem, başkalarının harekete geçmeyeceğine söz veremem."

"Eylem mi? Sen neden bahsediyorsun? Diğer insanlardan mı?"

Tek kaşını kaldırıyor ve dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme beliriyor. Ne demek istediğini biliyorum, en azından insanlar kısmını. Onun ailesini. Bir zamanlar İspanyol kraliyet soyuyla bağları olan mavi kanlılar, sahip olabileceğiniz en gösterişli, en acımasız kayınvalideler. "Kızımı gazetelerden uzak tut yeter. Ve kendini de bu işin dışında tut. Eğer ben ya da ailem bir kez daha çamura batacak olursak, işler artık o kadar kolay olmayacak. Tüm bunlardan kolayca sıyrıldığını biliyorsun, değil mi?"

Gerginliğimi azaltmak için çenemi ileri geri oynatıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Isabel'i itip geçiyorum ve gidiyorum. Ama arabaya bindiğimde kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve elimde olmadan arkamı dönüyorum. Chloe Ann ikinci katın penceresinde, peluş panda ayısını kucaklamış, kocaman gözlerle bana bakıyor.

Kalbim paramparça oluyor. Ona el sallamak için elimi kaldırıyorum ama o sadece arkasını dönüp pencereden uzaklaşıyor ve karanlığın içinde kayboluyor.

odanın karanlığı. Yıkılmamak, kendimi kaybetmemek için her şeyimi veriyorum. Arabaya biniyorum ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmak, kalbimi yavaşlatmak, içimdeki sıkıcı acıyı dindirmek için birkaç dakikamı ayırıyorum. Isabel haklıydı. Kolay kurtulmuştum. Şu anki acının ve ardından geleceğini bildiğim acının yanında önceki her şey kolay görünüyor.

Yedinci Bölüm

Kendi evimde bir mahkum gibi hissetmeye başladım. Ben pek umursamıyorum ama Vera kafesteki bir hayvan gibi huzursuz görünüyor. Isabel'den döndüğümde, tekrar fotoğraf çekirme riskine girmemeye ve akşam için içeride kalmaya karar veriyoruz. Yağlı Çin yemekleri sipariş ediyoruz ve ön dolaptaki derme çatma mahzenimden iki şişe pahalı şarabı bitiriyoruz ama Vera'nın dışarı çıkıp kendini kaybetmek için can attığını biliyorum. O da benim gibi biraz sarhoş ve kendimizi özgür hissetsek de bu duygunun geçici olduğunu biliyorum.

Bu bir yara bandı ama haklı bir yara bandı. Şimdilik yaraları görmezden gelmeliyiz.

Telefon çaldığında saat geç olmuştu ve arayan yine Isabel'di. Vera'ya yorgun bir bakış atarak iç geçiriyorum ve o da başını sallayarak tuvalete doğru yöneliyor.

Bir bardak şarap. Beni yalnız bırakmasına gerek yok, ama eski karımın potansiyel olarak aşağılık sözlerini duymaması beni daha iyi hissettiriyor.

Neyse ki Isabel kısa kesiyor. Bana Chloe Ann'i hafta sonu ailesini görmeye götüreceğini ve onu göremeyeceğimi söyledi. Normalde buna itiraz ederdim ama geçiştirdim. Bunun yeni bir modelin başlangıcı olabileceği beni endişelendiriyor, ama şu anda gerçekten dayanacak bir ayağım olduğunu hissetmiyorum. Şarap da herhangi bir tartışmayı kazanmama yardımcı olmaz.

"Cehennemde hor görülen bir kadın kadar öfke yoktur."

Telefonu cebime geri koyarken sandalyemde dönüyorum ve bana doğru yürüyen Vera'ya meraklı bir bakış atıyorum. Yine bilmediğim bir İngilizce deyiş. "Korkarım anlamıyorum."

Bana yumuşak ama yorgun bir gülümseme veriyor ve kolçağın üzerine oturuyor. Hemen kolumu beline doluyorum ve onu kucağıma çekiyorum, çakırkeyif bir kıkırdamayla dinleniyor, saçları yüzündeki muzip gülümsemeyi gizliyor.

"Açıkla," diyorum. "Yoksa seni öpücüklerle cezalandırırım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ardından penisle cezalandırma mı?"

Omuz silkiyorum, şakacı davranmasına seviniyorum. "Bu ayarlanabilir. Şimdi söyle bana, Estrella'm."

İç çekiyor ve dudaklarını boynuma gömüyor. İçimden kaçan küçük iniltiye ya da kışının altında oluşan sertliğime engel olamıyorum. Sadece fiziksel olana boyun eğmek, tüm bu zihinsel ıstırapı ortadan kaldırmak çok iyi hissettirecekti. Gözlerimi kapatıyorum ve onu kucağıma alma dürtüsüyle savaşıyorum.

Onu yatak odasına götürmek, onu güvende ve doygun hissettirmenin bildiğim tek diğer yolu, böyle bir zamanda nasıl kaçacağımı bildiğim tek yol.

"Cehennemde hor görülen bir kadın kadar öfke yoktur," diyor boğazıma karşı, "bu bir sözdür. Nereden geldiğini bilmiyorum ama hiçbir şey kızgın bir sürtükten daha korkunç olamaz demek." Duraksıyor, nefesini içine çekiyor ve yanlış bir şey söylediğinden korktuğunu anlıyorum. "Özür dilerim," diye hızla ekliyor ve vücudunun parmaklarımin altında gerildiğini hissediyorum. "Isabel'in bir sürtük olduğunu kastetmedim."

Bugünlerde sözleri konusunda hala çok ürkek, sanki varlığının her yönünü ikinci kez tahmin ediyor. Elimle başının arkasını kavıyorum ve saçlarının yumuşaklığının üzerimde gezinmesine izin veriyorum. "Yapmadığını biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve tam bir sürtük gibi davranıyor." Ve bu büyük bir yetersizlik.

"Yine de onu suçlayabilir misin?" diye soruyor, sesi yükseliyor ve benden uzaklaştığında gözleri ıslak. Bu kalbimi kırıyor. Kalbimin kırılmasından yoruldum ve bunun yakın zamanda değişmeyeceğini biliyorum. Her gün üzerimizde başka bir yük var ve başka bir çatlak beliriyor.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Onu suçlayamam." Üzerimize bir pelerin gibi ağır bir sessizlik çöküyor.

Sonunda boğazını temizliyor. "Uzun bir süre canı yanacak," diyor. "Kızgın olacak. Bu bir yere gitmiyor. Artık her şeyin geride kaldığını, hayatına devam edeceğini sanıyordum. Boşanalı bir yıl oldu, bir yıl sonra hala bu kadar kızgınsa ..."

"Atlético'ya döndüğüm için kızgın," diyorum ona. "Paparazziler yüzünden, yine peşimize düştükleri için kızgın. Kızgın çünkü aptal gibi gösterildiğini düşünüyor. Eğer başımı öne eğmemiş olsaydım, bunu yapıyor olmazdı."

"Ama hayatını korku içinde yaşayamazsın Mateo," diyor bana.

Ona gülümsüyorum ve güneşte batmış saçlarını yüzünden çekiyorum. "Ve sen de yapamazsın."

Vücuduma geri yerleşiyor; batıyor, uyuyor, kaynaşiyor. O ikinci bir deri. O benim ayrılmaya dayanamadığım bir parçam. Ayrılmak zorunda kalmamak için dua ediyorum. Başımıza ne gelirse gelsin hayatta kalabilmemiz için dua ediyorum.

Ve bunun geldiğini hissedebiliyorum, bu gerginlik, bu fırtına her geçen gün artıyor. Planımın işe yaramayacağından, ortaya çıkacağından, iş bulamayacağından, okula giremeyeceğinden çok korkuyorum. Yıldızların en parlaklarını benden almalarından çok korkuyorum.

Onu kollarıma alıyorum ve tüm yastıksız kıvrımlarına rağmen bir tüyden daha ağır değil. Onu koridordan yatak odasına götürdüm ve yatağa attım. Sokaktan gelen koyu sarı ışıklar altında parlıyordu. Çok geçmeden ikimiz de çırılçıplaktık ve ben onun üzerine tırmanıyor, kollarını başının üzerinde tutuyor ve vücudunu en güzel, en çökmekte olan şarap gibi içiyordum.

Tüm bunlar bitene kadar onu yiyip bitireceğim.

Geriye kalan tek şey biz olana kadar onu tüketeyeceğim. Onu içine itiyorum ve açlığımın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Açlığımın bizi daha iyi bir yere götürmesine izin verdim. Sıcak, yavaş ve geçici. Geçici.

Ertesi sabah uyandığımızda, birbirimizin kollarına dolanmışken, pencerelerden güneş parlarken, sanki sadece birbirimize sahipmişiz ve geriye kalan tek şey buymuş gibi hissediyoruz.

Belki de hep böyleydi.

Kendimi işime veriyorum. Stadyuma erken geliyorum ve geç çıkıyorum ama bu, fotoğrafçıların cesaretini kırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bazen sırf beni görebilmek için yol kenarında bekliyorlar. Anlayamıyorum, neden arabaya binerken çekilmiş bir fotoğrafım bile onlar için bir şey ifade ediyor ve bir süre sonra denemeyi bırakıyorum.

Vera da okul için tüm evrakları doldurmakla ve ortalıkta görünmemekle meşgul. Claudia birkaç kez aradı ya da uğradı ve onlar oturma odasında içip dans ederek eğlenirken, ben de kendimi çocuğuna ceza vermiş bir ebeveyn gibi hissetmeye başladım. İspanyolca dersinden bile vazgeçti ve onun yerine ben ona ders veriyorum. Vera'nın dışarı çıkmasından her ne kadar hoşlanmasam da, kendini serbest bırakması ve eğlenmesi gerektiğini fark ediyorum. Dikkatini dağıtacak bolca seks olsa bile, eve kapatılamayacak kadar özgür bir ruha sahip.

Çarşamba sabahı olduğunda, Chloe Ann'i gündüz kampından alıyorum. Vera bu kez itiraz etmeden evde kalıyor ve ben de aklımda bir planla oraya gidiyorum. Kamptaki annelerle konuşup onları yola getirmek istediğimi söylerken şaka yapıyordum.

Kampın düzenlendiği okul binasına girdiğimde hemen düşmanca gözlerle karşılaşıyorum. Her bir kadın aynı ifadeyle bana bakıyor: büzülmüş dudaklar, kalkık tek bir kaş, seçici bir bakış.

Chloe Ann bana doğru koşuyor.

"Baba!" diye haykırıyor, kollarını bacağıma doluyor. "Gelmişsin."

"Şanslı şey," diye fısıldıyor korkunç koyu dudak kalemi olan bir kadın diğerine. "O puta tarafından tekrar travmatize edilmesine gerek yok."

Kadına sertçe baktım. "Affedersiniz?" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

Kadın korkmuş görünmüyor. Tebeşirle çizilmiş gibi görünen sahte bir gülümseme yapıyor. "Nasılsın Mateo? Geçen hafta seni özledik. En azından kızın öyle görünüyordu."

"Baba," diye haykırıyor Chloe Ann, pantolonumu çekiştirerek. "Gidebilir miyiz, lütfen?"

Başının üstüne nazik bir el koyuyorum. "Bir dakika hayatım," dedikten sonra dikkatimi tekrar kadına yönelttim. "Biliyorsun, ben ve eminim ki buradaki tüm ebeveynler, çocukların önünde böyle kelimeler kullanmazsan çok memnun oluruz. çocuklar."

Kreş öğretmeni Bayan Caro, oyuncakları bir kutuya yerleştirirken başını kaldırıp bakıyor. Endişeli görünen tek kadın o. Diğer tüm kadınlar hala gözlerinde nefretle bana bakıyorlar. Bu bakışın hep orada olduğunu, sadece hiç fark etmediğimi şimdi anlıyorum. Tabii ki kendilerinden birine kazık atan adamdan nefret ediyorlar ve tabii ki fahişe olarak gördükleri Vera'dan, yani diğer kadından nefret ediyorlar.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor dudak kalemi kadın kibirli bir şekilde. "Kızınızın yanında kötü sözler söyleyen biri varsa o da ben değilim. Belki de gidip ergen kız arkadaşınıza ne söylediğini sormalısınız. Belki de ağzının sabunla yıkanması gerekiyordur."

Kadın kıkırdama krizine giriyor, tüm çocuklar habersizken arkadaşına yaslanıyor. Herkesin içinde ergen gibi davrananın kendisi olduğu gerçeğinden de habersizdir.

Onun seviyesine inemem. Ona bir tepki vermeyeceğim.

Dik duruyorum ve Chloe Ann'in elini tutup onu uzaklaştırıyorum. Kadın arkamdan sesleniyor, "Isabel'e selamlarımı ilet. Onu özlediğimizi söyle."

Nefesimi tutuyorum ama devam ediyorum. Otoparktayız, neredeyse arabaya varmak üzereyiz, o sırada tekir kafalı fotoğrafçı bir anda ortaya çıkıyor ve ampulleri yanıp sönerken fotoğraf çekmeye başlıyor.

Hemen Chloe Ann'in önüne geçip onu ışıklardan, objektiflerden koruyorum ve arkamdan korkuyla inlediğini duyabiliyorum.

"Çekil gözümün önünden," diye alay ediyorum fotoğrafçıya, kolumu önüme uzatarak. Bir dizi küfür savurmaktan başka bir şey istemiyorum ama az önce söylediklerimi düşünürsek, bu beni ikiye bölüyor.

Yine de bu durum her şeyden çok bunu gerektiriyor.

"Kızınız istismara mı uğruyor, Bay Casalles?"

Soru beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki ağzım açık kalıyor ve bir flaş beni tekrar kör edene kadar sadece göz kırpabiliyorum.

"Pardon?" Küfür etmemek için çok fazla.

"Kızınız," diye devam ediyor adam. Tık, tık, tık. "Onu son gördüğümde ağlıyordu, sıkıntılıydı. Kız arkadaşın onu taciz mi ediyor?"

"Ne oluyor lan?" Bağırdım, yumruğumu kaldırdım ve Chloe Ann ağladı. Onu çabucak yakaladım, arabanın kilidini açtım, içine yerleştirdim ve kapıyı kapattım, renkli camlar onu olay yerinden koruyordu.

Bir saldırganla karşı karşıyaymışım gibi dönüp ona bakıyorum. "Şimdi, lütfen, sen neden bahsediyorsun? Kimse kimseyi taciz etmiyor. Kız arkadaşım kızımı kamptan aldı. Dondurma yediler. Kızım küçük kızların yaptığı gibi bir şeye üzülmüş ve sen, pislik, bunun lanet olası fotoğrafı çekmek için harika bir zaman olduğuna karar verdin. Burada birini taciz eden biri varsa, o da sensin. Her gün beni takip ediyorsun. Gittiğim her yerde beni, kız arkadaşımı, kızımı terörize ediyorsun. İğrençsin." Elimi kapı koluna koymak için arkamı döndüm. "Ve eğer yüzünü bir daha görürsem, kafanı koparacağım."

Fotoğrafçı bir an için çekim yapmayı bırakıyor ve bu duraklama dönüp ona bakmam için yeterli oluyor. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Casalles?" diye soruyor. "Sanırım tehdit ediyorsunuz. Bay Casalles bir başka orta yaş krizinin eşiğinde dururken yerel gazeteciyi tehdit ediyor. Neden işleri benim için kolaylaştırıp Mevcut modelinizi hangi kedi ile değiştireceksiniz?"

Düşünmüyorum. Zar zor hissediyorum. Sadece yumruğu atıyorum.

Kamerayı atlatmayı başardım ve burnunun ortasına vurdum. Ben kaleye sokmakta her zaman iyidir. Acı içinde bağırıyor ve kamerası yere düşüyor. Daha önce hiçbir şeyin bu kadar tatmin edici hissettirdiğini sanmıyorum, ama bu his Chloe Ann'in arabadan ağlama sesini duyana kadar sadece bir an sürüyor.

Bu sefer gerçekten batırdım. Arkamdan gelen sesleri duyabiliyorum ve gündüz kampındaki annelerden bazıları her şeyi görmüş. Umarım onlar da vurulmalarına neden olan her şeyi görmüşlerdir, ama onların kindarlıklarını bildiğim için muhtemelen bir şey fark etmeyecektir.

Ve paniğe kapıldım. Fotoğrafçı burnunu tutarak ve küfrederek paramparça olmuş fotoğraf makinesini toplamak için eğilirken, ben arabaya bindim ve

hızlıca motoru çalıştırdım. Park yerinden geri geri çıkıyorum - Chloe Ann arka koltukta burnunu çekiyor - ve yola koyuluyorum.

Olayı geride bıraktım ama beni terk etmeyeceğini biliyorum.

Eve döndüğümde Vera kısa bir yürüyüş için dışarı çıktığına dair bir not bırakmıştı. Chloe Ann sakinleşti ve ben de ona babasının neden böyle bir şey yaptığını açıklamaya çalışıyorum. Bu çok zor çünkü kızıma aşılacak istediğim şey, hayatın karşısına çıkardığı şeyleri fiziksel ya da fiziksel olmayan yollarla göğüsleyebilme becerisi. soğukkanlılığını kaybediyor. Sırf seni incittiği için birini incitmenin normal olduğuna inanmasını istemiyorum.

Sanırım ona ulaştım; küçük başını sallayarak ve küçük ellerine bakarak anlıyor gibi görünüyor.

Vera geri döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlar. Neyse ki Chloe Ann artık gülümsüyor ve ona karşı herhangi bir kızgınlık beslemiyor gibi görünüyor.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum Vera'ya ve sesimin ne kadar garip çıktığını fark ediyorum.

Yüzü buruşuyor ve elimi tutup beni kanepeye doğru götürüyor.

"Anlat bana," diye yalvarıyor, oturuyor ve beni yanına çekiyor.

Chloe Ann'in bir boyama kitabıyla meşgul olduğunu ve zaten İngilizce anlamadığını bildiğimden, en başından, günlük kampa varıştan ve o korkunç kadınlarla uğraşmak zorunda kalmaktan, Chloe Anne arkada ağlarken suç mahallinden uzaklaşmaya kadar her şeyi anlatmaya başlıyorum.

Yüzümü ellerimin arasına alıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi dünyadan saklamaya çalışıyorum. Vera elini yavaşça sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Her şey yoluna girecek" demiyor çünkü nasıl olur da her şey yoluna girebilir ki? Nasıl olabilir ki? Her şey daha önce de kötüydü ve ben son çiviye de çaktım. Öfkelenmeye hakkım olup olmaması önemli değil, ama bu fotoğrafçıyı ve onun nasıl bir parazit olduğunu biliyorum ve bunu sineye çekmeyecektir.

"Suç duyurusunda bulunacak," diye mırıldanıyorum

ellerime doğru. Sürtünmesi duraklıyor. "Öyle mi dedi?"

"Biliyorum işte."

Ve haklıydım. Ertesi sabah polis departmanından bir telefon alıyorum ve bir avukat tutmamı çünkü Bay Carlos Cruz'un beni saldırıdan suçlamak istediğini söylüyorlar. Her şeyi yoluna koymak için işten izin alıyorum; isteyeceğim son şey Pedro'nun bunu öğrenmesi ve bunu gizli tutmak için elimden geleni yapmam gerekiyor.

Kolay olmayacağını biliyordum. Geçtiğimiz yıl çok fazla görüştüğüm avukatım bana bu işin mahkemeye gitmeme ihtimalinin yüksek olduğunu, aksi takdirde büyük meblağlarla halledilebileceğini söyledi. Görünüşe göre insanlara ödeme yapmakta iyiyim. Ama bu işin gazetelere yansımayaacağı konusunda pek iyimser değil, en azından bu süre zarfında.

Chloe Ann'i annesinin evine bıraktığımda, ona her şeyi hemen orada anlatmak istiyorum. Böylece annesine gittiğinde okuyor. Ama nedense kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. İçimde belli belirsiz parlayan küçük bir umut var, belki de Bay Cruz bu olaydan o kadar utanır ya da mahcup olur ki magazin basınında hiç yer almaz.

Daha sonra bir şeyler söylemem gerektiğini fark ettim. Fotoğrafçı konuşmasa bile, Chloe Ann'in Isabel'e bir şey söyleme ihtimali var. ona kalışını soruyor. Perşembe gününün geri kalanını sinir harbiyle geçirdiğimi söylemek hafif kalır.

Şimdi Cuma. Saat sabahın onu ve ben yine masamdayım, takımı daha iyi anlamak için bilgisayarımda eski maçları ve galibiyet gollerini izliyorum. Zar zor konsantre olabiliyorum. Hemen hemen hiçbir işe yaramıyorum. Parmak eklemlerim acıyor ama bahse girerim yüzü daha çok acıyordur.

Kapım çalındı. Pedro'yu görmek için koltuğumda döndüm. camın diğer tarafında, açmam için bana işaret ediyor. Kilitli olmadığı için neden içeri girmediğini bilmiyorum, ama o gün boyunca küçük güç mücadelelerine girerler.

Yavaşça sandalyeden kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Buyurun efendim?" Merakla ona bakarak açarken soruyorum. Her zamanki gibi görünüyor -sertleşmiş gözlerle gevşek bir gülümseme- bu yüzden bunun ne hakkında olduğunu okuyamıyorum.

"Mateo." Adımın benim olduğundan emin değilmiş gibi söylüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diyorum ona. "Mide böceği."

Kaşlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırdı. "Güzel. Daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Dinle... içeri girebilir miyim?"

Boğazımdaki tuğlayı yutmamaya çalışıyorum. "Elbette," diyorum ona, kenara çekilerek.

Kollarını kavuşturur ve ofiste etrafına bakınır. "Warren nerede?"

"Diego'yla birlikte," diyorum ona. "Alt katta."

"Güzel," diyor tekrar. "Mateo," diyor ve sonra sanki nefesini tutuyormuş gibi duraklıyor. En kötüsünü bekliyorum. O zaten biliyor. Kovulduğumu.

"Sanırım Diego'nun yerine geçmeden önce seni Warren'ın pozisyonuna alabiliriz. Bunu Ekim ayında yapmayı düşünüyoruz. Bu senin için uygun mu? Sen?"

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Pardon?"

Sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi gri kaşları birbirine çatılıyor. "Hazır olduğunu düşünüyoruz. En azından ben öyle düşünüyorum. Warren'dan şimdi kurtulmak daha iyi."

"Ama efendim, Warren'ın bana yardımcı koç olarak kalacağını sanıyordum?"

Temkinli bir şekilde gülümsüyor. "Ah, Mateo. Ne kadar naif düşünceler. Warren artık hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor. Tavanı ondan aldınız. Başka bir takımda olması daha iyi. Bulmakta zorlanmayacaktır, tercihen İngiltere'de."

Bugünlerde tüm İngilizce konuşanlar kovuluyor gibi görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, sadece kişisel olarak Atlético'nun yardımcı antrenörü olmaya hazır olduğumu düşünmüyorum. Henüz sezonun ilk resmi maçına bile çıkmadık, o da önümüzdeki hafta başlıyor.

"Lig tüm hızıyla devam ederken neden Ekim ayına kadar bekliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Takımın gerçek faaliyetlerini görmek için sana biraz zaman veriyor."

"Peki onun pozisyonu için kimi işe alıyorsunuz?"

Bir omuz silkme daha ve kapıya doğru dönüyor. "Göreceğiz." Sesinin tonuna bakılırsa, bu onun için fıçındaki balığı vurmak gibi bir şey.

Kapıyı arkasından kapatarak gidiyor ve bir anda duvarlar üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum. Warren'ın rolüne bu kadar çabuk geçtiğim için sevinmem gerekirken, bunalmış olmaktan başka bir şey hissetmek zor, özellikle de

Hiçbir şeyle başa çıkamadığım ve özel hayatımın bir daha toparlanamayacağım bir patlamanın eşiğinde olduğu zamanlar.

Ve tam bir yangının eşiğinden ortasına geldim. Öğleden sonra üçte, Diego, Warren ve Pedro genellikle Cuma günleri yaptıkları gibi erkenden ayrıldıktan sonra Vera'dan bir mesaj aldım.

Gördünüz mü?

Konuşmadım ve neden bahsettiğini sormama da gerek yok.

Derin bir nefes alıyorum ve Diez Minutos sitesinin yer imli sayfasına tıklarken titreyen ellerimi sabitlemeye çalışıyorum.

Vera bana yine mesaj atıyor ama telefona bakamıyorum. Gözlerim ekrana yapıştı. Korktuğum kadar kötü. Belki daha fazla, belki daha az, ve Bir şekilde bunun olacağını bilmek, bunun daha az sürpriz gibi görünmesini sağlamıyor.

Bu kez sitenin ön sayfasında ve belki de bu yüzden ensemdeki gerçek tüylerin diken diken olmasına, göğsümün beton ve bataklıkla dolmasına neden oluyor.

Geleceğin Atlético Teknik Direktörü ve Eski Futbol Yıldızı Fotoğrafçıya Saldırdı.

Üç fotoğraf var. Biri Chloe ile yürürken, onu onun objektifinden korumaya çalışırken. Diğer dudaklarımdan tükürükler saçarak ona bağırırken çekilmiş. Sonuncusu ise Carlos'un morarmış gözü ve burnuyla çekilmiş bir fotoğrafı. Korkunç görünmüyor, ama acı dolu ifadesiyle buna kesinlikle katkıda bulunuyor.

Makale gerçeği resmetmiyor. Bir yalanı resmediyor. Onu gördüğümü ve geçmişte yaptığım yanlışların intikamını almak için sinirlendiğimi söylüyor. Görünüşe göre ona tamamen sebepsiz yere vurmuşum, kamerasını kırmışım ve sonra da hızla oradan uzaklaşmışım.

suç mahalli. Bu son kısım elbette doğru, ancak sözlerindeki saf saçmalık miktarı inanılmaz.

Daha da kötüsü, dudak kalemi olan kadınla, o olgunlaşmamış puta ile röportaj yaptı. Adının Maria Francisco olduğu ortaya çıktı, daha az bilinen bir partiden yerel bir politikacının karısı. Chloe Ann'i almaya geldiğimde "kötü haber" olduğumu anladığını ve görünürde hiçbir neden yokken onu ve günlük kamptaki diğer kadınları kızdırmaya başladığını söyledi.

Bu olaya hiç şaşırmadığını ve sadece fotoğrafçıyı benim gazabımdan korumak için bir şeyler yapabilmeyi dilediğini belirtti. "Rastgele" attığım yumruğa tanık olmuş ve sonra yardım etmek için koşmuş. O olay yerine vardığında ben çoktan gitmiştim.

Makale, fotoğrafçının suç duyurusunda bulunmayı düşündüğünü söyleyerek devam ediyor ve ancak o zaman makaleyi kendisinin yazmadığını fark ediyorum. Sanırım bu şekilde daha inandırıcı olacağını düşünmüş.

Sandalyeme geri oturduğumda, oda daha parlak görünüyor, floresan ışıkları daha yüksek sesle vızıldıyor. İçimdeki her şey boğazıma yapışmış gibi. Sanki nefes almıyorum, kanım akıyor, kalbim atmıyor. Öfkem o kadar çığ ve korkunç ki beni oracıkta öldürmeye çalışıyor gibi hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkelenmediğimi, hiç bu kadar umutsuz hissettiğimi hatırlamıyorum.

Sonsuza kadar böyle oturuyorum. Sonsuz gibi geliyor, sonsuz gibi görünüyor ve sonunda hareket etmeyi başardığımda, sadece otuz dakika geçtiğini görünce şok oluyorum. Sonunda telefonuma bakıyorum ve hepsi Vera'dan gelen cevapsız aramalar ve on panik mesajı görüyorum.

Söyleyecek bir şey yok, gerçekten. Ben de ona eve gittiğimi ve yakında görüşeceğimizi mesajla bildirdim.

Daireye girdiğimde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Vera ağlıyordu ve uçamayan bir kuş gibi çırpınıyordu. Benim için korkuyor, kendisi için korkuyor. Benim hapse gireceğimi, yapayalnız kalacağını, beni bir daha göremeyeceğini mırıldanıyor. Dün avukatla işlerin daha düzgün görünmesinin bir önemi yok gibi.

Birden sanki buradaki hayatının ne kadar kırılgan olduğunu anlıyor ve gözlerimin önünde kendini kaybediyor.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum ama ağzımdan çıkanların yarısına inanmadığım zaman bu çok zor oluyor. Ama hissetmesem bile güçlü olmak zorundayım. Dik durup bizi bu durumdan kurtaracak, onu suyun üzerinde tutacak kişi ben olmalıyım, bu yükselen, azgın dalgada.

Bunun nasıl olduğundan emin değilim - belki de oturma odasında birlikte oturup parlak, sıcak güneş ışığına bakarak içtiğimiz viski bardaklarıdır dışarıda mavi ve siyah kaybolana kadar, ama bir şekilde günü atlatıyoruz.

Tam da ona yatağa gidip ne olduğuna bakmamız gerektiğini söyleyecekken Yarın geliyor, tam da kolay kurtulduğumuzu düşündüğüm anda telefonum çalıyor.

İkimiz de donup kaldık. Bakmadan bile bir şekilde kim olduğunu biliyoruz. Çağrı ekranında Isabel'e bakıyorum ve Vera sadece benim duruşumdan bile anlıyor. Elini omzuma koyuyor, beni omzumdan usulca öpüyor ve yatağa gidiyor.

Isabel çok öfkeli. Bu yeni bir şey değil, ama öfkesinin o kadar çok seviyesi var ki, çocukken oynadığım Zelda oyunu gibi. Bir kez kilidini açtığınızda, gelmeye devam ediyorlar.

Zar zor dinliyorum. Düşündüğüm her şey oldu ve gerçekte, bu adamın bizim ve kızımız için bir tehdit olduğu gerçeğiyle hiç ilgilenmiyor. O sadece imajını, aptal yerine konulmayı, diğer ebeveynlere nasıl görüldüğünü önemsiyor. Belki de bir parçasının benim böyle şiddet eylemine karışmış olmamdan mutlu olduğunu düşünüyorum çünkü bu onun için Dünyaya boşanmanın iyi bir şey olduğunu göstermek istiyor. Bu ona biraz kontrol sağlıyor. Ama gerçek şu ki, gururu her şeyden daha yüksek sesle konuşuyor ve en başta benimle evlendiği için utanıyor.

Telefonu kapattığımda nerede durduğumdan ya da ne olacağından emin değilim. Yatağa gidip Vera'nın yanına kıvrılıyorum. İkimiz de uzun süre uyuyamadık.

Ama uyku sonunda beni altına çektiğinde, bunu öyle bir şiddetle yapıyor ki, son puslu düşüncem asla uyanamayacağım korkusu oluyor.

Ama ertesi sabah bunu yaptığında, bunun korkudan ziyade umutsuz bir özlem olduğundan emin değilim.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Hafta sonu bir bulanıklık içinde geçti. Bir kez daha, Chlo e Ann'in beni görmeye gelememesinin bir nedeni var ve bu kez bunu sorgulamaktan çekinmiyorum. Ama Isabel'in direnişi ve bahaneleriyle karşılaşıyorum. Anlaşılan bana uzun zaman önce ChloeAnn'i yaz bitmeden bir su parkına götürmek istediğini söylemişti ve bu sıcakta onu serinlemek için bir araya gelmekten mahrum etmek barbarlıktı.

Bundan hoşlanmıyorum. Aslında, her parçamla nefret ediyorum. Bunun çok yavaş bir yok oluş sürecinin başlangıcı olduğunu hissediyorum. Ama itirazlarım dikkate alınmıyor ve hafta sonunu Vera'yla birlikte sıcak, pus ve alkolün etkisiyle atlatmaya çalışarak geçiriyorum.

Evden çıkmaya korkuyoruz, bu yüzden çıkmıyoruz. Yine hapisane zamanı ama bu sefer gerçekten daha iyisi için olduğunu biliyorum. Bay Cruz'un dışarıda olacağını, beni bekleyeceğini, başka bir girişim için bekleyeceğini ve diğer muhabirlerin de katılacağını biliyorum. Bu büyük bir hikaye, El País'in Pazar baskısına girecek kadar büyük.

İşte kızgın yüzüm, işte suçlamalar... Buna alışkın olduğumu sanırsınız ama değilim. İspanya'nın ana gazetesine yıllar önce Atlético'ya geri döndüğümde çıkmıştım. Bir oyuncu olarak değil de kendim olarak tekrar yer almak Bu büyük bir mesele. Ülkenin dört bir yanındaki herkesin Ailemden akrabalarım, kız kardeşime, Bon gibi ahmaklara, Isabel'in eski dostlarına ve Las Palabras'a birlikte gittiğim insanlara kadar- Bunu okuyorlar ve başlarını sallıyorlar, bana ne olduğunu, nerede yanlış yaptığımı merak ediyorlar. Karımı terk ediyorum, daha genç bir kız arkadaş ediniyorum, Atlético'yu reddediyorum, bir fotoğrafçıyı yumrukluyorum. Her zaman bir adım ileri, iki adım geri. Ver ve al. Kozmosun dengesi.

En kötüsü de Pazartesi sabahı işe gitmek için evimden çıkmam gerektiğini fark ettiğimde oluyor ve işe gittiğimde de tüketim bilincine sahip Pedro'nun gazabıyla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Otoparka kadar kazasız belasız geldim ama arabamı sokağa çektiğimde gazetecilerin toplandığını görüyorum. Bazıları kameralarını göstererek bana doğru koşmaya başlıyor ve gaza basıp sürerken kimseye çarpmadığımdan emin olmak için soğukkanlılığımı korumam çok zaman alıyor. Bu çılgın, tepetaklak olmuş dünyamızda daha önemli şeyler olduğunu düşünürsünüz ama görünüşe göre bugün öyle değil. Bugün her şey

paylaşma şansı bulamayanlara sataşmakla ilgili değil.

Kolay hedefler.

Stadyuma gittiğimde herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Onlara gülümseyemiyorum bile, sadece yanlış anlaşılan neşeli bir adam gibi davranamıyorum. Kendimmişim gibi bile davranamıyorum. Yere bakıyorum, ayaklarım kanat uçlarımda, ifadem kapalı ve nötr. Herhangi bir parçamı görmelerini istemiyorum.

Ofisim boş değil. Warren masasının başında duruyor ve duvara bir şeyler asıyor. Artık o kadar genç olamaz, ama sarı traşı, iri gözleri ve kıvrak bacaklarıyla yirmili yaşlarda biri gibi görünebilir. Ben içeri girdiğimde bana doğru dönüyor, hem endişeli hem de son derece takıntılı görünüyor.

"Aferin," diyor ve bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, tamamen gerçek olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Ne?" Yerime oturup sandalyemi ona bakacak şekilde çevirirken İngilizce soruyorum.

"O lanet olası heriften nefret ediyorum," diyor. "Sebastian'la kavgaya tutuştuğum zamanı hatırlamıyor musun?"

Real Madrid mi? Arsenal'de miydim? O serseri her şeyin fotoğrafını çekti."

"Carlos Cruz mu?" Şimdi Warren'ın Real Madrid'in sol açık oyuncularından biriyle kavga ettiği zamanı hatırlayarak soruyorum. Bu uzun zaman önceydi, ama futbol kavgalarının çoğu aklımda kalmıştı, çünkü her zaman neyin başlattığını ya da kimin kışkırttığını bilirdiniz.

Başını sallıyor. "Evet. Zenci kulübünün dışındaki fotoğrafları çeken oydu. Her neyse, sadece söylüyorum, o bir pislik ve onun suratını yumrukladığın için mutluyum. Özellikle de sen, Mateo."

"Neden özellikle ben?"

"Çünkü senin biraz delirmeni bekliyordum, eğer söylememde sakınca yoksa."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

Heyecanla başını sallar. "Eski dostum, ben de senin yerindeydim. Tam olarak değil, ama yakın. Eski eşimden ayrıldım.

Çok daha genç biri için değil, çok daha iyi biri için. Benim hayatım uzun zamandır darmadağındı, Sheila'nınki de öyle.

e. Tek karım. Birlikte olacağız, biliyorsun, tüm o pisliklerin düşündüklerine rağmen."

"Anlıyorum."

"Sadece bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylüyorum. Birine haksızlık etmek zordur ve ona haksızlık eden kişi olmak da zordur. Ama bir saniye bile pişman değilim. Sheila da öyle. Onsuz bir hayat düşünemiyorum, bu yüzden yaşadığımız tüm saçmalıklara değişiyor. Aslına bakarsan," diyerek altın rengi

"Sanırım kendimize -ve dünyaya- bununla başa çıkabileceğimizi kanıtlamak için tüm bu saçmalıkları yaşamamız gerekiyordu.

birbirleri için yaratılmışlardı. Zaman ilerledi, her zaman olduğu gibi, ve er ya da geç

insanlar unuttu. Evlendikten sonra, eski eşim sonunda başka birini buldu ve yeniden evlendi. Ailem bunun ciddi olduğunu anladı. Çok uzun sürdü ama işte gördünüz. Buna değdi."

Şu anda Warren konusunda kendimi kesinlikle suçlu hissediyorum. Gitmesine izin vermenin benim kararım olduğundan değil - hepsi Pedro'nun kararıydı - ama yakında gitme ihtimali yüksek ve ondan gerçekten hoşlanmaya daha yeni başlıyorum.

Bana çarpık dişlerini gizleyen çarpık bir gülümseme veriyor. "Sana bir tavsiye verebilirim... aslında tavsiye sayılmaz çünkü pek bir şey bilmiyorum. Ama sen ve Vera her neyseniz, öyle mi? Her neye sahipsen, ona tutun. Bunu zaten bildiğini biliyorum, sadece sana bakarak bile söyleyebilirim, ama demek istediğim, uzun bir süre birbirinizin sonsuzluğu olacaksınız. Fırtınadaki tek sandal ya da hangi antolojide -pardon, benzetmede- varsa. Ama bu sadece sen ve o olacaksınız çünkü diğer herkes anlamıyormuş gibi davranacak." Eğildi ve bana göz kırptı. "İşte vurucu. Anlıyorlar. Ama anlamak istemiyorlar. Anlamak, korktukları gibi, olmaktır. Ve kendilerinden ziyade başkalarının bu yükü kaldırmasını tercih ederler. Onlar güvende kalır. Vahşi kalırsın. Ama sonunda, mutlu ve Özgürsün, çünkü yapman gerektiğini bildiğin şeyi yaptın. Sadece ona tutun ve bir süreliğine sadece ikiniz olsanız bile, eğer olması gerekiyorsa, ikinizin gerçekten ihtiyacınız olan tek şey olduğunu bilin."

Masasına oturmadan önce duraksıyor. "Seks iyi olduğu sürece sorun yok. Eğer değilse, o zaman hiçbir şeyin size yardımcı olabileceğini sanmıyorum."

Neredeyse ona seksin iyiden de öte olduğuna dair güvence veriyorum ama yine de bildiği izlenimine kapılıyorum.

Warren'dan etkilendim ve onun içgörüsü beni biraz iyimser hissettiriyor. Birbirimizi bırakmadığımız sürece, birlikte çalışabildiğimiz sürece, dünyanın geri kalanı bir gün bize yetişmeyi vaat ettiği sürece, belki de dünya sadece Vera ve benden ibaret olsa da sorun yok.

Yine de Pedro'dan bir telefon aldığım anda iyimserliğim beni terk ediyor.

Benimle ofisinde buluşmak istiyor. Hemen.

Warren bana iyi şanslar dilediğinde kalkıp gitmek üzereydim.

Komik olan şu ki, daha önce söylediği her şeyde olduğu gibi bunda da ciddi. Pedro'nun şimdi benim için aklında ne olduğundan emin değilim, ama gerçek şu ki Warren'ın potansiyel kariyerini elinden aldım ve şu anki işini de elinden alıyor olabilirim, yine de adam kin tutmuyor gibi görünüyor. Patronumu görmek için koridorlarda ilerlerken bu gerçek bana biraz olsun cesaret veriyor.

Lucite masasında bekliyor, ofisi bembeyaz steril. Bu kez puro yok, sadece kuru bir sigara gibi içine çekebileceği uzun ve sert yüzü var.

Keşkeler ya da tahminler yok. İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz.

"Mateo," diyor ama karşısındaki koltuğu işaret ederken söylediği tek şey bu. Bir an için beni oracıkta kovmasını diliyorum, böylece tüm bu uzun süreci yaşamak zorunda kalmayacağım. Ama yine de oturuyorum ve maskemi takıyorum, söyleyeceği her şeye hazırım. Şu anda neredeyse güleceğim çünkü onu gerçek babamdan daha kötü biri haline getiriyorum. İşte şimdi fikirlerini önemseydiğim biri var. Bu adam değil. Pek sayılmaz.

"Sanırım duymuşsunuzdur," diyorum ona.

Gözleri taş gibi soğuk kalsa da alaycı bir gülümsemeyi başarıyor. "Kim yapmadı ki?"

"Gerçek hikâyeyi bilmek istemediğini varsayıyorum," diyorum ona, bir ayağımı dizimin üzerinden geçirerek. Ayakkabılarıma dikkat ediyorum. En güvenli yer onlar gibi görünüyor. Güzel, parlak kahverengi deri. En yüksek fiyat. Restoranı sattığımda bir çeşit hediye idi onlar. Bir restoran işletmecisi olarak hayatımın bu skandalla nasıl başa çıkacağını düşünmeye çalışıyorum. Bence iş için iyi olurdu.

Pedro basitçe, "Gerçek hikâyeyi zaten bildiğime eminim," diyor.

"Gazeteleri dikkatle izliyordum. Bunun olmasına şaşırdığımı söyleyemem. Görünüşe göre yanında biri olmadan sıçamıyorsun. Bazı açılardan senin için üzülüyorum Mateo."

"Ama . . ." Dolduruyorum, çünkü her zaman bir tane vardır.

"Ama" diyor, "senden daha iyisini bekliyorum. Bak, spor salonuna gittiğinde birileri seni takip ediyorsa, akşam yemeğine çıktığında onlar oradaysa ya da Vera ne yaparsa yapsın fotoğrafını çekiyorsa buna engel olamayacağını biliyorum. Kısa bir süreliğine de olsa, onların size olan hayranlığı bitene kadar korunaklı bir hayat yaşayamayacağınızı biliyorum. Ama sizden belli bir seviyede nezaket bekliyorum. Ve her ne kadar bu konuda seni suçlayamasam da.

Bu adama vurarak, takıma daha fazla saygı duyacağını düşünürdüm. Atlético'ya. Ve bana. Çünkü ona vurursan ne olacağını biliyordun, değil mi?"

Zar zor başımı sallıyorum. Müdürün odasındaki çocuk gibi hissediyorum. O zamanlar asabiyetim yüzünden benim de başım belaya girerdi.

"Düşünmüyordum," dedim ona ve doğrusu da buydu. Belirgin bir düşünce eksikliği hatırlıyorum. Her şey hareket ve içgüdüydü. "Hayır, düşünmüyordun." Uzun ve sert bir şekilde iç geçirdi. "Ama benim bir kızım var. İki tane var. Onları korumaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu fotoğrafçının aşağılık bir yaratık olduğunu düşünüyorum ve senin hatalı olduğunu düşünmüyorum. Ama bunu mahkeme dışında hallettiğinizden emin olmalısınız. Duruşma istemiyorum, bunun uzamasını istemiyorum. Bu sezon takıma odaklanılmalı, sana değil. Oyunculardan daha ünlü olamazsınız, bu işler böyle yürür."

"Ben de böyle istiyorum," diyorum ona. "Söz veriyorum. Biz konuşurken düzenlemeler yapılıyor. Bunun gereksiz yere devam etmesini önlemek için pazarlık yapmaya çok istekliyim. Tek umudum Cruz'un al."

"O bir kan emici," diyor. "Yeterince yüksekse alır. O kadar yüksek olmasa bile, ona yüksek görünmesi gerekir. Anlaşma yüzünden acı çekiyormuşsunuz gibi görünmesini sağlayın, ona ne vererseniz alacaktır."

Güzel bir tavsiye daha ve bu korkunç günde henüz öğlen bile olmadı. Pedro'ya meraklı bir bakış atıyorum, bunun gibi kaç olaya karıştığını merak ediyorum. Yüzü bana hiçbir şey söylemiyor, ama hissediyorum ki kelimeler bana bilmem gereken her şeyi verdi.

Vera'nın bu akşam İspanyolca dersi var ve üst üste ikinci haftadır dersi kaçıracğını düşünüyör. Yine de kalacağımızı bildiğim halde Beladan uzak durmak ve içeride kalarak ikimizi de güvende tutmak, bu şekilde devam edemeyeceğini biliyorum.

Günün erken saatlerinde aklıma bir fikir geldi. Eve dönerken, beni takip eden paparazzi arabasından kurtulduktan sonra, şehrin kenarındaki bir parti malzemeleri mağazasına uğradım. Birkaç şey aldım ve sonra doğruca eve geldim.

Dersi saat yedide başlıyor ve ben saat altıda dolaba uzanıp alışveriş çantasını çıkarıyorum. Bara yaslanmış, bir kadeh kırmızı şarabını yudumlarken bir moda dergisini karıştırdığı ve sıkılmış görüldüğü mutfağa götürüyorum.

Çantayı ona doğru salladım. "Bil bakalım bende ne var?"

Dergiyi kapatıyor ve donuk gözlerle bana bakıyor. "Ne?"

Ondan daha çok şey bildiğim için ona sırtıyorum ve içindekilerin bir kısmını tezgâha boşaltıyorum. Sarışın bir tekir peruğu ve uzun siyah bir Cher peruğu parlak teller halinde dökülüyor.

"Rol yapmak mı?" diye soruyor, gözleri daha da parlamaya başlıyor.

"Belki sonra," diyorum ona. "Ama şimdilik İspanyolca dersine gidiyoruz."

Bunu düşünmek için bir dakikasını ayırır. "Bekle, ne?"

Ona uzun siyah olanı fırlatıyorum, o da yakalıyor. "Sen bunu giy, ben bunu giyeyim. Binadan çıkacağız ve seni doğruca sınıfa götüreceğim. Kimse bizim olduğumuzu anlamayacak."

Bana etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatı. "Evet doğru, bilmeyecekler."

"Almayacaklar," diyorum ve çantanın geri kalanını çıkarıyorum. Bir asit yıkama var

kot yelek ve üzerinde "Amsterdam High" yazan büyük siyah bir kapüşonlu sweatshirt. "Bu güzel yelek benim için, bu şık kazak da senin için."

"Şaka yapıyorsun."

"Yakında güleceğim, ama sizi temin ederim ki şu anda şaka yapmıyorum." Kefal ve yeleği alıyorum. "Bana inanmıyor musun?"

Gömleğimi çıkarıyorum, korkunç yeleğimi giyiyorum ve peruğumu takıyorum. Vera'nın yüzüne döndüğümde gülümsüyordu. Acınası bir gülümseme, çünkü aptal gibi görünüyorum, ama gülümseme gülümsemedir ve onunki milyonlar değerinde.

"Vay canına," diyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Siyah peruğa başımı salladım. "Senin olacağın kadar ateşli değil, Estrella'm."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor ama yine de sweatshirt'ü giyiyor ve peruğu kafasına geçiriyor. Düzeltiyor, parlak sahte parçalar yüzüne düşüyor ve bana bakıyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Bu tamamen uygunsuz ama son derece tahrik oldum," diyorum ona yukarıdan aşağıya bakarken. "Birinin arabasından altı paket bira ve bir torba marihuana çaldığı için polis tarafından yakalanan çok kötü bir kıza benziyorsun."

Yüz ifadesi baştan çıkarıcı bir hal alır. "Şey, biliyorsun ki hiçbir şey Uygunsuz bir şekilde tahrik olmak. En azından bana gelince."

Bana doğru geliyor ve kollarını bana ve sert yeleğe doluyor. "Senin klasın var," diyorum ona, kollarını üzerimden çekerek.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Yapabilirim ve yaptım da," diyorum tumbul kışına şaplak atarak.

"Şimdi gel bakalım."

"Cidden bunlarla mı dışarı çıkacağız?"

Başımı salladım. "Çok ciddiym. Sadece birkaç blok boyunca, fotoğrafçılar gözden kaybolana kadar. Gerçi," diyorum, salondaki aynaya dönüp gülünç görüntüme hayranlıkla bakarak, "bu görüntümden çok hoşlanmaya başladım."

Gözlerini devirip çantasını alıyor ve kapüşonunu siyah saçlarının üzerine geçiriyor.

Birkaç dakika sonra ikimizin de yüzünde kocaman güneş gözlükleriyle ön kapıdan çıkıyoruz. Biraz kambur duruyorum, omuzlarımı öne eğiyorum, normalde harika olan duruşumu maskeliyorum ve yüzüme tembel bir gülümseme yapıştırıyorum. Vera da aynısını yapıyor. Normalde olduğumuz gibi görünmüyoruz - kızgın ve meydan okuyan - ama o zaman bile kalbim boğazımda atıyor ve bulunacağımızdan eminim.

İlk başta gözleri ve kameraları üzerimizdeydi ama binaya doğru gelen başka bir çift bizi kurtardı. Onları tanıyorum -İtalyan Gio ve sarışın karısı Sophia- ve kameraların dikkatini dağıtacak kadar klaslar. Uzaklaşıyoruz ve unutuluyoruz.

Yine de, onun ders aldığı binadan birkaç blok öteye gidene kadar kılık değiştirmiyoruz. O içeri girerken, ben dışarıda bekliyorum, işi bitip yanıma gelene kadar yakındaki bir kafede bir fincan kahve içiyorum.

Havanın birkaç derece düşmeye cesaret ettiği bir gecede dışarıda olmak bana haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor. Bu enerjinin Vera'dan da geldiğini hissedebiliyorum.

kaos ve korku. İkimizin de korkacak çok şeyi var, ama el ele yürürken

Sessiz sokaklarda el ele dolaşırken, taşan çantasının içine doldurulmuş kılıklarımızla bile kendimizi anonim ve özgür hissediyoruz. Bu orada burada birkaç tuhaf bakışla karşılaşmadığımız anlamına gelmiyor, karşılaşıyoruz. İnsanlar bizi tanıyor. Ama sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yürümeye devam ediyoruz.

Warren'ın da dediği gibi, birbirimize sahibiz ve ihtiyacımız olan tek şey bu. Kendi küçük evrenimizdeki kendi küçük güneş sistemimizdeki kendi küçük dünyamız.

Bu gece, sonsuzuz.

Bir bara gidiyoruz ve saatlerce orada kalıyoruz. Tapas atıştırıyoruz, soğuk sangria içiyoruz, karanlık kabinimizden insanları izliyoruz, birbirimizle İspanyolca konuşuyoruz. O geliyor.

Eve gitmek neredeyse utanç verici ama ikimiz de gitmemiz gerektiğini biliyoruz. Bu gece başka bir yara bandı oldu, ama umutsuzca ihtiyacımız olan bir yara bandı, yoksa dikiş yerlerimiz yırtılacaktı. Tüm endişeleri şimdilik bir kenara bırakıp ağır çelik bir kutuya kilitlenmek, sadece hayatın ve birbirimizin tadını çıkarmayı düşünmek inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Daireden birkaç dakika sonra tekrar kılık değiştiriyoruz ve bir blok ötede Vera'yı belinden tutup dar, boş bir sokağa çekiyorum. Taş duvara yaslanması için onu döndürüyorum. Onu tutkuyla öpüyorum, sentetik saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Onun gibi hissettirmiyor olabilir ama yumuşak ağzı kesinlikle hissettiriyor.

Bana doğru uzanıyor, bir eli pantolonumun paçasından çekiştiriyor, diğeri boynumda. Bu anda ikimiz de yabancı gibi görünüyoruz ve ikimiz de özgürüz, yine de birbirimizi seçiyoruz.

Bu sokak kirli, duvarlar sıcaktan kayganlaşmış, zemin düzensiz taş ve biz dünyaya maruz kalıyoruz. Ama kılık değiştirmemiz kendimi güvende hissetmemi sağlıyor ve ben de aranan bir adam olma arzusuyla hareket ediyorum.

peşinde olan bir şehrin gözü önünde skandal.

Dudaklarımı boynuna gömüyorum, ısııyorum, öpüyorum, tadına bakıyorum ve o ustalıkla

kemerimi çözüyor ve fermuarımı açıyor. Onu duvara doğru itiyorum, orada tutuyorum, eteği kalçalarına doğru itiliyor. Onu oraya götürüyorum, hızlı ve sert, cesur ve küstah. Onun her santimini hissederek kendimi derinlere sokuyorum ve sıcak, sıkı tutuşu beni öylesine sarıyor ki gözlerim yuvalarından fırlıyor. Dünyaya meşhur parmağımızı gösteriyormuşuz gibi hissediyorum, kendi yolumuzla bizi tutamayacağını, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi kanıtıyoruz.

yolumuza çıkıyor. Bize geldiğinde her zaman seksten daha fazlası oluyor ve bu sefer de bir istisna değil.

İkimiz de boşaldıktan sonra ayağa kalkıyor ve kollarıma düşüyor. Onu sıkıca tutuyorum, soğukkanlılığımı yeniden kazanıyorum ve nerede olduğumuzu ve nereye gitmemiz gerektiğini anlamam bir anımı alıyor.

"Biraz rol yapmak gibisi yok," diye şaka yapıyor benden uzaklaşırken, peruğu yamulmuş.

Gülümsüyorum ama içten içe katılmıyorum. Bu hiç de rol yapma değildi.

Kendimize çeki düzen verip daireye gidiyoruz. Sadece Dışarıda üç fotoğrafçı var - diğerleri vazgeçmiş olmalı - ve aralarında Carlos'u göremiyorum. Göz temasından kaçınıyorum ve tam kapıdan içeri girerken bir flaşın patladığını görüyorum ve birinin "Bay Casalles!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Ama artık çok geç. İçeride güvendeyiz ve ellerinde sadece kafamın arkasının resmi var. Bu, bu kılıkları bir daha kullanamayacağımız anlamına geliyor, ama birlikte geçirdiğimiz tek bir gece için buna değdi.

Dokuzuncu Bölüm

Garipti Fotoğrafımız -ben cahil, Vera da Goth kraliçesi olarak- ertesi gün daha küçük bir magazin gazetesinde gösterildi, ama bunun dışında bildirecek pek bir şey yok. Perşembe günü avukatımdan bir telefon aldım ve ilk defa iyi bir haberdi. Görünüşe göre Bay Cruz mahkeme dışında anlaşmaya çok istekli. Muhtemelen başından beri planı buydu, ancak bu gerçekleşirse bir daha benim ya da ailem hakkında fotoğraf çekmeyeceğine ya da makale yazmayacağına dair söz vermesi gerektiğini açıkça belirttim. Avukatım bunun anlaşmayı bozmayacağını düşünüyor gibi görünüyor ama ben onun iyimserliğini paylaşmaya cesaret edemiyorum. Bu ay beni sert bir adama dönüştürdü.

"Bebeğim," diye mırıldandığını duyuyorum Vera'nın yanımdan. İnliyorum ve yatağımın başucundaki maun saate bakıyorum. Genellikle Cuma sabahları biraz yavaş başlar ama bugün işe erken gitmeyi umuyordum, böylece öğle yemeğinden hemen sonra çıkabilirdim. Vera'yla hafta sonu kuzey kıyısındaki San Sebastian'ı ziyaret etme planlarımız var ve Isabel'i Chloe Ann'i de yanımda götürmemize izin vermesi için ikna edebileceğimi umuyorum. Sanırım Atlantik'in ferahlatıcı dalgaları aşırı yorgun ruhlarımıza bir tonik gibi gelecek, bizi yeniden şarj edecek bir şey olacak. Normalde Barselona'daki apartman dairesinden yararlanırdık ama İkimiz de oraya en son gittiğimizde ne olduğunu biliyoruz.

İspanyolca küfrediyorum ve hızla yataktan kalkıyorum. Vera çarşafın altına uzanmış, karşı konulmaz bir baştan çıkarıcı gibi görünüyor. Birkaç dakika daha kalıp onun tadını çıkaramamam gerçekten üzücü ama her şey küçük şeylerle ilgili fedakârlıklarda bulunur.

Ofise giderken Chloe Ann'i sormak umuduyla Isabel'in telefonunu deniyorum ama sadece sesli mesajını alıyorum. Bunun yerine ona mesaj atıyorum ve sonra köşedeki dükkâna uğrayıp hızlıca bir kahve ve bir avuç dedikodu dergisi alıyorum. Saçma görüldüğünün farkındayım -bir iş adamının bu saçma hikayeleri satın alması- ama bu benim için neredeyse günlük bir ritüel haline geldi.

Arabayla stadyuma gidiyorum ve birkaç dakika içinde orada oluyorum. Cipte oturdum, kahvemi yudumladım ve sonra hızlıca onları inceledim.

Elime aldığım ilk dergide, ilk sayfada gördüklerim kanımı donduruyor.

Başlık cesurca şöyle diyor: Mateo Casalles Hakkındaki Gerçekler.

Carlos Cruz tarafından yazılmadı; onun yerine Caliente adlı daha küçük bir dergideki bir kadın tarafından yazıldı. Hikayeye eşlik edecek yeni bir fotoğraf yok, sadece Atlético'ya gol attıktan sonra tezahürat yaparken çekilmiş bir fotoğrafım var, bir de ben ve

Isabel eski restoranımdan ayrılırken ve Vera ile sokakta öpüşürken çekilmiş bir fotoğraf, muhtemelen bir yıl önce.

Fotoğraflar zaten makalenin odak noktası değil. Odak noktası yalanlar.

Makalenin tamamı, görünüşe göre bana yakın olan ve durumla ilgili tüm gerçeğe sahip olduğunu söyleyen anonim bir kaynakla ilgili.

Ve işin korkutucu, korkunç, rahatsız edici gerçeği şu ki, bir şeyler biliyorlar. Söylediklerinin çoğu düpedüz yalan - Isabel'i daha önce aldattığımı, restoran işinden iflas ettiği için çıktığım gibi - ama bazı gerçekler de var.

En çok zarar veren gerçek bu. Vera hakkındaki gerçek.

Makalede, "anonim" kaynağın Vera'nın "Kanadalı bir mülteci "den başka bir şey olmadığını düşünerek onun hakkında nasıl şüpheye düştüğü ve durumunu nasıl araştırdığı anlatılıyor. Vera'nın ülkede olduğunu öğrenmeyi başardı

Las Palabras aracılığıyla aldığı çalışma izni sayesinde kısa süre önce işten çıkarılmıştı ve yakında ülkeyi terk etmesi gerekiyordu, aksi takdirde sınır dışı edilme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Panik yapmıyorum. Kendimi kaybetmedim. Arabayı stadyumdan uzaklaştırıp doğruca Isabel'in evine gidiyorum. İş umurumda değil. Trafiğe korna çalmıyorum. Sanki tamamen otomatik pilottayım, cevap alabileceğimi bildiğim tek yere doğru gidiyorum.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kaynak yüzünden, Isabel'in kendisi olmasa bile Isabel'le akraba olduğunu bildiğim biri, Vera artık Ocak ayına kadar saklanamaz. Gitmek zorunda kalacak. Tabi eğer bir hafta içinde yeni bir iş ve yeni bir sponsorluk bulursa - ki ev hapsinde olduğumuzdan beri gerçekten aramıyor - gider.

Bu en kötü durum senaryosudur ve gerçektir.

Arabayı evin önüne çekip kapıya koşuyorum. Bu kez kapıyı çalmıyorum ve kilitli olmayan eve daldığımda, sevgili Chloe Ann'i pembe giysiler içinde televizyon izlerken görüyorum.

"Baba!" diye haykırıyor ve bana sarılmak için koşuyor.

"Merhaba sevgilim," diyorum ona ve her zamankinden daha sıkı sarılıyorum. "Benimle oynamaya mı geldin?" diye soruyor.

"Keşke olsaydım," diyorum. "Uzun süre kalamam ve annenle konuşmam gerekiyor. Biraz odana çıkmaya ne dersin?"

"Neden?"

Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Lütfen Chloe Ann," diye yalvarıyorum ki Isabel mutfaktan çıkıyor, ellerini bir bulaşık bezine siliyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor.

"Anne," diyor Chloe Ann, ona bakarak.

Isabel tereddüt eder ve sonra başını sallar. "Şimdi odana git. Bu sadece bir dakika sürecek."

Cehennem gibi olacak.

Chloe Ann suratını asıyor ama yine de merdivenlerden odasına doğru koşuyor. Kapının kapandığını duyduğumuzda Isabel dönüp bana bakıyor.

"Ne istiyorsun Mateo?"

"Ne düşünüyorsun? Sessiz sinema oyununu bırakalım ve sen bana bugün Caliente'de tam olarak ne okuduğumu anlat." O kadar kızgınım ki, kelimeleri oluşturabildiğime, bu kadar soğukkanlı ve sakın görünebildiğime şaşıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor ve dönüp mutfığa doğru yürüyor.

Takip ediyorum, yılmadan. "Biliyorsun. Sen miydin? Bana yalan söylemek zorunda kaldığın için kendini suçlu mu hissediyorsun? Zaten yeterince yalan söylemedin mi?"

Yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakıyor ve ben devam ediyorum. "İstersen makaleyi sana yüksek sesle okuyabilirim ama zaten okuduğunu biliyorum. Kimdi peki? Sen miydin? Beni elde etmek için bu kadar çaresiz misin?"

Hala bir şey söylemeyince, elimde olmadan sesimi yükseltiyorum. "Cevap ver bana!" Talep ediyorum. "Bana yalanları kimin yaydığını, kimin konuştuğunu söyle?"

Havluyu tezgâhın üzerine atıyor, sonra arkasını dönüp tezgâha yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Mutfak onun yanında parıldıyor, en az onun kadar steril. Sonunda şöyle der: "Yalan falan görmedim. Özellikle de Vera hakkında. Hepsi gerçektir, değil mi?"

"Kim yaptı bunu?"

Tekrar ediyorum.

"Bunun ne önemi var?"

"Sen mi yaptın?"

"Keşke öyle olsaydı," diyor küçümseyerek. "Ama senin seviyene inen kişi ben olmak istemedim."

"Ben seni savundum!" İçimi yakıp kavuran, derimi sıcak, yakıcı ve iltihaplı hale getiren öfkeyle aniden bunalmış bir halde haykırıyorum.

Bana kuşkulu bir bakış atıyor ve sarı saçlarını kulaklarının arkasına öyle yavaş ve kolay bir şekilde tarıyor ki, bu sadece içimdeki ateşi körüklüyor.

"Beni ne zaman savundun ki?" diyor.

Ağzım açılıyor. Kapanıyor. Tüm evliliğimizi itibarsızlaştırmaya çalışıyor; ilmeği boynuma geçirmeye ve beni yıllarca sürececek gizli savaşların, gizli hesapların ve göğsüme yakın tutulan milyonlarca kartın içine çekmeye çalışıyor. Bu yola giremem; asla canlı çıkamam.

Nefesimi emiyorum ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Beni kışkırtıyor. İyi iş çıkarıyor, her zaman da öyle yapmıştır. "Dairemin lobisinde," diyorum ona, vurgumun biber gibi yakmasını umarak. "Vera'nın peşinden gittin, ona tükürdün. Onunla dövüşmek üzereydin. O da karşılık verince seni savundum."

Gözleri kısılıyor ve bunu söylemenin bir hata olduğunu anlıyorum; onu savunmak bir hataydı. "Peki beni neden savundun?"

"Çünkü sen benim çocuğumun annesisin," dedim ona. "Çünkü hala ailedendiniz. Çünkü ben hatalıydım, Vera hatalıydı ve senin üzülme hakkın vardı. Seni savundum çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüm."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor rahatça, kalemle çizilmiş kaşları kalkık.

Çenem o kadar gergin ki cevap vermeden önce ileri geri oynatmak zorunda kalıyorum. "Şimdi keşke yapmasaydım diyorum. Artık benden sempati görmeyeceksin ve ben de yaptığım şey için kendimi suçlu hissetmeyeceğim."

Üst dudağı kıvrılıyor, bana doğru zehirli bir şey fırlatmak üzere, ama onu durdurmak için elimi havaya kaldırıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Yaptığım şeyin seni bu insan yapmasına izin verme. Ailenin senin onların seviyesine ait olduğunu düşünmesine izin verme."

Isabel'in yüzü bir buzulun boş yüzü gibidir. Soğuk, vurdumduymaz, pürüzsüz ve altında kilometrelerce gömülü. "Bana karşı daha nazik olmalısın Mateo. Bunu sana daha önce de söyledim, değil mi?" Sesinde tehditten başka bir şey yok ve boş da değil.

"Vera'nın sınır dışı edilmesi hiçbir şeyi durdurmayacak," diyorum ona. "Bu seni ve beni tekrar bir araya getirmeyecek. Onu sevmemi engellemeyecek."

Bunun üzerine alaycı bir homurtu çıkarır. "Bu asla aşkla ilgili değildi, Mateo."

"Eğer beni sevmiş olsaydın, anlardın."

Sözlerim kirli bir bardaki duman gibi aramızda asılı kalıyor. Beni sevdiğini, evliliğimizin yanlış nedenlerden dolayı bir aldatmaca olmadığını, bir zamanlar benim onun dünyası olduğuma inandığını duymaya ihtiyacım yok. Bunu duymaya ihtiyacım yok ama duymak istiyorum. Bundan önceki hayatımın bir yalan olmadığını bilmek istiyorum, Chloe Ann'in sevgiden doğduğunu bilmek istiyorum.

"Seni hiç sevmedim," diyor ve nefes almak için tek yapabildiğim bu sözler diğerlerine katılıyor.

Ama sorun değil. "Seni sevdim, Isabel." "Ve sonra birdenbire bitti."

Başımı sallıyorum. "Bazen aşk durur," diyorum. "Bazen beslenmesi gerekir."

Umarım ona ulaşabiliyorumdur. Öfkemi kontrol etmeye çalışırken elimden geldiğince samimi olmaya çalışıyorum, çaresiz bir öfke var içimde. Evliliğimiz boyunca hiç bu kadar açık olduğumu sanmıyorum. Ama gözlerindeki buzu görebiliyorum, dudaklarındaki gerginlik. Kabullenmiyor. Dinlemiyor.

"Beslenmesi gereken tek şey senin sikindi," diyor. "Bu yüzden beni ittin. Bunu yapabilecek biri için bir kenara çekildin, daha genç, daha değersiz biri için. Hastalıklı bir fahişeye birlikte olmanın eğlenceli olacağını düşündün. Hadi onu gerçeğe Isabel."

Bunu daha fazla dinleyemem. Ne ondan, ne de başkasından. Vera herkesin kazıkta yakmak istediği modern bir cadı ve o her tutuştuğunda ben de tutuşuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Sen sadece bu küçük orospuyu becermek istedin, bahse girerim sen bakmıyorken sürekli erkeklere sakso çekiyordur. Senden daha genç, daha iyi erkekleri."

Nefes al. Nefes verin. Ezici acıyı, öfkeyi görmezden gel. O sadece sana ulaşmak istiyor.

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum. "Nefretin ruhunu ele geçirmesine ne zaman izin verdin?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak ona soruyorum. "Ne zaman eskiden tanıdığım kişi olmayı bıraktın?"

"Onu becerdiğinde ve hayatımı mahvettiğinde," diyor, kelimeler bıçak gibi keskin ve bana doğru adım attığını duyabiliyorum. Tam yüzüme bakıyor ama ben

gözlerimi açmayı, onu tanımayı reddediyorum. "Uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvettin. Her şeyi." Cin gibi kokuyor, ve kokusu mutfaktan geçip arka bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüğünü duyduğumda dağılıyor.

Kapı açılıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Ve bunu unutmana asla ama asla izin vermeyeceğim Mateo," diyor kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Gözlerimi açtığımda sola, duvara doğru savruluyorum ve kolum beni zar zor tutuyor. Göğüs kafesimde yarasalar varmış gibi hissediyorum, şiddetli, siyah kanatların telaşıyla kalbim ve ciğerlerim arasında sıkışmışlar.

Bir anda Vera'yı kaybedeceğimi anladım.

Gökyüzünden güneşı kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

Isabel'den ayrıldıktan sonra işe geri döndüm. Vera'dan henüz haber almadım, bu da o dergiyi görmediği anlamına geliyor. İçimde bu haberi ondan saklamak için bir dürtü var ve umarım onu hafta sonu için San Sebastian'a götürebilirim. Ben suçluluk duygusu içinde olsam da, o en azından birkaç günlüğüne bundan kurtulmuş olur. Bunu hak ediyoruz. O bunu en çok hak eden kişi.

Ama önce Pedro ile uğraşmam gerekiyor. Öğleden sonra beni başka bir konuşma için ofisine çağırdı ve bunun sonsuza dek haftalık bir şey olacağını düşünmeye başladım. Mateo hakkında şikayet edecek bir şey bul, onu içeri çağır, onu şu ya da bu şeyle tehdit et ve sonra ona bir puro ikram et.

Belli ki Pedro da benim gibi magazin dergilerine takmış durumda çünkü ben içeri girdiğimde masasının üzerinde bir dergi açıktı.

Sakin, sanırım bu iyiye işaret, gerçi işler her iki yöne de gidebilir. Bana muhbirin kim olduğunu sordu. Ona bilmediğimi söyledim. ama Isabel'in ailesinden şüpheleniyorum. Onlar her zaman ilgi odağı olmak ve kan bağıyla kendilerine borçlu olduklarını düşündükleri ayrıcalıkları elde etmek için yarışan bir akbaba sürüsü olmuşlardır. Soğuk kalpli annesi, işbirlikçi kız kardeşi ya da sosyal tırmanışçı erkek kardeşi olabilir. Tüm aile birbirinin yerine geçebilir ve sonuçta bunun bir önemi yok gibi görünüyor. İsimsiz kaynak her kimse, beni yerden yere vurmak istiyordu ve vurdu da.

Kısacası, Pedro benimle ne yapacağını bilmediğini söylüyor ve bir yanım ona kendisiyle ne yapması gerektiğini söylemek istiyor. İşlerin nasıl görüldüğünü, nasıl olduğunu yeterince önemsiyorum ve bunu patronumdan duymama gerek yok.

"Neden Warren'ı koç yapıp beni kovmuyorsun?" Kaybedecek bir şeyim olmadığı için cesurca soruyorum. "Böylece bu sorunla bir daha uğraşmak zorunda kalmazsın."

Sonunda şaşırmış görünüyor. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor. "Bunun yüzünden seni kovacağımı mı?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Beni bu konu için yeterince çağırdınız, aşağı yukarı benim elimde olmayan bir şey. Bu yüzden beni kovacağınızı düşünüyorum. Ama sana kolay bir çıkış yolu göstereyim. Vera'yla birlikte olmak ya da yeniden Atlético'da olmak arasında bir seçim yapacağımı düşünüyorsanız, sizden uzaklaşacağım. Bu işe ihtiyacım yok ama ona ihtiyacım var."

Dudaklarını büzüyor ve kaşlarını kaldırarak dergiye bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki," diyor, "bunu duymayı gerçekten beklemiyordum."

Sandalyemden kalktım ve ona baktım. "Evet, duydunuz. Beni tanıdığınızı düşünebilirsiniz Bay del Torro, ama tanımıyorsunuz. Herkes

diğer insanlardan ve diğer kaynaklardan gördüklerine ve duyduklarına dayanarak benim hakkımda bu fikirlere sahip olabilirler, ancak gerçek beni tanımanın tek yolu yaptıklarımı izlemek ve söylediklerimi dinlemektir. Tekrar ekranlara döndüğüm için mutluyum.

ve zaman içinde bu çocukları olduklarından daha da muhteşem bir hale getirebileceğimi düşünüyorum. Kendime olan inancım tam, Yeteneklerime güveniyorum ve iyi bir şeyi gördüğümde anlarım. Ama Vera da iyi bir şey, diğerlerinden daha iyi. Ve iş Hayatımdaki en önemli şey, onun her şeyden üstün olması. Yani bok Makaleler, boş tehditler ve haksız beklentiler benim hayatım söz konusu olduğunda pek bir anlam ifade etmiyor çünkü ben zaten neyin önemli neyin önemsiz olduğunu biliyorum."

Kapıya doğru gidiyorum ve çıkmadan önce ona samimi bir selam veriyorum. "İyi hafta sonları."

O çıkıştan sonra, enerji ile canlı hissediyorum. Adrenalin sistemimde çılgınca dolaşüyor, beni utanç ve coşkunun sınırında tutuyor. Daireye giderken Vera'yı arıyorum ve ona çantalarını toplamasını, hemen San Sebastian'a gideceğimizi söylüyorum. Düşüncesizliğimden dolayı hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor ama bundan memnun ve sadece bu yüzden bile dergiyi henüz görmediğini biliyorum.

"Chloe Ann gelebilecek mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum ona, "ama sorun değil. Sadece biz olacağız.

Buna ihtiyacımız var." Tartışmaya gerek yok.

İki saat sonra SUV'dayız ve sahil kentine giden yolun yarısındayız, taze domates ve peynir atıştırmak için çiftlik standlarında duruyoruz. Vera güneşten daha parlak görünüyor; Madrid'in klostrofobik dumanı, sıcaklığı ve insanları sadece bir anı olarak kalmak istiyor.

Ama benim için değil. Büyük, kötü gerçeği ondan saklıyorum, bir bıçak gibi kendime yakın tutuyorum, ikimiz için de tehlikeli. Zihnimi ikiye bölmeye çalışıyorum ve bize gittikçe yaklaşan gerçekliğimizi görmezden geliyorum. I Pazartesi günü Vera'nın öğreneceğini biliyorum. Yüzünü hiç görmese bile. -ki bu imkansız görünüyor- ona söylemem gerektiğini biliyorum. Gideceğini bilmeli.

Arabaya geri binerken bana "İyi misin?" diye soruyor. Otoyolun iki yanında dalgalanan ayçiçeği tarlaları ılık esintide dans ediyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Evet, iyiyim." Ama numara yapmak neredeyse imkânsız. Gelecek beliriyor, kalbimde ağırlık yapıyor. Onu kaybedemem, onu kaybedemem, onu kaybedemem.

Ne yapabilirim ki?

San Sebastian'a vardığımızda, hava tuzlu su püskürtüleriyle kırbaçlanıyor ve kumlu Bahia de La Concha'nın batı ucundaki küçük şirin bir otele yerleşiyoruz. Burası özel ve romantik bir yer ve resepsiyonda çalışan yaşlı kadın bizim rahatımız dışında her şeyden habersiz görünüyor.

Odamız körfezin tam karşısına bakıyor, Atlantik'in dalgaları tepelerinde parlayan gün batımıyla birlikte yuvarlanıyor. Rahat kıyafetlerimizi giyip caddede gördüğümüz küçük bir İngiliz balık ve patates kızartması dükkanına gidiyoruz. Yağlı gazetelere sarılmış bir sürü balık, küçük sirke ve ketçap paketleri, bir depodan bir şişe kırmızı şarap alıp sahile iniyoruz.

Güneş çoktan batmış olsa da hava hâlâ aydınlık ve gökyüzü baharda deniz salyangozu renginde. Mavinin içinde küçük beyaz noktalar beliriyor, yıldızlar parlamaya başlıyor. Dalgaların sesi dinlendirici ve sahilde hala insanlar olmasına rağmen, özellikle de bir uçta uyku tulumlarında kamp yapan bazı evsizler, sanki her yer sadece bizim içilmiş gibi hissediyorum.

Vera parmaklarındaki yağı ve sirkeyi yalıyor, sonra kumun üzerine uzanıyor. Gözlerini kapatıp bir iki dakika derin nefes alıyor, sonra başını eğip bana bakıyor.

"Benimle arkana yaslan. Biraz siesta yapalım," diyor ve yanındaki kumu okşuyor.

Arkama yaslanıyorum, başımı günün sıcağından hala sıcak olan tanelerin içine sokuyorum. Elini tutuyorum ve gökyüzünün kararmasını ve takımyıldızların görünmesini izlerken sıkıca sarılıyorum. Eskiden olduğu gibi, her birinin ardındaki hikayeleri anlatmasını istiyorum ve o da anlatıyor. Sesinde sevgi var, belki benim için, belki de yıldızların kendileri için ve ben her şeyin üstesinden o kadar geliyorum ki, tek bir gözyaşı gözümünden kaçmayı başarıyor ve yanağımın köşesinden aşağı kayıyor.

Karanlık olduğu için göremiyor. Bana bir kez daha efsanevi yaratıklardan, umut ve aşk hikayelerinden bahsetmeye devam ediyor. Bunların yarısının hayal gücünün ürünü olduğuna eminim ve bu sadece

Ne kadar harika, zeki ve çekici bir kız olduğunu. Keşke İspanyolcası yeterince iyi olsaydı da Chloe Ann ile aynı hikayeleri paylaşabilseydi, sonra da bir gün aynı şeyleri kendi çocuğumuzla paylaşmasını dilerdim.

Ama şimdi, dünya onu elinden almaya hazırlanırken bunların hiçbirisi nasıl olabilir? Kanada'ya dönmek Vera'yı mahvedecek, hayattan koparacak.

Burada zor zamanlar geçirmiş olsa da, hala kararlı, zorluklarla yüzleşecek, kapana kısılmış hissettiğinde bir şeyleri değiştirmek isteyecek bir güce sahip. Ailesiyle karşı karşıya kaldığında, küçülüyor ve olduğundan daha az kadın oluyor. Bunun onun başına gelmesini istemiyorum ve bu benim en bencilce düşüncem.

En bencilce düşüncem, o yanımda olmadan hayatta kalamayacağım. Onun kalmasına ihtiyacım var çünkü şu anda nasıl yaşayacağımı bildiğim tek yol bu. Sadece ben olmaya geri dönemem, ikimiz de olmalıyız. Biz her fedakârlığa, her yanmış köprüye değdik. Birbirimize daha çok ihtiyacımız var.

kalplerimiz göğsümüzde atıyor.

Nasıl bu kadar çok şey bu kadar hızlı değişebildi? Elini daha da sıkı tutuyorum, keşke kuma batabilsem, kumsal bizi bütünüyle yutsa ve onu da yanıma alabilsem. Onu olacaklardan korumak istiyorum ve bunu yapamayacağımı bilmek ruhumu parçalıyor.

"Mateo," diyor usulca, ama ona bakmak için başımı çevirmeye dayanamıyorum.

Yıldızlara bakarak onu hissetmeye devam etmek istiyorum. Gözlerimdeki acıyı görmesini istemiyorum. Gecemizi mahvetmek istemiyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, aynı yumuşaklıkla. Yukarı bakıyorum ve gökyüzünde kayan bir yıldız görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dilek tutuyorum.

Vera'yı sonsuza dek yanımda istiyorum.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diyor ve bu gözlerimi açmam için yeterli oluyor.

Sertçe yutkunuyorum, çatlayacağımdan çok korkuyorum. Elini dudaklarıma götürüyorum ve avucunu öpüyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Sence," diyor ve sonra susuyor. İç çekiyor ve sanki kalbi ağırması gibi geliyor. "Tüm bu olanlardan sonra sonsuza dek mutlu olacağımızı düşünüyor musun?"

Bu mu?"

Sorusu beni o kadar şaşırtıyor ki ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Gözleri karanlık, ıslak havuzlar gibi, uzaktaki sokak lambaları gözlerine yansıyor. "Tabii ki yapacağız," diyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

"Çünkü ikna olmuş gibi görünmüyorsun."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, düşünmeye çalışıyorum, ona yeterince inandırıcı gelmeye çalışıyorum. "Vera, Estrella'm, sonsuza dek birlikte olmamızı istiyorum. Mutlu olmamızı istiyorum. Aptalların sadece hayal edebileceği pek çok şey istiyorum."

"Ve sen bizim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Bence hayal kurmazsak aptallık etmiş oluruz."

"Ama istemek bilmekle, sahip olmakla aynı şey değildir. Sence iyi olacak mıyız?"

Ona yalan söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Derin bir nefes verdim ve "Bence iyi olmayı hak ediyoruz. Ama kısa vadede..."

"Bir şey biliyorsun," diyor. "Biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kumu topluyor ve parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor, eylemi defalarca tekrarlarlarken dalgın bir şekilde taneleri izliyor. "Bir yılı aşkın süredir seninleyim ve bu süre içinde çok şey yaşadık. Seni Las Palabras'ta geçirdiğim bir aydan sonra tanıdım. Şimdi seni kesinlikle tanıyorum. Ne zaman acı çektiğini, ne zaman sorunlu olduğunu biliyorum. Her şeyi güzel yüzünün ve şık jestlerinin altında saklayabileceğini sanıyorsun ama ben gerçek seni biliyorum. Ve şu anda bir şeyler olduğunu, kalbini kıran bir şeyler olduğunu biliyorum." Duraklıyor ve yüksek sesle yutkunuyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, gözleri daha da ıslanıyor ve bahsettiği kalbimin derin bir şekilde sıkıştığını hissedebiliyorum. "Ne olduğunu bilmekten korkuyorum çünkü Biliyorum bu benim de kalbimi kıracak. Ama lütfen, Mateo. Bilmem gerek. Bunu tek başına atlatmana izin veremem. Beni de yanına al."

Eğilip dudaklarını öpüyorum, yanaklarından süzülen gözyaşlarının tadına bakıyorum. Ona karşı o kadar büyük bir sevgi ve o kadar büyük bir keder hissediyorum ki ikisini birbirinden ayıramıyorum bile. Parmaklarımı saçlarının ipeksi vahşiliğinden geçiriyorum ve sanki onu sonsuza kadar burada tutabileceğim gibi yerinde tutuyorum.

Güzel bir öpücüktür. Hüzün ve değişimden önce gelen, güçlü ve özgür hissettiren son öpücük. Bundan zevk alıyorum, ondan zevk alıyorum. Onun dudaklarından, ağzından, dilinden ve ruhundan uzaklaştığımda, ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Onu yok etmek, bunu yok etmek, kendimi yok etmek zorunda kalacağım.

Beni parçalara ayıran acıdır. İçeride her şey çoktan değişti.

"Vera," diyorum sessizce, parmaklarımı alnının pürüzsüzlüğünde, burnunun kayak sıçramasında, az önce hissettiğim dudak dolgunluğunda gezdirerek

dakikalar önce. "Fark edildik. Başka bir çalışma izninizin olmadığı artık bir sır değil. Bir hafta içinde ayrılmak zorunda kalacaksın."

Sanki üşümüş gibi içinden bir ürperti geçiyor, ama bence bu şok ve korkunun en korkunç şekilde bir araya gelmesinden kaynaklanıyor. Gözleri büyüyor ve dünya küçülüyor.

"Bu nasıl oldu?" diye fısıldıyor. Güç toplayarak burnumdan nefes veriyorum ve ona o sabah gördüklerimin çirkin gerçeğini anlatıyorum.

Hemen ayağa kalkıyor ve kumda aceleyle yürümeye başlıyor. Peşinden koşmak için acelemeden balık ve patates kızartması artıklarına basarak ayağa kalkmak zorunda kalıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Onu kolundan tutup kendime doğru çekerek soruyorum.

Çıldırılmış görünüyor, kapana kısılmış vahşi bir yaratık gibi. "Dergiyi görmeliyim!"

"Hayır, Vera," diyorum ona, koparmaya çalışsa da sıkıca sarılıyorum. "Bunun hiçbir faydası olmaz."

"Seni terk etmek zorundayım!" diye bağırıyor bana. Sahilde, dalgalarda ve gökyüzünde yankılanıyor.

"Biliyorum," diyorum, çünkü biliyorum. Şu an için sonsuza dek mutlu bir hayat yok. Geleceğe dair bir ipucu yok. Bildiğimiz tek şey var, o da beni terk etmek zorunda olduğu ve ikimizin de birbirimiz olmadan bir hiç olacağımız. "Biliyorum. Özür dilerim."

Yüzü buruşuyor ve iki büklüm olmasına neden olan bir hıçkırık çıkarıyor. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, acı içinde ağlıyordu ve ben onu tuttum, kendime çektim. Göğsüme doğru hıçkırıyor, sırtı titriyor ve ben bırakıp onunla birlikte yere yığılmaya çok yakınım. Güçlü olmak zorundayım, olmak zorundayım ama bu düşündüğümünden de zor. Dünya önüme pek çok bıçak fırlattı ama bu, düşmek istememe neden olan bıçak.

"Çok özür dilerim," diyorum tekrar, özür dilemenin hiçbir işe yaramayacağını bilsem de onu kucaklayarak. "Sana söylemek istemedim. Gerçek ortaya çıkmadan önce bunun birlikte geçirdiğimiz son hafta sonu olmasını istedim. Özgür olduğumuz zamanlardaki gibi olmamızı istedim."

"Asla özgür değildik," diyor, sesi boğuk, ama sanki bırakmaya korkuyormuş gibi elleriyle gömleğini kavıyor. Ben de bırakmaya korkuyorum.

"Hayır, sanırım değildik. Ama en azından birlikteydik."

Aramızdan sessizlik geçiyor. Dalgalar çarpıyor. Uzaktaki insanlar bir şakaya gülüyor. Bir araba korna çalıyor. Dünya normal seyrinde devam ediyor,

Kumsalda sona eren dünyadan habersiz.

Onuncu Bölüm

"İki orta boy kahve lütfen," diyorum kafedeki asık suratlı baristaya. Ödemeyi yaptıktan sonra dönüp tezgâha yaslanıyorum ve Vera'yı arıyorum. Caddenin karşısındaki bir hediyelik eşya dükkanında şatafatlı rafları inceliyor. İspanya'yı hatırlatacak bir şeyler. Ona Madrid'de bunun için zaman olduğunu söyledim, ama o hiç zaman kalmadığını ve San Sebastian'da bunun tek şansı olabileceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Keşke hatalı olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Gerçekten zaman yok. Yarın Madrid'e döneceğiz ve o da eve dönüş yolunu bulma sürecine başlayacak. Tabii ki uçak biletini ben alacağım. Parasının yeteceğini, biraz birikmiş parası olduğunu söylüyor ama ATM makbuzlarını gördüm ve 200 doların onu yolun yarısına bile getirmeyeceğini biliyorum.

Vancouver'a geri dönmesi için ona bir bilet daha alıyor olmamda bir tür ironi var. Sürekli onu göndermeye çalışmamla dalga geçilebilir ama bu gülünecek bir şey değil. Öfkelenecek, bağırarak, ağlayacak her şey var. Hayata karşı savaşmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum ama Vera'ya gerçeği söylediğimden beri -ve bunu dergide kendi gözleriyle gördükten sonra- sustu ve boyun eğdi. Bunu kabul etti.

Yapmayacağım. Yapamam. Nasıl savaşacağımı bilmiyorum. İstedığimi nasıl elde edeceğimi bilmiyorum.

Ben sadece Vera'yı istiyorum. Onu yanımda istiyorum. Onu yanımda istiyorum. Sadece onu istiyorum. Sahip olabileceğim çok şey var, ihtiyacım olmayan çok şey var, ama sonunda sadece onu istiyorum.

Böyle bir ihtiyaç neden bu kadar zor olmak zorunda?

Kahveleri aldıktan sonra caddenin karşısına geçip ona katılıyorum. Bana İspanya magnetlerini, kalemelerini, tişörtlerini ve kitap ayrıçlarını gösteriyor.

Yukarı. Hepsi hurda. Ama çaresiz ellerinde, onları unutulmuş hazineler gibi tutuyor.

SUV'ye binip yola çıktık. Gün için planımız buydu, sadece sürmek, sürmek ve sürmek ve son kez özgür hissetmek. Kural yok, sınır yok, sınırlar yok. Yol bizi Fransa'ya geçene kadar sahil boyunca kuzeydoğuya götürüyor. Neden geçmeyelim ki?

"Hiç Fransa'ya gittin mi?" Ona soruyorum ve o gün ilk kez yüzünde doğal bir gülümseme beliriyor.

"Hayır," diyor. "Fransa'da mıyız?"

Başımı salladım. "Evet. Ve seni nereye götüreceğimi biliyorum. Biarritz." "Kulağa lüks geliyor."

"Fantezi gibi mi? Öyle sayılır. Ama çok güzel. Günübirlik bir gezi için mükemmel."

Biarritz'e çok uzun zamandır gitmemiştim, ancak park edip sahil kentinin muhteşem manzaraları, beyaz badanalı, kepenkli binalardan oluşan eğimli tepeleri ve dalgalı sörfü ile sahil yürüyüşü boyunca ilerlerken, hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor. Şehir, varlıklı ve zengin insanların harika bir karışımıdır.

Tatilciler ve sörfçüler bölgenin ünlü dalgalarını yakalamak için buradalar. Bazı insanlar her ikisi de olabilir.

Yol bizi kısa bir süreliğine kordona çıkarıyor, kasabanın, okyanusun ve dramatik kıyı şeridinin panoramik manzarasını bize sunuyor, sonunda Meryem Ana kayası var. Beyaz heykel bize bakıyor, sanki bizden af diliyor, ama Vera ve ben birbirimize tutunurken, ondan af dileyenin biz olduğumuzu hissediyoruz. Burada günahkâr olan biziz. Ve şimdi bunun bedelini ödüyoruz.

Melankoli bizi okyanus sisi gibi takip ediyor ve aramızda çok az kelime konuşuluyor. Söylenecek pek bir şey yok ama yine de söylenecek çok şey var. Pencereleri kurutulmuş sarımsak ve kan kadar kırmızı biber asmalarıyla kaplı pitoresk restoranların ve küçük, kapalı marinalarda barınan küçük teknelerin yanından geçiyoruz, taş duvarlar dışarıdaki azgın denizle aramızdaki tek engel.

Yürürken hafif bir müzik sesi duyuyorum. Bu bir saksafon -en sevdiğim enstrümanlardan biri değil- ama burada melodik, hüzünlü ve güçlü. Denizin üzerinden bize doğru yükseliyor ve bizi güneş gibi yıkıyor.

Vera'nın elini sıkıyorum, o da bana karşılık veriyor. İkimiz de duyuyoruz, ikimiz de hissediyoruz. Sanki sadece bizim için bir kuğu şarkısı, yıldızlar, Tanrı ya da Meryem Ana'nın kendisi tarafından yaratılmış bir şey. Ancak köşeyi döndüğümüzde kaynağı görebiliyoruz.

Dalgalara doğru uzanan kayalık bir çıkıntı var ve gezinti yolunun en ucunda yalnız bir sokak müzisyeni var. Okyanustan başka kimseye çalmıyor ve saksafonun sesi bu şekilde daha da hüzünlü görünüyor.

"Vera," derken buluyorum kendimi, göğsümden dışarı çıkmaya çalışan duyguyu durduramıyorum. Duruyorum, onu yolun kenarına çekiyorum, altımızda dalgalar çarpıyor ve tatlı yüzünü ellerimde tutuyorum. Bronz ve beyaz. Birlikte çok güzeller.

"Vera," diyorum tekrar, onun arayan gözlerine sert ve uzun uzun bakarak ve artık karşı koymaya çalışmıyorum. "Vera, benimle evlenir misin?"

Sözlerim onu şaşırttı. Beni de şaşırttı. Ama bu, söylediğim en gerçek, en dürüst ve en çığ şey olmasına engel değil.

Ağzı o güzel O şekline giriyor, kaşları bir araya geliyor ve gözleri aşıkmiş gibi dans ediyor. Şu anda ben umutlu ve potansiyel bir adamım; olacağım kişiye, onu gururlandıracak birine bir bakış atıyorum. Daha iyi biri.

Ama o an, yüzü her şeyin içine çöktüğünde kaybolur. üzüntü ve kalp ağrısı. Bu hiç de istediğim yüz değil. Bu onun eli değil, onun kalbi değil. Bu sadece onun beni geri itmek isteyen zihni.

"Oh, Mateo," diyor nefes nefese. "Hayır."

Ve bir anda sanki gerçekten her şeyimi kaybetmişim gibi hissettim. Reddedildim. Karım, çocuklarımın annesi ya da sahip olmayı hayal ettiğim başka bir şey olarak ona sahip olamayacağım, tıpkı bir aptal gibi.

Hiçbir şeyim yok.

Birden nefesim kesildi ve zorlukla nefes alabildiğimi fark ettim. "Hayır mı?" Emin olmak için tekrarlıyorum.

Başını sallıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Yapamam. Böyle olmaz, bu şekilde olmaz."

"Ne şekilde?" Acı çekerek soruyorum. Elim şu anda kalbimde çünkü çalışmayı durdurmasından korkuyorum. Belki de bunu hoş karşılıyorum.

"Bu taraftan!" diye haykırıyor, ellerini yana doğru açıyor, anında istikrarsızlaşıyor. "Benden sadece kalmak için bir araç istiyorsun."

Şimdi şok olma sırası bende. "Ne? Bir dakika bekle. Lütfen Vera, burada olan şey bu değil."

"Evet, öyle!"

Onu omuzlarından tutup sarıldım, keşke biraz sallayabilseydim. ona mantıklı gelmişti. "Hayır, hayır. Sana bunu uzun zamandır sormak istiyordum. Bunun seni ülkede tutmaya çalışmakla hiçbir ilgisi yok."

"Yine de gitmek zorundayım," diyor güçsüzce.

"Beni duyuyor musunuz?" Tekrar söylüyorum, şimdi daha yüksek sesle çünkü parçalanıyormuşum ve bir daha kimse benden haber alamayacakmış gibi hissediyorum. "Her zaman seninle evlenmek istedim. Çocuklarımın annesi olmanı istiyorum."

"Çocuk konusunu hiç konuşmadık bile!" diye haykırıyor telaşla. "Onları isteyip istemediğimi bile bilmiyorsun."

Bu doğru ama bundan utanç duyamam. "Biliyorum, yol boyunca bu konuyu konuşuruz diye düşündüm. Çocuk istiyorsun, değil mi?"

Çaresizce omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de. Gerçekten düşündüğüm bir şey değil. Her lanet gün burada kalmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki."

Ve yine aramızdaki yaş farkına takıldım. Koşullarımız ne olursa olsun, bu sık sık düşündüğüm bir şey oldu. Bunu sürekli aklından geçiremeyecek kadar genç. Belki de hiç aklına gelmeyecek bir kızdır. Her ikisi de beni şaşırtmazdı ve yine de her ikisini de aynı şekilde severdim.

Hüzünlü şarkısını çalmaya devam eden sokak müzisyenine dönerek başka tarafa bakıyorum. Şarkı benim hakkımda olabilirmiş gibi hissediyorum, bir zamanlar her şeye sahip olan ve aynı zamanda hiçbir şeyi olmayan adam.

Elini omzumda hissediyorum, hafif ve çekingen.

"Bak Mateo," diyor sessizce. "Bu çok fazla. Bununla başa çıkamam, bunu kaldıramam. Şimdi olmaz. Başka bir zaman, başka bir şekilde olsa belki evet derdim."

"Belki," diye mırıldanıyorum, arkamı dönmeden. "Yüzüğün var mı ki?"

İçimi çektim. "Hayır," diyorum sertçe, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Lucia seçim zamanı geldiğinde benimle gelmek istedi."

Bir duraklama oldu. "Bunu Lucia'yla mı konuştun?" Başımı salladım. "Evet."

O sessiz. Elini çekiyor. Denize bakmaya devam ediyorum, suyun ne kadar soğuk olduğunu ve içine atlarsam beni şok edip etmeyeceğini düşünüyorum. Bir beden ancak bu kadar şoku kaldırabilir. Acaba ben ne kadarını kaldırabilirim? "Özür dilerim," diyor. "Ben sadece ... bu doğru değil. Doğru gelmiyor. Sadece nasıl hissettiğime göre hareket edebilirim."

"Eğer gitmiyor olsaydın," diye sordum. "Evet der miydin?" Tereddüt etti ve "Bilmiyorum" dedi.

"Biliyorsun, beni bu şekilde uzaklaştırarak işleri kendin için kolaylaştırmıyorsun. Gittiğinde hâlâ canın yanacak."

"Biliyorum."

Yavaşça arkamı dönüp ona bakıyorum. Bunu kabullenemiyorum. "Neden benimle evlenmiyorsun? Sonsuza dek mutlu yaşamımıza ne oldu?"

Kırılmış bir kadın gibi görünüyor. "Öyle bir şey olduğunu hiç söylemedim." "Ama olmasını istemiyor musun?"

Sandaletlerinin arasından görünen kırmızı ayak tırnaklarına bakıyor. "Sadece seni istiyorum, Mateo."

Sanki şimdi göğsüme uzanıyor ve içimdeki son damlaya kadar sıkıyor.
"Ve ben seni istiyorum."

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Yine de fazla seçeneğimiz yok. Benden istediğin şeyde ciddi misin yoksa bunu kalmamı sağla, fark etmez. Gerçek olup olmadığını hep merak edeceğim. Ve evlilik -hepiniz bilmelisiniz ki- büyük, çok büyük bir şeydir. Evet, genç olduğumu düşünüyorum. Evet, henüz çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum. Sanırım istiyorum. Ama tüm bunlar bir yana, doğru nedenlerle olduğu sürece bu korktuğum bir şey değil. Ve şu anda, bana sorduğunuz nedenlerden korkuyorum. Kendini kandırıyor bile olabilirsin. Bu yüzden, benim de hayalini kurduğum bir şey olmasına rağmen, evet diyemem - Bayan Mateo Casalles. Her zaman kulağa çok güzel geldiğini düşünmüşümdür, neredeyse hayatımın geri kalanı boyunca her sabah sana uyanmak kadar güzel. Ama hayatın bizim için başka planları var. Hep öyle olur."

"Beni kırırıyorsun," diyorum ona düzensiz bir fısıltıyla.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve onu silme zahmetine girmiyor. "Ve ben zaten kırıldım."

Elini tutup kendime doğru çekiyorum. Onu daha fazla kırmamak için gözyaşlarını başparmağımla çok nazikçe siliyorum. "Bunun bizim sonumuz olmasına izin vermeyeceğim."

Gülümsemeye çalışır. "Sana inanıyorum."

"Gerçekten mi?" Onu yanağından usulca öperek soruyorum. "Sana söylediklerimin doğru olduğuna gerçekten inanıyor musun? Uğruna savaşacağıma gerçekten inanıyor musun? Sen?"

Gözleri yana kayıyor ama orada hiçbir cevap bulamayacak. Hepsi benim içimde yatıyor; eğer isterse hepsi orada.

"Geç oluyor," diyor, üşümüş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturarak. "San Sebastian'a dönmemiz gerekmiyor mu?"

Güneşin ufka ulaşmasına saatler var. Gerçekten istediği şey bu konuşmadan kaçmak. Ben de aynısını istemeliyim, reddedilen bir tekliften kaçmak. Ama ben bunu istemiyorum. Kalıp konuşmak istiyorum. Konuşmak istiyorum.

İçindeki o ateşi, savaşa koşma dürtüsünü görüyorum. Sanki eve dönme fikri onu çoktan değiştirmiş, tehlikeye atmış ve eskiden olduğu kişi olmaktan vazgeçmiş gibi.

Bunun olmasına izin veremem, buna izin vermeyeceğim. Ama bunu hissetmenin ve düşünmenin ötesinde yapabileceğim hiçbir şey yok. Kalbim ne kadar kırılırsa kırılsın, egom ne kadar yumuşamış ve zedelenmiş olursa olsun, sadece onun yanında olabilirim.

Kolunu tuttum ve "Tamam. Geri dönebiliriz."

Ama geri dönemeyiz, bir zamanlar olduğumuz yere, bir zamanlar özgür olduğumuz yere dönemeyiz. Pazar öğleden sonra Madrid'e geri döndüğümüzde, ikimiz de farkı hissettiğimizde şaşırıyoruz. Şehirdeki sıcaklık en az on derece düşmüş gibi görünüyor. Aramızdaki sıcaklık aynı şeyi yapmış gibi görünüyor.

Vera kesinlikle beni uzaklaştırmaya çalışıyor, ben de onu kendime çekmeye çalışıyorum ama hiçbir yere varamıyoruz. Annesiyle, erkek kardeşiyle, hatta babasıyla bile konuşuyor. İspanya'ya taşınmaya ilk karar verdiğinde annesi ona artık evde istenmediğini söylemişti. Vera gidecek bir yeri olmadığından endişeleniyor.

Sanki işler onun için daha da zorlaşamazmış gibi.

Neyse ki, annesini en azından bir süreliğine kalmasına izin vermeye ikna eden iyi bir erkek kardeşi vardır. Vera şimdi Vancouver'da bir hayat kurmak ile babası ve üvey annesiyle birlikte olmak için Alberta eyaletine taşınmak arasında kalıyor. Ben de onun gitmesine izin vermekle kalması için mücadele etmek arasında kaldım.

Mücadele nafile, ama deniyorum.

İki gün içinde ayrılacak ve Pedro onunla vakit geçirmem için bana izin verecek kadar nazik. Hakkını yemeyelim, Vera'nın gitmesi gerektiği gerçeğinden dolayı kendini beğenmiş görünmüyor. Aslında, Atlético'daki herkes benim için üzülüyor. Bu sempatiden hoşlandığımdan emin değilim. Bazen onların tiksintisini tekrar yaşamayı tercih ederim diye düşünüyorum. Bir şekilde daha idare edilebilir ve katlanılması daha kolaydı.

Gitmeden bir gece önce, Vera'yı balkonda oturmuş, şarap içerken ve düşüncelere dalmış halde buluyorum. Hayatımda tanıdığım en büyük kayıp duygusuna kapılıyorum, sanki içimde beni hayatta tutan itici bir gücü kaybetmek üzereyim. Nefes almak neredeyse zor geliyor ve giderken havayı, güneşi ve yıldızları da yanında götüreceğini biliyorum.

O gidiyor.

Gidiyor.

Beni terk ediyor.

Acı zayıflatıcı.

Cam kapının kenarına yaslanıp onu izliyorum. Orada olduğumu biliyor ama görmek için arkasını dönmüyor. Ben de onu izliyorum, onu içime çekiyorum. Onun anısı. Şimdi hatırlayacağım tek şeyin bu olmasından korkuyorum, onu tek başına görmek, yüz hatları umutsuzluktan ölmüş, önünde uzanan gece yalnızlığımızı yankılıyor.

Bir şekilde boğazımı temizlemeyi başarıyorum, sesimi buluyorum ve "Claudia ile veda yemeğine çıkacağınızı sanıyordum" diye soruyorum.

Sonunda dönüp bana bakmadan önce bir an düşünüyor. "Son gecemi seninle geçirmeyi tercih ederim. Son gecemi ..."

Sesi son kelimede kesiliyor. Son birkaç gündür o kadar güçlüydü ya da belki de o kadar hissizdi ki, bu hasarı duymak beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Her şey boğazımda düğümleniyor. Kelimeler, gözyaşları, dilekler. Aşk dışında her şeyde boğuluyorum.

Balkonu iki adımda geçiyorum. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne gömüyorum. Vücudundan bir çılgılık yükseliyor, acılı, paniklemiş, kederin özü ve sesi yükseldiğinde benden de geldiğini fark ediyorum.

Herhangi bir yaradan daha derin acıtıyor, içten dışa doğru iltihaplanan bir şey.

Ve hala bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyorum. Kalbim ve ruhum biliyor gibi görünüyor, ona tutunma şeklimden, onun bana tutunma şeklinden. Ama yarın onu havaalanına bırakacağımı ve bunun her şeyin sonu olacağını hayal bile edemiyorum.

Bizim sonumuz.

Ama bu bir son olamaz. Son olmak zorunda değil. Vera'ya Kanada'ya sadece birkaç aylığına dönmek zorunda kalacağını, daha sonra okula girebilirse - ki paranız varsa bu hiç sorun olmaz - Ocak ayında güvenli ve yasal bir şekilde dönebileceğini söylemiştim.

Tüm planlar, tüm umutlar bir yana, yine de bunun bir son olduğunu hissediyorum. Kendi topraklarına geri döndüğünde, korkarım ki yaşadığımız her şey, olduğumuz her şey atmosferde kaybolacak.

"Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum," diye sessizce hıçkırıyor, elleri saçlarımda. "Seni tekrar terk edebileceğimi sanmıyorum. Daha önce neredeyse beni mahvediyordu. O aylar hayatımın en zor aylarıydı."

"Ama en azından geri dönebileceğini biliyorsun," diyorum ona, hâlâ mırıldanarak.

göğsünün yumuşaklığı. Evim gibi hissettiriyor. "O zamanlar olduğumuzdan daha farklı, daha iyi insanlarız. O zamanlar şimdiki gibi kesinlik yoktu. Şimdi."

"Hiçbir zaman kesinlik yoktur," diye tükürüyor.

Ona bakmak için başımı yavaşça kaldırıyorum. Dünya dönüyor sanki. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kaçırıyor, kederli. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Beş ay çok uzun bir süre. Ya başka birine aşık olursan?"

"Ya başka birine aşık olursan?" "Aşık olmam."

"Bunu nasıl bilebilirim?" Diye soruyorum ve utanıyormuşum gibi başka tarafa bakıyorum. "Genellikle bir erkek evlenme teklif ettiğinde ve kadın hayır dediğinde, durum -nasıl derler, iyiye işaret değildir."

Başını bir kez sallar. "Öyle bir şey değil." "Yani bitmedi."

"Biz hiç bitmedik." Elini kalbimin üzerine koydu. "Burada olmaz. Sırf hayır dedim diye ... Mateo, bunu neden söylediğimi biliyorsun. Bu senin düşündüğün anlama gelmiyor. Daha çok henüz değil demek. Ama ..." Başka tarafa bakıyor.

"Hayır dediğim için, başka bir yere bakmaya başlamandan endişeleniyorum. Evet diyecek birini."

"Hayır," dedim ona kararlılıkla.

"Nasıl bilebilirim? Nasıl bileceğiz?"

Parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Yapmayacağım."

Bana bak. Bana bak, Estrella'm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Sen benim yıldızımsın. Bu dünyada kaç kişinin kendi yıldızı var? Ve sen sadece benim için parlıyorsun. Başka biri bununla nasıl kıyaslanabilir ki?"

Kendimi kaldırıp ona doğru eğildim ve özlem dolu gözlerinin içine baktım. Bana inanmak istiyor. Bana inanmak zorunda.

Dudaklarını öpüyorum, o kadar satenimsi yumuşak ki beni yeniden çözülmekle tehdit ediyor. "Sen benim her şeyimsin," diyorum dudaklarım onunkilere değerken. "Bunu daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim ve mezara da bunu söyleyerek gideceğim. Sen benim yıldızımsın, ışığımsın, aşkımsın. Ve buna inanıp inanmaman önemli değil

Çünkü bu gerçektir ve gerçek her zaman parlamanın bir yolunu bulur."

Bir an hiçbir şey söylemiyor ama sonra kendi yöntemiyle cevap veriyor. Beni hazırlıksız yakalayacak kadar güçlü ve ateşli öpüyor. Tutkusu kolunda, ağzımızda ve birbirimizi sıkıca kavrayan parmaklarımızın sıcaklığında.

Tam elbiselerini çıkarmak üzereyken, kısık sesle "Seni seviyorum" diye fısıldıyor ve bunun incelik gerektirdiğini biliyorum. Birlikte geçireceğimiz son gecede hızlı ve çılgınca hiçbir şey olmamalıydı. Yavaş, durgun, çökmüş olmalı. Gecenin içinde yanıyormuş gibi hissettirmeli. gündüz ve tekrar geceye yanar. Milyonlarca anı biriktirmeye yetecek kadar uzun olmalı.

Ayağa kalktım ve bir tür kahramanmışım gibi onu kollarıma aldım. Ama ben kahraman değilim. Ben sadece aşık bir adamım.

Yine de birini sevmekten daha cesur bir şey olamaz.

Onu koridordan yatak odasına götürüyorum, çarşafı geriye atıyorum ve yatağa yatırıyorum, altımda yatıyor, bekliyor. Kalçalarımı kalçalarının iki yanına koyarak üzerine oturuyorum ve uzanıp elbisesinin askılarını yavaşça omuzlarından aşağı itiyorum ve yerine yumuşak öpücükler bırakıyorum. Tadı şaraptan daha tatlı ve dilimi teninde gezdiriyorum, dokunuşumun altında uyandığını hissediyorum.

Fermuarıma uzanıyor ama ben onu nazıkçe geri itiyorum. "Yavaş, yavaş," diyorum ona İspanyolca. "Geceyi uzattığı için yavaşça sevişiyoruz."

Daha da ötesi, bizi uzatır.

Elbisesinin üst kısmını vücudundan aşağı, karnına kadar sıyrıyorum ve meme uçları sertleşiyor, aç gözlerime maruz kalıyor. Hemen başımı eğiyorum ve o inleyip sırtını kamburlaştırana kadar yumuşakça yalıyorum. O kadar mükemmel ki, onu hissetmek, şekli, vücudunun her hareketime karşılık vermesi.

Buna veda etmek zorunda olduğuma inanamıyorum.

Bana tekrar sertçe çarpıyor, bir artçı şok. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve onu uzaklaştırıyorum. Böyle düşünemem, şimdi olmaz.

Vera parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, yavaşça, ritme uyarak, dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi davranarak.

Göğüslerini yumuşak dış kabarıklıktan meme ucuna ve tekrar geriye doğru, en zengin tatlının geri kalanını yalamaya çalışır gibi fiskeliyorum. Bazen sadece göğüslerine ekstra ilgi göstermemle orgazm olabileceğini düşünüyorum ve bu gece bunu denemeli miyim diye merak ediyorum. Bu son şansımız olabilir; birbirimizden en iyi şekilde yararlanmanın başka bir yolu, başka bir anı olabilir.

Parmaklarının kafatasımı kazma şekli bana huzursuz olmaya başladığını, bacaklarının arasında dilimden başka bir şey istemediğini söylüyor.

İçine girip onu rahatlatmamı. Birden fazla kez rahatlayacak.

Göğüslerinde çalışmaya devam ediyorum, şişmiş köşelerden ortaya doğru sıcak bir yol yalıyorum. Onu nazıkçe kısıtıyorum, dilimin yatıştırıcı vuruşuyla keskin acı patlamaları getiriyorum, ikisini dönüşümlü olarak o

Altımda kıvranmaya başladı, yüzü hem daha fazlasına hem de daha azına duyduğu o ıstıraplı ihtiyaçla buruşmuştu.

"Mateo," diye inliyor, parmakları sıkıca kavırıyor. "İçime gel."

Elimi uzatıp ağzının üzerine koyuyorum. "Şşşt," diyorum ona. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Teslim oluyor ve yatağa daha da yaslanıyor. Ağzımı alıp tepe noktalarının üzerine yerleştiriyorum, nazikçe emiyorum ve dilimle çalıştırıyorum. Dikkatim tamamen onun üzerinde, gözlerini geri döndürmeye, kalçalarını titretmeye çalışıyorum.

"Mateo," diye inliyor yine, saçlarımı çekiştiriyor şimdi. "Yapamam..."

Ama ısrar ediyorum. Nefesi derinleşiyor, sonra keskinleşiyor, sıcak ve ağır pantolonlar kendi arzumu alevlendiriyor. Altımda kıvranana ve tüm gücüyle saçlarımı çekene kadar veriyorum da veriyorum. Göğüslerini sıkıyorum, meme uçlarını ısıriyorum ve bu vücudunun kontrolsüzce titremesine yetiyor. Açık, özlem dolu ağzından vahşi ve hayvansı, nefes nefese kelimeler dökülüyor.

Sonra titremeleri yavaşlıyor ve vücudu yatağın içinde gevşiyor.

"Aman Tanrım," diyor, başı ileri geri sallanıyor, kocaman gözleri tavana bakıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

"Adımı söylemeye devam et, sorun değil," diyorum ona, sırtıtmaktan kendimi alamayarak. Onda bu izi bıraktığım için inanılmaz bir gurur duyuyorum. Geçici de olsa, sadece bu gecelik de olsa bunu hissetmek harika bir duygu.

"Sanki dilini istediğin yere koyabiliyorsun ve ben öylece boşalıyorum. Sik beni," diyor, sesi hayretle çıkıyordu. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile."

"Bence seninle her şey mümkün." Oturdum ve gömleğimin düğmelerini açtım.

arkamdan atmadan önce. Uzanıp parmaklarını kaslarımın üzerinde gezdiriyor, gözlerinde hala o açlık var, ama bu sadece benim için değil, bizim için ve olduğumuz her şey için. Bu ilişkide o kadar canlandı ki

I. Bizi besler, güçlendirir, daha iyi yapar.

Onu öptüm, dudakları bal peteğinden daha zengindi ve hemen elimi çektim. İkimiz de birbirimizin yanında çırlıçıplak kalana kadar. Gözlerinin içine bakıyorum, ellerim vücudunun yumuşak yamaçlarında aşağı yukarı geziniyor, parmaklarım tenindeki mürekkepli takımyıldızların etrafında dönüyor, sanki teni bana onların hikayelerini anlatabilirmiş gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve onun hissini hafızama kazıyorum, keşke ben de onun tenine gömülebilseydim, beni asla bırakmasaydı diyorum.

Vera parmağını gözlerimin altına koyuyor ve bir damla gözyaşımı sildiğini hissedince şaşırıyorum. Birazcık ağlıyor olmalıyım.

Bir şeyler mırıldanıyor, sonra beni tuz ve tatla öpüyor, ben de bedenimi onunkinin üzerinde hareket ettiriyorum. Parmaklarım karnında ve kalçalarında geziniyor. kalçalarının arasına yerleşiyor. Önceki orgazmından dolayı hâlâ ıslak ve sıcaktı ve kendini evinde gibi hissediyordu. Parmaklarımı kayganlığı boyunca ve içinde yukarı doğru kaydırıyorum, G noktasına eşit bir basınçla sürtünüyorum.

Vücudunun ellerime teslim oluşunu seviyorum, sanki onu istediğim her şeye dönüştürebilirmişim gibi. Ama tek istediğim onun sonsuza dek yatağında, tıpkı bu şekilde, tutkusunun benimkiyle tekrar tekrar uyanması. Bana daha iyi erişim sağlamak için sırtını kavislendiriyor, dizleri yukarı kalkıyor ve parmaklarımı dışarı kaydırıp sikimi oraya yerleştiriyorum.

Kasten, santim santim içeri itiyorum ve hissin içime dolmasına izin veriyorum. Bu çok güzel ve çok nihai. Gözlerim kapanıyor ve onun içine girebildiğim kadar derine indiğimde, sanki birmişiz ve bir kalacaktı ve hiçbir şey bizi ayıramayacakmış gibi hissediyorum.

Duygularım yalan ama şimdilik idare eder.

İkimiz de hazır olmadan boşalmamak için kendimi kontrol etmek zorundayım.

İkimiz de hazır olsak bile, bunun bu kadar çabuk bitmesini istemezdim. Her yavaş, ıslak itişte derin nefes alıyorum.

"Nasıl hissediyorum?" Ona soruyorum, sesim daha zengin, daha karanlık, arzuyla sarılmış. "Çünkü cennet gibi hissediyorsun."

Tembelce sırtıyor, gözleri kapalı. "Mateo gibi hissediyorsun."

"Ve bu iyi, değil mi?" Kendimi daha derine sokuyorum ve o bir inilti çıkarıyor.

Şehvet dolu gözlerini açıp bana bakıyor. "Evet," diyor nefes nefese. "Sahip olabileceğimin en iyisi."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu çabucak yutuyorum. O aynı zamanda sahip olabileceğim en iyi şey olacak ve ona bir daha asla sahip olamayabilirim.

Acıyı bastırıyorum. Tek çıkış yolu bu. Onu şimdi daha hızlı beceriyorum ama hala kontrolümde, ötesinde bekleyen acıyı uzaklaştırmak için çaresizce, sadece bu şekilde hissetmek istiyorum ve başka hiçbir şey istemiyorum, ama acele etmek istemiyorum. Bu bir itme ve çekme ve içimdeki her şey ben ve o sınırdan olana kadar inşa ediyor, inşa ediyor, inşa ediyor.

Bırakmaktan çok korkuyorum.

"Mateo," diye fısıldıyor, dudakları kulağımda. "Artık kendimi tutamıyorum."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor ve kendimi kaybetmeden devam edemiyorum. Aşırı ısınmış bedenlerimiz arasında ter birikiyor, ellerimiz birbirimizin üzerinde kayıyor, tutunmak için can atıyoruz. Ben kararlıyım ama o da öyle.

Kıçım ile oynamak için arkama uzanıyor ve bunun beni ne kadar çılgına çevirdiğini biliyor.

Yaptığı her şey beni çılgına çeviriyor.

Ve artık ben de kendimi tutamıyorum.

Kreşendoya ulaşıyorum ve içine o kadar sert boşalıyorum ki sanki oda sallanıyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum. Başka bir yere götürülüyorum - sadece onun bedeninin derinliklerinde bulabildiğim bir yere - ve bu ışık, yıldızlar ve güzellikten oluşan başka bir dünya. Onun adını haykırıyorum, ne kadar yüksek sesle bağırdığımı, inlemelerimin ne kadar güçlü olduğunu, bu zevkin beni ne kadar kısa sürede parçaladığının belli belirsiz farkındayım. Sırtımdaki tırnaklar ve odanın her yerinde yankılanan çılgınca nefes alışların bir karışımı. Etrafımda titreşiyor ve ikimiz de boşalmaya devam ediyoruz ve muhteşem bir an için sonsuza dek boşalacağımızı düşünüyorum.

Ama sonunda bizi terk etti ve bizi mahrum bıraktı. Onun üstüne yığılıyorum, neredeyse onu eziyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, ona tutunuyorum

nefes almaya çalışıyorum, onu tutmaya çalışıyorum. Artık nabzımın attığından, Mateo Casalles olup olmadığından bile emin değilim. Altımda, sıcak, ıslak ve titreyen kızın gerçekten gerçek olup olmadığından emin değilim. O ağlıyor ve ben de ağlıyorum ve olduğumuz ve artık olmamıza izin verilmeyen şeyin bu olması adil görünmüyor.

Vera ve ben birbirimizi bir daha hiç görmesek de mutluluğu bulmaya devam edeceğimi biliyorum çünkü artık mutluluğun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Artık nasıl bir his olduğunu biliyorum. Gözlerim sonsuza dek açıldı ve eğer onu hayatımda gördüğüm için bu kadar şanslı olmasaydım, asla yaşayamazdım.

"Sonsuza dek seni aramaya devam edeceğim," diye mırıldanıyorum. "Gökyüzüne bakacağım ve bana senin yolunu göstermesine izin vereceğim. Gitmene izin vermeyeceğim, Vera. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Cevap olarak sessizce hıçkırıyor ve bunun onu ne kadar üzdüğünü hissedebiliyorum. Sanki birbirimizi bir arada tutan tek şey bizmişiz gibi.

Dudaklarını, burnunu, alnını öpüyorum, ellerimle saçlarını düzeltiyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye tekrarlıyorum.

Olabildiğince uzun süre onun içinde kalıyorum.

On Birinci Bölüm

Vera'nın uçağı öğleden sonra birde ve son saatlerimizi yatakta, bedenlerimiz sonsuza dek birbirine dolanmış halde geçirmekten başka bir şey istemesem de yapacak çok fazla şey var. Claudia ve Ricardo işe gitmeden önce uğruyorlar ve ben kahve almak için evden çıkmak zorunda kalıyorum çünkü kalbim daha fazla gözyaşına dayanamıyor. Vera bu insanlar üzerinde bir etki yarattı ve onun gidişine en az benim kadar onlar da üzüliyor.

Havaalanına giden yol çok çabuk geçti. En son gittiğimizde, gelecek büyük umutlarla doluydu. Arkadaşlarımızla Kanada'ya gidiyorduk. Şimdi sadece o gidiyor ve ben onun döneceğine olan inancımı kaybetmeye başladım. Elimden gelse uçakları manipüle eder, dağları yerinden oynatırdım ama ancak onun bana izin verdiği kadar ileri gidebilirim. Bana dönmek istemeli.

Bana geri dön.

Kelimeler zihnimin kasırgasına kapılıp kalbimi çekiştiriyor. Bana dön, yıldızım.

Kısa süreli otoparka girip Vera'ya bavullarını taşımasında yardım ediyorum. Çok az şeyle geldi ve bir şekilde aynı şekilde ayrılıyordu. Elbette güzel görünüyor - gerçek kişiliği gibi görünüyor. Yumuşak ama vücuda oturan bir elbise, kırılmış bir hırka, sandaletler ve Biarritz'den aldığı bir güneş şapkası. Bridget Bardot. Onu daha yaşlı gösteren ve kızarmış gözlerini gizleyen büyük, kedi gözü güneş gözlükleri takıyor.

Claudia gittiğinden beri ağlaması hiç durmadı. Her zaman hüngür hüngür ağlamıyor ama sürekli bir hüznün akışı var. Ne zaman gözlüklerinin altından bir damla gözyaşı aktığını görsem, içimden bir parça daha ölüyor.

Yine de bir şekilde dayanmayı başarıyorum ve çantalarını kontrol edip bir kafede oyalandıktan sonra güvenlikten geçme zamanı geliyor. Şu anda Aşık olmak ve kahraman olmak hakkında düşündüğüm her şeyi geri aldığım bu an.

Korkak gibi hissediyorum.

Gerçek bir erkeğin onu tutup bir şekilde durduracağını hissediyorum. Yanındaki aşkıyla ülkeden kaçmak.

Bunu yapmak, onunla birlikte kaçmak ve asla arkama bakmamak cennet gibi olurdu.

Ama bu adam, bu yorgun ihtiyar, çoğu erkeğin sahip olduğu sorumluluklara sahip. Kızımı asla terk edemezdim. Ve kızım da asla

annesinden ayrılamazdı. Ve annesi İspanya'yı, hatta Madrid'i asla terk edemezdi, edemezdi.

Bir kez daha bağlandım, boynumu diğer herkesin boynuna bağlayan aynı lanet ilmik. Bir kahraman mı yoksa bir korkak mı bu ipi çözer?

Bilmiyorum. Sadece kendimi tanıyorum.

Ve şimdi yaşadığım en gerçek şeye, hayatımın gerçek aşkına veda etmek zorundayım.

Ona kelimeleri bile söyleyemiyorum. Güle güle.

O da yapamaz.

Güvenlik kuyruğunun dışında birbirimize bakıyoruz ve ne zaman konuşmak için ağzımı açmak istesem, içimdeki diğer her şeyle birlikte kelimeler de beni yarı yolda bırakıyor. Tek yapabildiğim onun narin bileklerini tutmak, beyaz, mürekkepli teninin ipeğini hissetmek ve hissettiğim her şeyi okuyabileceği kadar dikkatle ona bakmak.

Onu kollarıma aldım ve bir kez daha ağladı. Ben de ağlamıyorum desem yalan olur. Bir erkeğin dayanabileceği çok şey var ve bu benim sınırim. Vera'yı benden alırsan, hayatımı da alırsın. Kaybedeceğimi hissedeceğim. Ağlayacağım.

Havaalanında öylece duruyoruz, çantası ve bavulu ayaklarının dibinde ve yanımızdan geçen insan yığınlarını görmezden geliyoruz. Bu bir an için, çok gerçek, çok küçük dünyamızda yine sadece biz varız.

Ancak dünyamız bile zamana karşı bağışık değildir.

"Gitmeliyim," diyor, hafifçe nefes nefese. Benden uzaklaşıyor, bağlantıyı koparıyor ve ben hemen çığlık atmak, bağırarak, bunun yanlış olduğunu, onsuz nefes alamayacağımı ve onun da gidemeyeceğini söylemek istiyorum.

Bu şekilde olamaz.

Ama yine de öyle.

Yüzünden yaşlar süzülerek bana gönülsüzce el sallıyor ve güvenliğe doğru yöneliyor.

Hareket etmiyorum. Orada kalıyorum. Bir ya da iki kez arkamdan bakıyor ve beni gördüğünde sanki beklememi hiç beklemiyormuş gibi şaşırılmış görünüyor.

Ama
bekliyorum.
Bekliyorum.

Ve
bekliyorum

.

Ve
bekliyorum

.

Ta ki güvenlikten geçip diğ r uçtan çıkana kadar. Omzunun üzerinden bana zgn, köşeye sıkışmış bir bakış fırlatıyor ve ben şimdiden ikiye bölünmeye başladığımızı hissediyorum. Fikrini değıştirirse, bana ulaşıabilir.

Ona ulaşamıyorum.

Gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Sonra boşluğu izliyorum. Ondan sonra uzun bir süre nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece ben, herkes yanımdan bulanık bir şekilde geçerken havaalanında duruyorum.

Sadece aşık bir adam. Sadece bir kahraman.

Sadece bir korkak. Sadece ben.

Otuz dokuz yaşındayım. Ulusal bir futbol kahramanıydım. Genç bir kızım var. Eski bir karım.

Hayallerimin kadınıyla yaşıyordum.

Ona evlenme teklif ettim.

Şimdi o gitti.

Ve ben bir kara delikten başka bir şey değılim.

Yas tutarken zaman tuhaf bir şey yapar. Yavaş akar, tatlılığı olmayan şurup gibi. Vera gittikten sonraki iki hafta boyunca yataktan çıktığımı bile zar zor hatırlıyorum. Güneş ve ay dönüyordu.

Yaz sonu yerini erken bir sonbahar soğuğuna bıraktı. İşe gidiyordum; insanlarla etkileşime girdiğim tek zaman buydu. Diğer her an kendi başımaydım ve içimde büyüyen boşluğu kadeh kadeh eski viskiyle besliyordum.

Elimden geldiğince Vera ile bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyorum. Ona mesaj atmıyorsam, telefonda konuşuyorum; o şekilde duymuyorsam, Skype üzerinden onun grenli ama yine de güzel yüzünü izliyorum. Ben ona fotoğraflar gönderiyorum, o da bana fotoğraflar gönderiyor. Parmaklarım sanki onu hissedebiliyormuşum gibi ekranda geziniyor.

Ama ikimiz de yaralıyız, şimdi kendi ülkelerimizde, kendi düşmanlarımızla kendi savaşlarımızı veriyoruz. Benim düşmanım hâlâ kader. Isabel, Chloe Ann'i Çarşamba günleri ve hafta sonları tekrar almama izin verdi ve dedikodular merhametli bir şekilde durdu. Son bir hafta içinde tek bir fotoğrafçıya bile fotoğrafımı çektirmedim ve Carlos Cruz uzlaşmayı ve bir daha benimle ilgili bir yazı ya da resim yayınlamama şartını kabul etti.

Ama olan oldu. Ben buradayım, o da orada ve ikimiz de acı çekiyoruz. Bunu her bir sözünde okuyabiliyorum, sesinde duyabiliyorum, yüzünün gölgeli yakalarında görebiliyorum. O da benim gibi mutsuz ve her gün mücadele ediyor. Ama bazen Vera benden daha kaybolmuş ve geri dönüş yolunu bulma konusunda daha az kararlı görünüyor.

Annesinin evine, eski odasına geri döndü. Annesinin korktuğu kadar kötü davranmadığını ama kesinlikle hoş karşılamadığını söylüyor. Sanırım bir noktada Vera mesafeye ve ilgisizliğe alışmıştı, ama şimdi, belki de İspanya'da benimle, ailemle birlikte olduktan sonra, sıcaklığın ne olduğunu öğrendi. gibi hissettiriyor. Sadece birkaç kez görüştüğüm Vera'nın annesinin buz gibi soğuk olduğunu söyleyebilirim ve onun artık böyle bir ortamda gelişebileceğini hayal bile edemiyorum.

Kardeşi Josh daha önce de olduğu gibi onun kurtarıcısı oldu ama o bile ancak bu kadarını yapabiliyor. Vera bana onunla takılmadığı zamanlarda pek bir şey yapmadığını söylüyor. Adam bir restoranda çalışıyor ve Vera'nın zamanını geçirecek hiçbir şeyi yok. Bir işe girip girmeyeceğinden bile emin değil çünkü ne zaman başvursa annesi gelecek planlarından bahsediyor. Vera'nın Vancouver'a yüzde yüz bağlanamaması halinde Alberta'da yaşamasını istiyor gibi görünüyor.

Ve Vera yapamaz. Bunun için minnettarım, köklerini eskiden olduğu yere salmıyor. Okul için başvurmak istemiyor.

Ocak çünkü belki bana geri dönebileceğini düşünüyor. Onunla her konuştuğumda geleceğinin burada olduğunu, bu ayrı aylarda bir zamanlar yaptığımız gibi dayanabilirsek tekrar birlikte olabileceğimizi söylüyorum.

Hiç ikna olmuş gibi görünmüyor. Aramızdaki bağın şimdiden bozulmaya başladığını hissediyorum ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sadece onunla olabildiğince sık konuşmaya çalışıyorum, ona olabildiğince sık onu sevdiğimi söylüyorum ve kalbimde çok fazla umut taşıyorum.

Ama günler soğuyor. Kısılıyor. Yine de zamanın daha hızlı geçmesi, onu daha çabuk kollarıma almam için hiçbir şey yapmıyor.

İş yerinde berbat bir gün. Gökyüzü kara bulutlarla kaplanmış ve sokakları yağmurla dolduruyorlar. Teknik olarak hala yaz olmasına rağmen, ani nem beni iliklerime kadar ürpertiyor. Görünüşe göre herkes bunu hissediyor.

Asıl kalecimiz ilk resmi maçımızdan iki hafta sonra sakatlandı ve yedeğimiz Diego ile bazı anlaşmazlıklar yaşıyor. Warren ve ben kenardan izliyoruz ve oyuncular arasında yükselen tansiyonu görebiliyorsunuz. Son zamanlarda onlar için çok fazla değişiklik oldu ve bu da kendini göstermeye başladı. Sezona iyi bir başlangıç yapmalarına kesinlikle yardımcı olmayan ilk maçı kaybettiler ve her zaman olduğu gibi taraftarlar çoktan takımdan ayrılmaya başladı.

Warren masama uğradığında oyunculardan biriyle ilgili bazı evrak işlerini neredeyse bitirmiştım. Ona bakıyorum, yarın görüşeceğimizi söylemek üzereydim ama o sadece çalışma alanımın etrafında dolanıyor.

Kollarını kavuşturup masama yaslanarak, "Bir şeyler içmeliyiz," diyor bana.

"Şu anda mı?" Şaşırarak sordum. İş dışında birlikte hiçbir şey yapmadık. İşe başladığımdan beri Pedro ya da Antonio'yu da iş dışında görmedim. Görünüşe göre bir kere onların oldun mu, kur yapma işi bitiyor.

"Berbat bir gündü," diyor. "Bir içki içmek için mükemmel bir bahane, öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum ama kendimi aynı fikirde buluyorum - Vera gittiğinden beri her gün boktan bir gün oldu. Ceketimi alıp onu kapıdan çıkarken takip ediyorum. Saat dört, biraz erken, ama aynı zamanda günün bu saatinde kendimi daha hafiflemiş, daha mutlu buluyorum. Bu saat Vera'nın yakında kalkacağı anlamına geliyor. Aramızdaki saat farkı korkunç bir yük ve iş günümün büyük bir kısmını onunla konuşmadan geçirmek zorunda kalmak çok zor.

Warren genellikle işe metroyla gider, bu yüzden benim cipimi alıp onun dairesiyle benimkinin ortasında bir bar buluyoruz. Burası biraz aşağıda kalıyor ve Vera'nın seveceği türden bir yer olduğunu bildiğim için hemen göğsümde bir hüzün hissediyorum.

Onu o kadar çok özledim ki canım yanıyor.

Oturduk ve Warren bize içki getirmeye gitti. Bira yerine burbonla döndüğünde şaşırdım.

"Zor bir gün müydü?" Ona sordum.

O sadece sırtıyor. "Hayır dostum, zor bir gün geçirdin." Bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Zor birkaç hafta geçirdim sanırım."

Yavaşça başımı sallıyorum, sıvıyı ağızımıza götürürken onu izliyorum. Benden ilk içki istediğinde, onun ayrılması ve benim onun yerini almam hakkında konuşmak isteyip istemediğini merak etmişim ama şimdi o kadar emin değilim.

"Nasılsın?" diye soruyor bana. Merak ediyor ama sesinde kötü niyet yok, sadece gerçek bir endişe var.

Uzun bir nefes alıyorum. Bu konuyu -Vera ve ben- kimseyle konuşmadım. Lucia ya da ailem konuyu açtığında, uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Sesleri ve yüzleri ona o kadar çok duygusal bağlılık duyuyor ki, bu kalbimi yeniden kırıyor ve bana neyi kaçırdığımı hatırlatıyor. Onların kaybı sadece benimkini arttırıyor.

Ama Warren dışarıdan tarafsız bir kişi. Onunla ya da benimle duygusal bir bağı yok. Hatta çok uzun süre buralarda olmayacak. Ve bu nedenle, itiraf etmek bana acı verse de, bir şekilde ona gerçeği söylemenin güvenli olduğunu hissediyorum.

Bardağıma bakıyorum, kehribar rengi sıvıyı evirip çeviriyorum.

"Dayanamıyorum," diyorum ona. "Ve gerçek bu."

Gözleri acımasa da sempatikleşiyor. "Nasıl olduğunu bilirim."

Burbonun geri kalanını yudumlarken yanmanın tadını çıkarıyorum.

"Yaptığımı sanıyordum," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bunu daha önce yaşadığımız için tekrar üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Ama o zamanlar ben nasıl bir insandım, o nasıl bir insandı... O zamandan beri ikimiz de çok değiştik. Büyüdük. Birbirimizle birlikte. Birbirimizin içinde, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Önceden zordu... ama bu, bu beni öldürüyor."

Tanımadığım birine bunu itiraf etmek bana göre değil ama bunu söylemek iyi hissettiriyor. Bunu kendi ağzımdan duymak beni ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Ne kadar kötü etkileniyorum. Vera her yerde, günün her anında, zihnimin her yarığında ve ben yine de

Onu anılarımdan inşa edemem, onun tadını, kokusunu, tenini, gülümsemesini canlandıramam ve onun gerçek bir et ve kan versiyonunu yapamam.

O benim aklımın, kalbimin ve ruhumun tutsağı ve bu benim için yeterli değil. Onu gerçek istiyorum, onu burada istiyorum. Şimdi istiyorum. Bugün. Yarın.

Warren iç geçiriyor ve sesinden anladığını anlıyorum. Kendisi için nasıl bir şey olduğunu, bu kadar aşık olmanın tüm hayatını nasıl değiştirebileceğini hatırlıyor. Ama bu acıyı bilemez, Vera'yı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemez çünkü Vera'ya hiç sahip olmadı. Eğer olsaydı, o zaman benim nasıl başa çıktığımı gerçekten bilirdi. Viski ile. Uyuşuklukla. Kanayan bir kalple.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Omuz silkiyorum. "Bekle, sanırım. Başka seçeneğim yok. Okula ancak Ocak ayında girebilir, tabii girebilirse."

"Ya içeri giremezse?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Yapacak. Benim yollarım var." "Paran var," diyor kesin bir ifadeyle.

Elimi yukarı ve aşağı eğiyorum. "Aşağı yukarı. Para. Etki. Bazen bu şeyler benim lehime çalışır. Bazen de çalışmazlar."

"Peki, Ocak ayında okula gireceğinden bu kadar eminseniz, neden bekliyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıyorum, ne dediğinden emin değilim. Barmenin aynı içkiden iki tane daha getirmesi için elini kaldırıyor ve ben de ona "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Yüzünde, oyuncularımızdan biri sahada birine takılıp düştüğünde takındığı ifadenin aynısı var. "Yani, senin yerinde olsaydım ve Öyle olmadığımı bilseydim, param, nüfuzum, yıldız gücüm, büyük toplarım ve sahip olduğunuz her şey olsaydı ve kız arkadaşımı sırf Ocak ayına kadar bekletmeyeceğim için bir üniversiteye sokabilseydim. Onu hemen şimdi üniversiteye sokardım. Elimden gelse önümüzdeki hafta."

"Dönem çoktan başladı," diye itiraz ediyorum. "Zamanında gelmesi gereken transkriptler var."

Kısa bir süre gözlerini deviriyor. "Evet. Ne demek istiyorsun? İçeri girmek için rüşvet ver, Mateo.

Zaten bunu yapmaya hazırdın. Transkriptlerin gelmemesi kimin umurunda, onu bir şeye kaydettir, herhangi bir şeye. Yeni bir başlangıç yap."

Ve aniden bir ampul yanıyor, ama zihnimde değil, göğsümde ve giderek daha parlak, daha sıcak, her şeyi aydınlatıyor.

"Başvuru formunu Kanada'dan doldurması gerekecek," diyorum. "Ya ben ... ya o ..." Söylemekten korktuğum şey şu: Ya gelmezse? Ya çok fazla bahanesi varsa? Ya artık çok geçse?

Barmen bardakları önümüze koydu ve Warren kendi bardağını kaldırarak beni selamladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, bunu kendiniz yapmalısınız. Yardımcı koç olmadan önce çok kısa bir zamanın var ve sonra bir o kadar daha.

Sen koçsun. Bu sahip olacağın son özgürlük, bunu bilmeliyim. Belki de bunun avantajını kullanmalısın."

Belki de ona gitmeliyim, söylediği bu. Belki de Vancouver'a gidip bunun olmasını sağlamalıyım.

Belki de gidip Vera'yı eve geri getirmeliyim.

Kadehimi kaldırıp onunkiyi tokuşturuyorum ama aklım çoktan başka yerde. Şimdiden harçları, uçak biletlerini, üniversiteden nasıl izin isteyeceğimi ve Pedro'dan nasıl izin isteyeceğimi hesaplıyor. Vera'yı düşünüyor ve kapısına gidip ona dokunmayı, onu öpmeyi, ona sarılmayı.

Onun yanımda olmasının endişeli kalbimi nasıl rahatlatacağını ve her şeyin yeniden bütün hissedeceğini düşünüyorum. Dünyanın bir kez daha dengeye kavuşacağını ve öğrenci vizesi için beklerken geçen zamanın hiç de zaman gibi gelmeyeceğini çünkü birlikte olacağımızı.

Warren'a veda ettiğimde kalbim çoktan başka bir zaman dilimindeydi. Her şeyi düzene sokmak için aceleyle eve dönüyorum.

Tekrar kollarıma gelene kadar Vera'ya neler olduğunu anlatmayacağım bile. Ve kaderimizi yeniden yaratacağım.

On İkinci Bölüm

Normalde iyi bir uçucuyumdur ama daha önce bir uçakta hiç bu kadar gergin olmamıştım. Bu, Vera'yı durdurmak için uçağa binmekten çok daha sinir bozucu. Business class'ta yanımda oturan adam bana sürekli iyi olup olmadığını soruyor. Çok nazik bir davranış ama ayrıntılara girmeye cesaret edemiyorum, bu yüzden ona sadece uçuş korkum olduğunu söylüyorum.

Dikkatimi dağıtmak için cüzdanımdan buruşuk mektubu çıkarıyorum. Tekrar tekrar okudum. Artık ne için savaştığımı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok çünkü doğrudan ona gidiyorum ve sahip olduğum her şeyle savaşıyorum. Ama yine de bana huzur ve sakinlik hissi veriyor. Tanıdık ve rahatlatıcı.

beni geleceği merak ederek okuduğum tüm o gecelere geri götürüyor.

Artık geleceği biliyorum. Şans eseri olmayacak, seçimle olacak. Eğer Vera'yı İspanya'ya geri getirirsem, bu bizim için yeni bir hayat olacak. Karşılaştığımız aynı sorunlar hala orada, çalılıkların arasında bekliyor olabilir. Belki Carlos Cruz şeklinde değil ama başka şekillerde. Ama en azından ben onu benden alamayacaklarını biliyorum. O yanımda olduğu sürece her şeyle yüzleşebilirim.

Uçak Vancouver'a indiğinde telefonumu ve annesinin adresini çıkarıp kızgın güneşin altına giriyorum. Sanki Madrid ve Vancouver Eylül aylarını değiş tokuş etmiş gibi. Bu şekilde daha uygun görünüyor, sıcak ve güneş tıpkı benim gibi Vera'yı takip ediyor.

Taksi kuyruğunda beklerken ona bir mesaj gönderiyorum. Burada öğle vakti, benden haber alması için alışılmadık bir saat değil.

Ne yapıyorsun? Mesaj atıyorum.

O cevap verene kadar taksiye binmiş oluyorum: Mercy ve sık kafalı öğle yemeği için geldiler, ben de odamda saklanıyorum. Nasılsın bebeğim? Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm, bu sabah bunun sadece bir rüya olduğunu fark ettiğimde çok üzüldüm.

Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. Bir rüya gibi geliyor, sanki olmayacakmış gibi, ama onun toprağındayım, onun zamanında, onun güneşi ve gökyüzünün altındayım.

Bazen rüyalar gerçek olur, diye cevap yazıyorum ona, bunu yaparken dudağımı ısıırıyorum. Gerçekleştiklerini biliyorum. Öyle olmasaydı seninle tanışamazdım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve derin bir nefes alıyorum. Şimdi sinirlerim canlanıyor ve midemde bir düğüm oluşturuyor. Bu iyi bir düğüm.

heyecan ve vaat.

Bulunduğunuz yerden yıldızları görebilseydiniz, diye mesaj atıyorum, ateş eden birinden dilek diler miydiniz? Ne dilerdin?

Cevap vermeden önce bir duraklama oluyor: Seni. Her gece yıldızları izliyorum ve tekrar tekrar seni diliyorum.

Ben varım.

Biliyorum. Ama sen burada yoksun. Sensiz hiçbir şey aynı değil.

Yani dileğiniz, her şeyden çok, kapınıza gelip ayaklarınızı yerden kesmem mi?

Şimdiden ayaklarım yerden kesildi. Bunu seninle tanıştığım gün yaptın ve ben daha aşağı inmedim.

Vera her zaman bu kadar duygulu mesajlar yazmaz, o yüzden bunu ondan okumak içimi acıtıyor. Bunu okuyor olsaydım nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum,

Madrid'de tek başıma, daha ne kadar beklemem gerektiğini bilerek.

Annesinin evi havaalanına çok uzak değil ve bu saatlerde trafik Zaman Madrid'den daha nazik. Taksinin kaldırırma yanaşması uzun sürmez.

Şoföre birkaç ev aşağıya gitmeye devam etmesini söyledim.

Meraklı biri pencereden izliyor. Burada cadde boyunca sıralanan ağaçlar hâlâ yeşil ve bazılarında sonbaharın habercisi olan bir pas lekesi var. I Ceketimi çıkarıyorum, sıcaklığı hissediyorum ve sonra sokaktan bana doğru gelen birini fark ettiğimde ayakkabılarımın içinde donuyorum.

Josh, elleri cebinde, başı eğik ve müzik dinliyor. Tamamen siyah çizmeler, siyah kot pantolon, siyah kot ceket giymiş ve yeşil sokakta kara bir leke gibi göze çarpıyor. Sadece eve giden patikadan aşağı inmeden hemen önce kafasını kaldırıp bakıyor ve bunu yaptığında da iki kez alır ve olduğu yerde durur.

Kulaklığındaki kulaklıkları çıkarıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Mateo?" diye soruyor kuşkuyla.

Ona elimi sallayıp rahat bir gülümseme sunuyorum. "Hola, Josh."

Ona doğru yürüyorum ve o hala bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Ben," diyor, gözleri eve doğru gidip geliyor, "Vera bana geleceğini hiç söylemedi."

Omuz silkiyorum. "Vera bilmiyor."

Şimdi Josh gülümsüyor. "Dostum," diyor, "onu bir yıl boyunca sikeceksin. Hey, seni görmek güzel, dostum."

Tokalaşmam için elini uzattı. Elini tutuyorum ama onu hızlıca kucaklıyorum. Benden biraz daha uzun, ama Vera'nın kendisi de bir kadına göre oldukça uzun. Goodgenes.

Birbirimizden ayrıldığımızda, aramızdaki duygusal ilişkiden pek de rahatsız görünmüyor.

n. Kuzey Amerika'daki erkeklerin fiziksel yakınlaşmalar konusunda biraz komik olabildiklerini unutuyorum ve o, benim kayınbiraderim olacağını düşündüğüm ve hala umduğum bir adam.

bir gün hukuk.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ona ve bunda ciddiğim. Eve endişeli bir bakış attım. "Az önce Herbefore'a mesaj attım. Kız kardeşin ve enişten

hukuk evde, değil mi?"

Josh yüzünü buruşturur. "Muhtemelen. İşten yeni çıktım." Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve omzumu sıvazlıyor. "Merak etme, ben arkadayım."

Öyle olduğunu biliyorum ama yine de endişeleniyorum.

"Hadi, gidip kız kardeşimin yüzüne bir gülümseme konduralım." Beni takip etmem için eliyle işaret ediyor ve ben de zarif evin ön kapısına giden taş patikadan yukarı çıkıyorum. Kapıyı tıklattı ve kapı açıldı, biz de içeri girdik.

Sesler merdivenlerden aşağı süzülüyor, mutfaktan geliyor. Diğerinin, kız kardeşinin ve aptal İngiliz'in seslerini tanıyorum. Vera gerçekten iç odada saklanıyor olmalı.

İçimdeki gerginliği bastırıyorum. Tanrı aşkına, ben yetişkin bir adamım, onun ailesinden korkmamalıyım, ama beni umursamayan, hatta belki de hor gören insanlarla yüzleşmeye hazırlanırken içimi bir korku kaplıyor. Bu zamana kadar başıma gelen onca şeyden sonra buna alışacağımı düşünürdünüz.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve mutfığa girer girmez üç şişko kafa bana doğru dönüyor.

Josh kısık bir sesle, "Bakın dışarıda kimi buldum," diyor.

Vera'nın annesi ağzını ilk kapatan oldu. Çenesi dışarı fırladı ve gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana baktı. Her zaman mutsuz görünmese çok güzel bir kadın olurdu. "Oh," dedi.

Mercy hâlâ şaşkın, ince kaşları kalkık. Vera'ya pek benzemiyor.

-

Çok zayıf, çok bronzlaşmış, dar bir kot pantolon ve ince beyaz bir kazak giymiş. Hiçbir şekilde kötü görünümlü değil ama çok-
Şık saçları ve makyajlı yüzüyle bana çok fazla Isabel'i hatırlatıyor.

Bir de yeni kocası Charles var. Tarif edilemeyecek kadar mülayim.
. Bana gözlüklü bir bademi hatırlatıyor.

Ama terbiyem beni asla terk etmemeli.

Mercy ve Charles'a başımı sallayarak elimden geldiğince içtenlikle, "Evliliğiniz için tebrikler. Fotoğrafları gördüm ve kesinlikle çok güzel görünüyordu. Vera'yı tanıyorum ve ikinize de mutlu bir evlilik diliyorum."

Kendine gelen ilk kişi o oldu. Şaşırmış görünüyor ve bana başıyla onay veriyor. "Teşekkür ederim."

"Evet," diyor Mercy ama ses tonu uyarıcı. "Evlilik hakkında çok şey biliyor olmalısınız."

"Mercy," diyor Josh sertçe, ama o sadece annesine bakıyor, sanırım ne tür bir yorum yapacağını görmek için. Buna şaşırdığımı ya da üzüldüğümü söyleyemem.

"Seni beklemiyorduk," diyor annesi hemen ve Mercy'ye ters ters bakıyor. Bana döndüğünde ise tedirgin bir gülümseme takınıyor. "Vera bu konuda hiçbir şey söylemedi. Gerçi bize de bir şey söylemedi."

Neden yapsın ki?

Düşünüyorum. "Vera burada olduğumu bilmiyor."

"Oh?" diyor, sesi şimdi ilgileniyormuş gibi çıkıyor. Gözlüklerini düzeltiyor. "Bir sur prise ziyareti mi?"

"Aşağı yukarı," dedim ona. Ve birden Vera'yı görmek için sabırsızlanmaya başladım. Hepsine başımla selam veriyorum. "İzninizle, ona gitmem gerekiyor."

Josh'a minnettar bir bakış atarak dönüyorum ve koridordan onun yatak odasına doğru ilerliyorum. Ama orası onun yatak odası değil, burası onun evi değil ve o da evde değil. Henüz farkında olmasa da bir geçiş döneminde.

Kapısının önünde duraklıyorum ve onun enerjisinin odunların arasından geldiğini hissedebiliyorum. Tüylerimi diken diken ediyor, vücudumun her yerini alev alev yakıyor. O kadar yakınım ki, dayanamıyorum bile.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

Bir sessizlik, ardından bir sürtünme sesi ve "Ne? Kestiriyorum" diye bir çığlık.

Bunun üzerine kendi kendime gülümsüyorum ve sonra yavaşça kapıyı açıyorum.

Yatağında ve yorganın altında, vahşi saçları hapların üzerine dökülüyor. Gözleri kapalı ve kapıyı arkamdan kapattığım anda gözleri açılıyor.

"Aslında buna siesta deniyor," diyorum ona.

Doğruluyor ve birkaç dakika boyunca bana göz kırpmıyor, hem kız gibi hem de seksi görünüyor. "Rüya mı görüyorum?" Ve sonra gerçekten rüya gördüğüne inanmış gibi görünüyor çünkü kolundaki dövme sıkıyor.

"Çimdiklemek işe yaramaz," diyorum ve kalbim patlamadan önce odayı geçip yatağının üzerine eğilerek onu uzun, derin ve yumuşak dudaklarından öpüyorum. Dudaklarımın ve dilimin altında nefes nefese kaldığını ve ellerim saçlarının saten dalgalarına değerken titrediğini hissediyorum.

Sunduğu her şey beni sarmalıyor- onun tadı, kokusu, dokunuşu, hissi. Çok mutlu bir adam olarak ölebilirim. w. Kalbim hızla, yüksek sesle, kontrolden çıkmışçasına çarpıyor, sanki o bile aşkımın yeniden kollarımda olduğu gerçeğini kabullenemiyormuş gibi.

"Mateo," diye inliyor bana karşı ve sonra aç, yoksun ağızlarımıza doğru yuvarlanan gözyaşlarının tuzunu tadıyorum.

Ona daha fazla yaklaşıyorum, ona daha sıkı tutunamıyorum ve yine de tıpkı hayal ettiğim gibi hissediyorum. Gerçek. Bütün. Sevilmiş. Aynı anda hem ölüyormuşum hem de yeniden doğuyormuşum gibi hissediyorum.

"Estrella'm," diye mırıldanmayı başarıyorum yüzünün her santimetrekaresini öpmeye başlarken. "Seni eve götürmeye geldim."

"Nasıl geldin?" diyor, tırnakları gömleğimin arkasına batıyor.
t. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Buradayım çünkü sen benimsin," diyorum ona, kulağının arkasından öpüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ve ben de seninim. Ben sana aidim, sen de bana aitsin. Hangi ülkede, nerede ya da hangi yıldızın altında olduğum umurumda değil ama sensiz ben sadece benim."

"Ah, Mateo" diyor usulca, sesi boğuk. Narin eliyle başımın arkasını okşuyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Geldiğine çok sevindim. Bir gün daha hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Senden ayrı olmak... beni sana anlattığımdan çok daha fazla mahvediyor. I. . . Her zaman çok acı çekiyorum."

"Şşşt," diye nazikçe onu rahatlatıyorum, parmaklarım sırtında geziniyor. "Artık acı çekmene gerek yok. Ben buradayım. Sen yanımda olmadan gitmeyeceğim."

Yüksek sesle yutkunuyor ve başını boynuma gömüyor. Konuşurken dudakları köprücük kemiğimi gıdıklıyor ve bu göğsümden aşağı bir zevk dalgası gönderiyor. "Ama bunu nasıl yapabiliriz? Ben hâlâ İspanya'ya dönemem ve sen de Chloe Ann'siz kalamazsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum kulak memesinin kenarını öperken. Titriyor. "Ama sonra yeterince dikkatli bakmadığımı fark ettim. Planı duymaya hazır mısın? Çünkü şu andan itibaren birlikte olabiliriz. Bu sadece sana bağlı."

Geri çekildi ve bana derin derin baktı. çerçeveli gözleri. "Ne olursa yaparım," diye fısıldıyor ve yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Bunu bilmiyordum ama artık biliyorum. Gözlerimi kapatıp rahat bir nefes alıyorum ve en başta ondan şüphe ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Mesafe gerçeğe tuhaf şeyler yapıyor, onu çarpıtıyor ve bir tarafı şüpheyle boyuyor.

Saçlarını yüzünden çekiyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. "Bunu duymak güzel. Senin için ne kadar endişelendiğimi anlamıyorsun, belki de sen buradayken beni daha az sevmeyi öğrendin."

Gözleri şok içinde açılır. "Ne? Gençler bunu nasıl düşünebilir? Mateo, sensiz ölüyordum."

Nazıkçe gülümsüyorum. "Bu beni mutlu etmemeli ama ediyor. Özellikle de artık ölmek zorunda olmadığın için. Vera, Madrid Üniversitesi'yle temasa geçtim. Seni öğrenci olarak kabul edecekler.

ve döneme biraz geç başlayabilirsin. Sen akıllısın. Sen iptal et."

Bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?" "Kendi yöntemlerim var diyelim."

"Onlara rüşvet mi verdin?"

Umarım bu yüzden komik duruma düşmez. Sakince nefes veriyorum. "Evet. Öyle ya da böyle."

Gerçekte bundan çok daha basit olmasına rağmen. İlk yıl için okul harcı için bir çek yazdım ve sonra bu çeke fazladan on bin dolar ekledim. En çok ihtiyacı olan departman için küçük bir bağış. Son zamanlarda bütçeleri yetersizdi, memnuniyetle aldılar.

"Oh," diyor usulca.

Ellerini tutup hafifçe sıkıyorum. "Tek yol buydu ve bu iyi bir yol. Her şey yerli yerinde. Ana diplomanız olarak İspanyolca alacaksınız. Gastronomi değil ama İspanyolca hakkında bir şeyler söylediler.

Gelecekte kullanılan çevrimiçi dersler ve İngilizce olarak sunulan, İngiltere'den gelen insanlar arasında çok popüler olan konaklama ve turizm dersleri var. Bunun bir anlaşma olmadığını biliyorum, ancak BC'deki üniversiteniz transkriptinizi onayladıktan sonra, hala bir lisans derecesi ile yürüyebileceğinizi düşünüyor gibi görünüyorlar. Sadece

normalden daha uzun sürebilir. Ancak bunun da ötesinde, vize birkaç yıl daha bu ülkede yaşamanıza izin verecek ve bu noktada gerçekten önemli olan tek şey bu. "

"Ondan sonra ne olacak?" diye soruyor endişeyle.

Ellerini sıktım. "Bir şekilde, bir şekilde birlikte olacağız. Belki benim işim aracılığıyla bir iş bulabilirsin ya da bir süre sonra ortak hukuka başvurabiliriz. Boğazımda oluşan yumruyu yuvarladım. "Lütfen bana bunu yapacağını söyle."

Hafifçe çöküyor. "Tabii ki yapacağım. Bu sadece bir loto ..." "Okul ücretini ödeyeceğimi biliyordun zaten."

"Biliyorum," diyor, birbirine dolanmış ellerimize bakarak. "Sadece benimle ilgilenmek zorunda olduğun için kendimi kötü hissediyorum."

"Vera," diyorum ona, "sana bakmak zorunda değilim. Kendine bakabilirsin. Seninle ilgilenmek *istiyorum*. Lütfen izin ver."

Hızla başını sallıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Tamam." Bana bakıyor ve gülümsemesi güneşten daha parlak. Kendimi hemen daha sıcak hissettim. "Tamam. Teşekkür ederim."

Oysa ona teşekkür etmeliydim. Onu kendime çekiyor ve sıkıca sarılıyorum, mutluluğun içimden, onun içinden yayıldığını hissediyorum. Birkaç dakika böyle kaldık, sadece kalp atışlarını, tenini ve nefesini hissediyorduk.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor bana.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve onun üzerinde duruyorum, kollarımı esnetiyorum ve on saatlik uçuşun yorgunluğunu üzerimden atıyorum. Birden bitkin düştüm.

"Formlar yanımda," diyorum, elimle taşıdığım çantayı işaret ederek-kapısının arkasında bıraktım. "Tıpkı birinci sınıf öğrencisiymişsin gibi onları dolduracaksın. Onlarda zaten harç var. Onlara kuryeyle göndereceğim ve sonra kabul mektubunu İspanyol konsolosluğuna götürüp vizeni alacağız."

."

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Uzun sürmeyeceğini söylediler. Belki birkaç hafta."

"Peki ne zaman dönüyorsun?"

Ona sırtıtıyorum. "Estrella, sensiz geri dönmeyeceğim." "Ama Chloe Ann, senin işin ... daha yeni başladı."

"Her şey yolunda," diyorum ona güven verici bir şekilde. "Pedro, Diego ve Warre n ile konuştum... Gitmem için en uygun zaman bu. Gelecekte yanımda bu kadar çok şey olmayacak. Kızım da iyi, döndüğümüzde onu her zamanki gibi göreceğiz. Beklerken biraz tatil yapalım."

"Ama ya ben döndüğümde paparazziler yine başlarsa?" diye soruyor. "Ya bu Isabel ve ailesini bize karşı yeni bir saldırıya teşvik ederse?"

İçimi çekiyorum, kalbim hala bunun için ağır. "Sadece hayatta kalabiliriz. Başımızı dik tutabiliriz. Kolay olmayacak ve ben hâlâ tamamen ortadan kalkacağını düşünmüyorum. Ama en azından anlaşma Cruz'un bir şey söylemesini engelledi ve siz de yasal olarak ülkede olduğunuza göre kimsenin bize yapabileceği bir şey yok. Yalanları ortaya attıklarında zaman zaman canımız yanacak ve acıyacak ama artık buna dayanacak kadar güçlüyüz." Elini öpüyorum ve ona derin derin bakıyorum. "Sanırım günahlarımızın bedelini her zaman ödeyeceğiz Vera, ama günahlarımız buna değdi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Senin için kömürlerin üzerinde yürürüm."

"Zaten yaptın," diyorum. "Ve keşke buna mecbur olmasaydın. Ama olan oldu."

"Ve bu çok güzel," diyor. Sonra yataktan kalkıyor ve bana sarılıyor.

Bu çok güzel.

Vancouver'da üç hafta geçirdim. Öğrenci vizesi süreci beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Ne yazık ki hükümete diğer kurumlara verdiğiniz gibi rüşvet veremiyorsunuz ama Vera ve ben bunun üstesinden gelmeyi başardık. Annesinin Vancouver'daki evine vardığım gün, ailesiyle birlikte içki içmeye başladık. Pek rahat ve sorunsuz bir deneyim olmadı, kız kardeşi sinirlerimi o kadar bozdu ki, sinirlerimi kontrol altında tutmak için çok uğraşmam gerekti. Ama sonunda bana ısınmaya başladıklarını gördüm. En azından Vera'nın annesi önyargılarını bir kenara bırakabilmişti. Belki de Vera için onca yolu geldiğimi ve onu İspanya'ya döndürmeye çalıştığımı anlamıştı. Bu en azından onun hakkında ciddi olduğumu kanıtlamalıydı.

Ancak bundan sonra oradan ayrıldık. Evrak işleri tamamlanıp kargoya verildiğinde bir araba kiraladık ve eyaletin merkezine, Okanagan denilen yere doğru bir yolculuğa çıktık. Bana İspanya'yı hatırlattı- Haki ve buğday renginde kuru tepeler, soğuk mavi göller, meyve bahçeleri ve göz alabildiğine uzanan üzüm bağları. Beklemekten çok, gerçekten dinlenmek, sıcak ve uzun yazın tadını çıkarmak gibi geliyordu.

Çok fazla tembellik, çok fazla şarap ve çok fazla aşk vardı. yapmak. Vera'nın tekrar içinde olmak eve dönmek gibiydi ve onun teni, dudakları, dokunuşu beni oraya götüren yoldu. Yeniden bağlanmak için tam da ihtiyacımız olan şeydi ve sanırım mutluluğumuzdan çıktığımızda, bir şekilde daha güçlü çıktık.

Sonunda ona vize verildiğinde, onunla ailesi arasında şaşırtıcı derecede duygusal bir veda yaşanıyor. Josh onun gidişine üzülüyor gibi görünse de o mutlu olduğu için o da mutlu. Ama beni şaşırtan yine annesi oluyor. . Zamanla belki de Vera ile daha iyi bir ilişki kurabileceklerini düşünüyor bana. Isaid'in daha önce de söylediği gibi, mesafeler tuhaf şeyler yapabilir ve bazen mesafe insanları yakınlaştırır.

Madrid'e giden uzun uçak yolculuğunda, kabinin ışıkları kapalıyken ve Vera da dahil olmak üzere yolcuların çoğu uyurken, mektubumu çıkarıyorum. Bir kez daha alışkanlıkla baştan sona okudum. Vera'ya bakmak için başımı çevirdiğimde, onun meraklı gözlerle bana baktığını görünce şaşıyorum.

"Ne okuyup duruyorsun?" diye soruyor bana sessizce.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Muhtemelen aptalca ama beni rahatlatıyor." "Geçen yıl beni terk ettiğinde, peşinden gelmem gerektiğine karar vermeden önce sana bir mektup yazmıştım. Her şey için bir özürdü. Yapmıştım."

Yüzü yumuşak bir şekilde buruşuyor. "Neden ona tome vermedin?"

"Çünkü özürlerimin yüz yüze daha iyi olacağını düşündüm. Yanılıyor muydum?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hayır, başlangıçta özür dilemene bile gerek yoktu."

Ona uzattım. "Okumak ister misin?"

Kağıda bakıyor. "Eğer kalbinize bir bakış daha atacaksanız ... Çok isterim."

Elini açıp içine yerleştiriyorum. "Ona karşı nazik ol."

Mektubu yavaşça alıyor, başının üstündeki ışığı yakıyor ve sessizlik içinde okuyor. Bizi eve götüren bir uçakta yanımda okuyor olması çok uygun görünüyor.

Yapmamalıyım ama elimde olmadan yüzünü izliyorum. O kadar samimi ki, gözümün önünde benim gerçeğimi kabul ettiğini biliyorum. Gözleri doluyor ve bir elini kalbinin üzerine koyuyor ama ağlamıyor. Her şeyi tek seferde okuyor.

o. İşi bittiğinde sadece "Seni seviyorum" diyor. Ama söylediği sözlerin sadeliğinden çok daha fazlasını söylüyor. Duymak istediğim her şeyi söylüyor.

"Seni seviyorum" diyorum ve o da başını omzuma koyuyor. Başının üstünü öpüyorum ve üstümüzdeki ışıkları kapatıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Altı ay sonra

"Bir noktada bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Vera yanımdan sesleniyor.

Güneş gözlüklerimin üzerinden ona bakıyorum. "Vay canına, şu patronluğa bak." Dilini bana doğru uzattı. "Ben her zaman patronluk taslarım. Sen buna bayılırsın." Omuz silkiyorum. "Bu doğru. Özellikle de yatak odasında."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. İkimiz de bu alanda patronun genellikle ben olduğumu biliyoruz.

Nisan ayının sonundayız ve Vera geçtiğimiz hafta üniversite için girdiği son sınavı bitirdi. Bunu kutlamanın en iyi yolunun onu hafta sonu için kısa bir seyahate çıkarmak olduğunu düşündüm. Önümüzdeki ay, üniversitenin bir bölümünde çalışacak.

-

Okulda yaptığı otelcilik stajının bir parçası olarak bir otelde ön büro görevlisi olarak çalışacak ve ben de oyuncularımı futbol liginde yeni bir sezona hazırlamakla meşgul olacağım.

Son altı ay kolay geçmedi ama buna değdi. Bu sefer Vera işleri daha kolay atlattı ve bunun için ona minnettarım. Okuldaki derslerine oldukça hızlı bir şekilde devam etti ve çalışma ahlakı beni şaşırttı. Claudia ile parti yapmayı en aza indirdi ve benimle birlikte olmadığı zamanlarda hem derslerine hem de İspanyolca'ya sıkı bir şekilde çalışıyordu.

Bana gelince, koç olmak benim için en büyük zorluklardan biri oldu. Ayrılmadan önce Diego ve Warren'dan çok şey öğrendiğimi düşünsem de, bu pozisyona geldiğinizde takım dinamiklerinin nasıl değiştiğini ve bu adamlara yol gösteren kişi olduğunuzda onlara rehberlik etmenin ne kadar farklı olduğunu anlamama yetmedi. Maçlar kaybedildiğinde bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum ve kovulmak üzere olduğumdan eminim. Maçları kazandığımızda ise, koçluğumun bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. t. Zor günlerde, bu iş için uygun kişi olup olmadığımı ve başka birinin bu işi daha iyi yapıp yapamayacağını merak ediyorum.

Ama ben devam ediyorum. Tepkileri ve övgüleri görmezden geliyorum. Sadece elimden gelenin en iyisini yapabilir ve kendimi daha iyisini yapmaya zorlayabilirim. Vera ve ben bir kez daha paparazzilerin sevgilisi haline geldik, ancak aylar geçtikçe odak noktası ben ve koçluğumdan çok Vera ve ilişkimiz oluyor. Magazin gazetelerinde son fotoğrafımızın yayınlanmasından bu yana yaklaşık altı hafta geçti.

Bu Isabel'e de yardımcı oldu. Ailesinin hakkımda yaydığı iftiradan sonra Onlardan daha fazla haber almayı bekliyordum ama onlar da azaldı. Isabel onlara doğru şeyi mi yaptırdı yoksa Vera ve beni hiçbir şeyin ayıramayacağını anladıklarında denemeyi bıraktılar mı bilmiyorum. Isabel iyi biriyle görüşmeye başladı.

Muhtemelen bunun da yardımı olmuştur. Chloe Ann ile ziyaretlerim söz konusu olduğunda kesinlikle daha uysal.

Vera İspanyolcasını geliştirdikçe ve çalışmalarıyla özgüven kazandıkça Chloe Ann ile arasındaki bağ da büyüyor. Çok iyi anlaşıyorlar ve Vera ona yatmadan önce hikâyeler anlatmaya başlıyor, bu da benim kalbimi yerinden oynatıyor.

Yine de istediğim çok daha fazlası var. Vera'nın hala karım ve çocuklarımın annesi olmasını istiyorum. Onu korkutmaktan korktuğum için onu zorlamadığımdan ve hatta bu konuyu tekrar açmadığımdan emin oldum. Ama bana kendisinden bir şey verene kadar tekrar deneme cesareti bulamadım.

Vancouver'da kaldıktan sonra eve ilk döndüğümüzde bir sürü posta yığılmıştı. Bunlardan biri Vera'dan gelen bir mektuptu. O yokken bana yazmış ve ben onu almaya gelmeden sadece birkaç gün önce postalamıştı.

Mektubu bulduğumda, Vera bir dakika okuduğu için ben de okuyabilir miyim diye sordum.

e. Bana yapabileceğimi ama sadece gerçekten ihtiyacım olduğunda yapabileceğimi söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, bu yüzden mektubunu bir kenara koydum ve üzerinde iki kez düşünmedim.

Sonra, özellikle soğuk bir Mart akşamı, o İspanyolca dersindeyken ve ben evdeyken, kalbimde bir tutam endişe hissettim, her şeye rağmen onun asla gerçekten benim olamayacağını hissettim. Her zaman yaptığım gibi kendi mektubuma uzanmak yerine, onunkine uzandım.

Mektubu kısaydı ama ihtiyacım olan her şeyi içeriyordu. Mektubu gecenin bir yarısı, uyuyamadığı ve kalbinin bıçakla kesildiği bir anda yazdığını söyledi. Beni sevdiğini, benden ayrı kalmaya dayanamadığını ve teklifimi geri çevirdiği için üzgün olduğunu söyledi. Geriye dönüp baktığında samimi olduğumu anladığını ve keşke

Evet demesi gerektiğini fark edecek kadar kendi korkularına ve gelecekle ilgili paniğine kapılmamıştı.

Evet demek istiyordu. Evliliğe evet, çocuklara evet, her şeye evet.

g.

O mektup beni o gece ve ondan sonraki her gece kurtardı. Onun güzel, tatlı sözcükler ruhumun derinliklerine yerleşti ve beni etkilemeye devam etti.

orada belirir.

"Bu tanıdık geliyor," diyor Vera ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Otoyolun kenarında, Salamanca'ya kaç kilometre kaldığını gösteren bir tabelaya bakıyor. "Buraya daha önce gelmişim."

Söyledi ama ben bir şey söylemedim.

Yine de, bir saat daha geçtiğinde, koltuğunda kıpırdanmaya başlar, gözleri parlak ve genişir.

"Aman Tanrım," diyor. "Beni nereye götürdüğünü biliyorum." "Bu yeterince uzun sürdü," diyorum ona gülümseyerek.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diyor. "Acantilado!" Sonra gözleri parlıyor, yüzü hafifçe düşüyor. "Las Palabras'a mı gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Program için kaldığımız otelde kalıyoruz ama bu yıl orada yapmayacaklar. Seni bırakan o pisliklerin hiçbirini görmek zorunda kalmayacağız, merak etme. Sadece sen ve ben varız."

"İki yıl sonra," diyor. "İki yıl sonra."

Çok geçmeden arabayı tepeden yukarıya doğru çekip kulübelere doğru götürüyorum ve milyonlarca anı yüzüme çarpıyor. Otobüsten inişimizi, ona attığım gergin bakışları, bedenimi ilk kez canlı hissettirliğini, temsil ettiği tehlikeyi hatırlıyorum.

. Şimdi, yolcu koltuğunda yanımda oturan kadına bakarken, o artık tehlikeli değil ve ben de artık gergin değilim, ama yine de kendimi hiç olmadığım kadar yabancı hissetmeme neden oluyor.

"Giriş yapalım mı?" Kalbim hafifçe çarparak ona soruyorum. Pekâlâ, belki de sadece biraz gerginimdir.

Başını sallıyor, şaşkın görünüyor, belki de beni etkileyen aynı anılar yüzünden. Geçen seferkinden farklı biri tarafından yönetilen resepsiyona doğru ilerliyoruz. Çok misafirperver ve nazikler ve her şey aynı görünse de, otelde aileler ve çiftler kalıyor ve bu da her şeye çok farklı bir hava katıyor.

Tanıdık ama değişmiş, tıpkı bizim gibi.

Çantalarımızı odamıza yerleştirdik ve Vera'yı yatağa atıp onunla birlikte olma isteğimle savaştım. Sinirlerimin gerilmesine kesinlikle yardımcı olacaktı ama önce gerçekleşmesi gereken başka bir şey daha vardı.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Kendine geldikten sonra ona sordum. Ona kolumu uzatıyorum ve o da neşeli bir gülümsemeyle kolumu tutuyor.

"Bu çok hoş olurdu," diyor. Kesinlikle ışıl ışıl görünüyor, bu da kalbimin birkaç atış hızlanmasına neden oluyor.

Otelin dışında kol kola yürüyoruz. Bahar havası ılık ama taze, tarlalardan gelen   eklerin mis gibi kokusunu getiriyor. Derin nefes alıyorum,   erlerimi berraklık ve g  le dolduruyorum ve onu yokuştan aşağı yola indiriyorum.

"Düşündüğüm yere mi gidiyoruz?" diye soruyor bana, gözleri parlıyor.

Sadece sırtının k  ek kısmını ovuyorum ve onu yoldan   ıkarıp tarlaya doğru götürüyorum. Orada,   itin arkasında, mavi gökyüzüne karşı altın sarısı   imenlerin uzandığı geniş bir alan ve hepsinin ortasında ilk seviştiğimiz ağaç var.

  imenlerin arasında el ele yürüyoruz, nefesim kısaldıkça onunkini daha sıkı kavrıyorum. Kelebekler tarladan yükselip etrafımızdaki havaya dağılıyor ve doğanın bana komplo kurduğunu hissediyorum.

Ağacın altında duruyoruz. Yeşil yaprak örtüsü başımızın üzerinde bir şemsiye gibi uzanıyor ve ayaklarımızın altındaki alan eskisi kadar yabani ve büyümüş... Etrafımızda o harika mavi gökyüzü ve altın sarısı Eski taş evler ve tarlalarla dolu tepeler. Kuşlar   imenlerden birbirlerine sesleniyor, ağustos böcekleri uzaktan şaklıyor.

Yüzümü Vera'ya dönüp ona bakıyorum ve bayılacak gibi oluyorum. O kadar güzel ve iyi ki, onu hak etmem mümkün değil. Ama eğer onu sonsuza dek benim yapma şansım olursa, bunu kullanacağım.

Tekrar.

Boğazımı temizliyorum ve elimi yanağına koyup dikkatle ona bakıyorum. "Vera," dedim. " ki yıl önce seni otobüste gördüm ve tüm hayatımı değiştirdin.  ki yıl önce o muhteşem g l msemen, Senin harika ruhun, ham, güzel ruhun, beni hiç çıkacağımı düşünmediğim bir yolculuğa çıkardı. Beni tekrar tekrar sarstın, ta ki hangi yolun yukarı olduğunu bilmeyene kadar, ama çıkış yolunun sen olduğunu biliyordum.  inde yaşadığım soğuk, bembeyaz, boş dünyadan çıkıp senin d nyana, bizim dünyamıza girdim.

bir sıcaklık ve renk. Gözlerimi ve kalbimi açtınız. Beni daha iyi bir adam, daha iyi bir insan yaptın. Aşkın her şeyi fethedemeyeceğini ama seni fethedebileceğini anlamamı sağladın. Sen beni fethettin Vera ve ben sonsuza dek seninim." Titrek bir nefes aldım, elini sıktım ve dizlerimin üzerine    t m. "Sonsuza dek benim olacak mısınız?"

Ceketimin cebinden k  ek kadife bir kutu   ıkarırken gözleri açılıyor ve hızla kırpışıyor. Ellerim hafifçe titreyerek kutuyu çevirip a ığımda

Lucia'nın birkaç hafta önce seçmeme yardım ettiği gümüş ametist ve pırlanta yüzük. Tıpkı Vera gibi parıldıyor, ışıltıyor, nadir ve değerli.

"Vera, benimle evlenir misin?" Soruyorum ve nefesimi tutuyorum çünkü hayır derse bir daha nefes almak istediğimden emin değilim.

Birkaç dakikalığına sersemlemiş, nutku tutulmuş gibi görünüyor ve öleceğimden korkuyorum. Ama sonra hızlıca başını sallıyor, su diyor ve o kadar güzel bir gülümsemeye bürünüyor ki nefesim kesiliyor.

"Sı," diyor ve sonra kıkırdıyor. "Evet, evet, evet, evet, evet!"

Yüzüğü el yordamıyla bulup parmağına takmayı başarırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İkimiz de bir an için yüzüğe hayranlıkla baktık.

onun için yapılmış gibi görünüyor-
onu yanımdaki çimlere çekmeden önce.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bir sevinç çığlığı attım. Ağzını, burnunu, yanağını, başını öpüyorum ve onu kendime çekip kollarımla sarıyorum. Gülüyorum; ben neşeliyim ve o da öyle.

"Sen benim karım olacaksın," diyorum ona, boynunu okşayarak.

"Sen benim kocam olacaksın," diyor, o da gülerek. "Ah, şansımı kaybettiğimden, beni bir daha asla istemeyeceğinden çok korkuyordum."

Geri çekilip yanaklarından süzülen bir damla gözyaşını öpüyorum. "Sormaktan asla vazgeçmeyeceğim," diyorum ona. "Web boyunca birbirimizle. Her şey yoluna girene kadar asla durmayacağım."

"Şu andan daha fazlası," diyor. "Her şeyin canı cehenneme. Ben Bayan Mateo Casalles olacağım." Herface bir an için başını öne eğiyor. "Umarım seni gururlandırabilirim."

"Sadece sen olduğun için beni her zaman gururlandıracaksın," diyorum ona, dudaklarından uzun ve derin öpücükler kondurarak, onu fiziksel olarak da benim yapma dürtüsünü hissederek. "Ve eğer seksi küçük elbiseler giyerken sarhoş limonata yapan bir eş olmak istiyorsan, bu da beni gururlandıracak."

Sırıttırıyor. "Beni durduramazsın bile."

"Seni asla durdurmak istemiyorum," diyorum ve çimlere uzanması için onu nazıkçe geriye doğru itiyorum. "Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim."

Ve şimdi, onu sonuna kadar takip edeceğim.

Yakınlarda yalnız bir çiftçinin dolaşmadığından emin olmak için hızla etrafıma bakıyorum ve pantolonumu çıkarıyorum.

Vera çimlere uzanmış, muzipçe sırtıttırıyor ve elbisesini beline kadar çekiyor. İç çamaşırı giymiyor. Ben de öyle. Cennette yapılmış bir eşleşme.

Kollarını başının üzerinde birleştiriyorum, saçları etrafında toplanıyor ve yavaşça içine giriyorum. Islak ve istekli ve onunla evleneceğime, burayla, sonunda kendimi evimde hissettiğim bu mükemmel yerle evleneceğime inanamıyorum. Sanki oraya aitmişim gibi içine giriyorum ve o da bacaklarını arkama dolayarak beni içine çekiyor, kendine yakın tutuyor. Birlikte hareket ediyoruz, biz biriz.

Hızlı ve yavaş, çılgınca ve kontrollü sevişiyoruz. Bedenlerimiz bizi her duyguya, her hisse, her arzuya götürüyor. Orada, tarlada, ağacın altında, İspanyol güneşinin altında, tam bir daire çizdik. Kendimi ona döktüğümde, ona tüm özümü veriyormuşum gibi hissediyorum ve o etrafımda dönerken, beni sonsuza dek içinde tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Yapabildiğim kadar içeride kalıyorum. Sonra kollarımı ona doluyorum, o da göğsüme sokuluyor ve batıya, hışırdayan yapraklara, gökyüzüne ve güneşin arkasına gizlenmiş as ve yıldızlara bakıyorum.

Gülümsemesini tenimde
hissedebiliyorum. Ben de
gülümsüyorum.

Aşkımız kalıcı ve o benim ellerimdeki yıldız tozu. Daha fazlasını asla isteyemem.

SON

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Vancouver doğumlu Karina Halle, Grand Central Publishing tarafından yayınlanan USA Today çok satan The Artists Üçlemesi, çok sayıda yabancı yayın anlaşması ve Experiment in Terror serisiyle elde ettiği kendi yayıncılık başarısıyla "Melez Yazar" teriminin gerçek bir örneğidir. Kitapları karanlık, seksi ve keskin olan her şeye olan sevgisini sergilese de, özünde gizli bir romantik ve karakterlerine mümkün olduğunca HEA vermeye çalışıyor.

Karina, Vancouver Film Okulu'ndan senaryo yazarlığı ve TRU'dan Gazetecilik lisans derecesine sahiptir. Seyahat yazarlığı, müzik Consequence of Sound, Mxdwn ve GoNomad Travel Guides gibi yayınlarda incelemeleri/röportajları ve fotoğrafları yayınlandı. Şu anda British Columbia kıyısındaki bir adada yaşıyor ve kocası ve kurtarma köpeğiyle birlikte zombi kıyametine hazırlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.